

SOLFASOL

Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi

Biz şimdi alçak sesle konuşuyoruz ya
Sessizce birleşip sessizce ayrılıyoruz ya
Anamız çay demliyor ya güzel günlere
Sevgilimizse çiçekler koyuyor ya bardağa
Sabahları işimize gidiyoruz ya sessiz sedasız
Bu, böyle gidecek demek değil bu işler
Biz şimdi yanyana geliyor ve çoğalıyoruz
Ama bir ağızdan tutturduğumuz gün hürriyetin havasını
İşte o gün sizi tanrılar bile kurtaramaz.

Cemal Süreya

Aylık Gazete
Mayıs 2012
Yıl: 2 Sayı: 13
gazetesolfasol.com

Dikmen Vadisi'nde Nisan: Polis Şiddeti ve Çocuk Bayramı "Hooop. Orada Yol Yok!"

Nisan ayında Dikmen Vadisi yine hareketli. 12 Nisan'da tam anlamı ile ablukaya alınan vadide polis şiddeti hâd safhadaydı. Ankara'da ilk kez bir toplumsal olayda plastik mermi kullanıldı. Vadide gazdan göz gözü görmüyordu. Evlerin içine gaz bombası atıldı. Kadın, erkek, yaşlı çocuk demeden herkes çok yoğun gaz ve tazyikli suya maruz kaldı. Vadide pek çok kişi yaralandı. Sonuçta sadece iki ev yıkıldı. Müdahalenin olduğu 12 Nisan'dan ve 9 gün sonra 23 Nisan'da yine vadideydik. İşte gözlemlerimiz:

"Tahta perdelerin ardındaki yıkılan gecekonduya ulaşmaya çalışıyorum; sokmuyor polisler ve zabıta. Tahta perdenin altındaki aralıktan bakıyorum. Bir kadının ağlamaklı sesini duyuyorum. Üst üste yığılmış eşyaların bir kısmıyla, yıkılmış bir duvar parçası, bir de tekerlekli oyuncak, gözüme çarpıyor. Telefonu eğip körlemesine çekiyorum fotoğrafını. Ekranda bir çocuk arabası."

"Abdullah 9, Pinar 12 yaşında. Memo'nun nüfus kaydı yok, hiç okula gitmemiş. Abdullah ve Pinar ise okula gittiklerini söylüyorlar, ısrarla. Hangi okula? Okul, Antep'te; Abdullah ve Pinar bir yıldır Ankara'da. Akılları okulda, kendileri Dikmen'de ekmek peşinde. Atık toplamaya çıkarmıyor aileleri onları. Onların görevi, toplanan malzemeyi ayırtırmak.

Peki 23 Nisan? Bugünün Çocuk Bayramı olduğunu bilmiyorlar." >> s.3

**Kaza Üstüne Kaza,
Katliam Üstüne Katliam!**
Aydın Bodur >> s.2

**Akıllı Şehirler:
Hepimiz Birer Şehir Plancısıyız**
Özsel Bebeli >> s.4

Festivaller Bir Kentin Nesi Olur?
Akın Atauz >> s.6

**Bay Mühendis Cemil ile
Bayan Muazzez'in Evi**
Söyleşi: Canberk Gürer >> s.8

**Solfasol ve Ebabil
Hiç Durmadan Uçmak**
Emrah Kırımsoy >> s.11

**Ankara ve Futbolunun
Türk Futbolundaki Yeri**
Mehmet Ali Çetinkaya >> s.16

**Çocuklarını Okullarda
Kaybeden Aileler Ankara'daydı
Devletten Özür,
MEB'den Önlem Bekliyorlar**
>> s.7

**29 Yaşında, Üniversite Öğrencisi
ve Parasızsanız
Haydi Erkekler Askere**

Aralık ayında çıkan bedelli askerlik kanunu ardından, Savunma Bakanlığı'nın aklına 1927 yılından bu yana yürürlükte olan ancak yıllardır uygulanmayan 1111 sayılı Askerlik Kanunu'nun 35/C maddesi geliverdi. Yasanın ilgili maddesine göre 29 yaşını tamamlayan üniversite öğrencileri askere gitmeden eğitime devam edemiyorlar. 30.000 TL parası olanlar peşinatı yatırıp kayıt yaptırabiliyorlar. Ancak paradısı olmayanlar bedelli askerlik için başvuramadığı için geriye tek çare kalıyor: Eğitimlerine ara vererek 15 ay askere gitmek. >> s.5

**Vizyonda Bir Ankara Filmi
Zeki Demirkubuz'dan "Yeraltı"**

En güzel Ankara filmlerinden birisi olan 1988 tarihli "Düdüdü Dünyaya"da Zeki Ökten'in asistanlığını yapan Zeki Demirkubuz 24 yıl sonra bir başka Ankara filmi ile, "birşey olmak isteyen ama olamayan adam" Muharrem'in öyküsü ile beyaz perdede. >> s.22

Mayıs Ayı Festival Ayı

**Uçan Süpürge
15. Uluslararası Kadın Filmleri Festivali**
10-17 Mayıs 2012

Sinemada kadın emeğinin görünür olmasına katkıda bulunmak ve kadınların bu alandaki üretimlerini desteklemek için çıktığı yolculukta 15. yaşına ulaşan Uçan Süpürge Kadın Filmleri Festivali 10-17 Mayıs tarihleri arasında gerçekleştirilecek... >> s.19

**ULUSLARARASI
İŞÇİ FİLMLEİ FESTİVALİ** 4-10 Mayıs 2012 Ankara

Uluslararası İşçi Filmleri Festivali İstanbul, Ankara, İzmir ve Diyarbakır'da eş zamanlı olarak gerçekleştirilecek. Festival daha sonra geçen yıllarda olduğu gibi kent kent süren ve bütün bir yıla yayılan uzun bir yolculuğa çıkacak. Festival bu yıl, halkın hak ve özgürlüklerine yönelik saldırılara cevapla 'Özgürlük Emek İster' temasıyla gerçekleştirilecek.

Kaza Üstüne Kaza, Katliam Üstüne Katliam!

Aydın Bodur

- İşveren Kayı İnşaat, taşeron Kaldem İnşaat'dır. Taşeron işi almak için fiyatı indirebildiği kadar indirir. Kısabileceği tek kalem vardır; işçilik ve işçiler ile ilgili maliyetler. İşveren, işçilerin sigortalarını yatırmaz; işçilerin güvenilir, insanca bannma hakkını çok görür. Çadırlar, petrol türevinden yapılmıştır, sağlıklıdır. Çadırın tek giriş/çıkışı vardır. Çadır bir sürü elektrikli ısıtıcıyla ısıtılır ama bir tane çalışan yangın tüpü yoktur. İstanbul Esenyurt Marmara AVM inşaatında, 11 işçi yattığı çadırlarda, yanarak ölür, yaralıları da vardır.
- Adana Köprü Barajı İnşaatında, konunun uzmanlarına göre tasarımında hata olan bir proje uygulanmış, gerekli denetimden geçmemiştir. Enerjisa'ya devredilen barajı, Cengiz-Özaltın Ortaklığı yapmaktadır. Ne kadar hızlı bitirilirse, hakediş o kadar çabuk yapılacak, para kazanılacaktır. Henüz inşaat işleri bitirilmemesine rağmen, barajda su tutulmaya başlanır! Yeterli güvenlik ölçütlerine göre yapılmayan kapak yerine oturmamıştır, sızdırır. Bu bilindiği halde su tutulmaya devam edilir, barajın mansap kısmında ve tünellerinde işçiler sanki bir problem yokmuş gibi çalıştırılmaya devam edilir! Artan basınca dayanamayan kapak patlar, sulara karışan 10 işçi ölür. Yansının cesedi çıkarılamaz, yaralıları da vardır.
- Erzurum Aşkale'de, TEDAŞ tarafından suyun ortasında bir elektrik trafosu ve direği "unutulmuştur". Çıkan arızaya müdahale etmek TEDAŞ'ın "deneyimsiz" ve "donanımsız" elemanlarına kalır. Suyu geçmek için tek taşıt, bir su bisikletidir. Suda donmuş buz kütleleri vardır. 5 işçinin bindiği bisiklet, su yüzündeki donmuş kütleyle çarpır. 1-2 saat uzaklıktaki merkezden, yardım zamanında gelmez. 4 saat içinde 5 işçinin beşi de, suda donarak ölür.
- Elazığ Maden'de bir şantiyede işçilerin kaldığı konteyneri hortum havalara

uçurur. Konteynerde kalan 6 işçi parçalanarak ölür, yaralıları da vardır.

- Tuzla'da kazalar serisine bir yenisi eklenir; bir geminin tamirati sırasında 2 tersane işçisi gereken tedbirlerin alınmaması sonucu ölür, yaralıları da vardır.
- Maraş'ta kot taşlama atölyesinde patlama sonucu 5 işçi ölür, yaralıları da vardır.
- Bursa'da vinç devrilir, operatör ölür.
- Antalya'da 10. katta cam silerken kadın işçi ölür.
- Mesaiye giderken/gelirken yollarda işçiler ölmeye devam eder, yaralıları da vardır...
- ...

Kim Bu Ölenlerin Sorumlusu? Kim Bu Ölümlerden Nemalanan?

Yukarıdakiler; geçtiğimiz 1-2 ayda iş kazalarında ölen işçiler. Sadece mart ayında, 59 işçi ölümlü, istatistiklere geçiyor. Peki ya hayatını kaybetmedikleri için duymadıklarımız? Hani kot taşlarken ciğerleri iflas edenler, kaynak yaparken gözlerini kaybedenler, iskeleden düşüp bacağına kırıp, ayağa kalkamayanlar, gürültülü işyerinde sağır kalanlar?..

İşveren önlem almıyor, işçi ölüyor. Devlet denetim yapmıyor, işçi ölüyor. Türkiye ekonomisi kanatlanıp, çağ atlıyor(!) Türkiye'deki yatırımlar, emek üzerinden, emek emek büyüyor(!) Geçen ay açıklandı, Başbakanlık'a bağlı Yatırım Destek ve Tanıtım Ajansı, yabancı yatırımcıyı "Avrupa'daki en uzun çalışma saatlerinin Türkiye'de olması, çalışan başına ortalama hastalık izninin yıllık 4-6 gün olması, azalan reel birim ücretle beraber artan çalışma verimliliği" gibi cazip fırsatlar sunarak çağıyor. "Gel ey yabancı yatırımcı, sana öyle güçlü/sağlam işçiler vereceğiz ki: 10-15 saat çalıştırsan giki çıkmaz" deniyor. "Sana verdiğimiz bu

işçilerin dişleri, midesi, kasları sağlamdır, hastaneye gitmez, hastalık izni almaz" deniyor. "İşini kaybetmemek için gikını çıkartmaz, kanter içinde kalır yine de çalışır", deniyor. Çağ atlayan Türkiye'de köle gibi çalışan işçiler?

İşverene teşvik, teşvik üstüne çıkıyor. Yetmiyor, sana daha ucuz çocuk işçi bile veririz deniyor; eğitim reformu olarak adlandırılan 4+4+4'ün içinde sözde çirak adı altında öğrenciler, işçileştiriliyor. Yetmiyor, ek bir yasa ile tehlikeli işlerde çalışma yaşı 16'nın altına indiriliveriyor. İşçinin sosyal hakları budanıyor. İşçinin aç karnını doyurmayacak kadar az olan işsizlik tazminatı daha da zorlaştırılıyor. İşini kaybeden işçinin sigortası yok sayılıyor. Sendikalaşmak daha da zorlaştırılıyor. İşçi üç kurşuluk iş güvenliğinden, sağlığından, sosyal haklarından uzaklaştırılıyor. Cinayetleri, alna yazılmış kaderden sayanlarca, yalanlarla yutturmacıyla, **ucuz iş-gücü stratejisi** pazarlanıyor, Batı'ya!

Türkiye'de 1946'dan beri kayıtlı ölümlü iş kazasında 60.000'e yakın işçi katlediliyor.

Hep söylenir: iş kazalarının temelinde işverenin "daha çok para kazanmak hırsı" var ama İLO (Uluslararası Çalışma Örgütü)'nün verilerine

göre yine aynı "kâr güdüsüyle" hareket eden batıdaki benzerlerine göre **Türkiye'de ölümlü kazalar, batıdakinden 10 misli daha çok**. Güç ve dikkat gerektiren işlerde, işçi, batıda 4-5 saat çalıştırılıyor. Türkiye'deki işçinin köle misali, daha ucuza ve daha çok çalıştırılabileceğinin güvencesini ise "devlet" veriyor.

Türkiye'de 2010 verilerine göre 63 bin 436 iş kazası ve meslek hastalığı istatistiklere yansımış, bu kazalar ve hastalıklardan 1450 kişi ölmüş; 2100 kişi iş görmezliği raporu almış. Oysa Batıda kazalarda ölümler, 100'lük rakamlara düşmüş durumda. Türkiye'deki koşullar, Avrupa'dakilerden 10-15 kat daha vahşi?

İnsanın, sadece Mart ayındaki "kazalarda" 59 işçinin ölmesine yanısı geliyor! İnsanın, sınıflar arasında gelir farkının açılmasını, gelişmişlik olarak sunulara veyansın edesi geliyor! İnsanın, üç kurşun fazla kazanmak için işçisinin cayır cayır yanmasına neden olan işverenin elinden üretim araçlarını, zorla alması geliyor! İnsanın, çağ atlayan ama güvencesizleştirilen Türkiye'den utanması, sıkılması geliyor! İnsanın, 4 saat soğuk suda kalan işçiyi yetiştirmeyerek ölümüne sebep olan "uygar" devletinden kurtulması geliyor!

Bisikletsiz Başkent

G. Funda Ulutürk

Kimi konular vardır, ya tartışmazsınız ya da anlamsız tartışmalar içinde boğulursunuz. Anlamsızca tartışmak ve tartışma üzerinden komisyonlar kurmak, bakanlıklar açmak, çok popüler ya da konudan bi haber insanların görüşünü almak, saklı gizli köşelerde yazı yazmak daha birçok şey yapılmamak kapitalizmin hastalığıdır. Örneğin, sağlık harcamaları için insanların hangi ameliyat için yüzde kaç ödemeleri gerektiğini, bilim insanları tarafından oluşturulan komisyonlar kurarak tartışamazsınız.

İşte bu örnekten hareketle de,

- Ankara'da bisiklet yollarını "Nereye yapalım?" diye sormamalısınız... ya da

- Düz olan tüm zeminler bisiklet yollarıyla döşenmişcesine "Ama engebeli yerleşin alanları var!" da diyemezsiniz...

- Engibeli yerlere de bisiklet yollarının yapılabileceğini bilmeyip, mühendislere "Nasıl yapılır bu iş?" demeyip köşenize çekilemezsiniz.

- Bisiklet yolumuz yok dendiğinde, bisikletin bir ulaşım aracı olduğunu unutup "Parklarda sürebilirsiniz o zaman" diyemez ve bisiklet yolları yapmayı tartışamazsınız.

Evet..! "Ankara'da Bisikletli Yaşam Bulundu" dosya konulu Solfasol elimizde, bağır çağır alanlarda paylaştığımız bisikletli yaşam rüyamızın üstünden tam bir yıl geçti, bisiklet

yolu olmayan Başkent Ankara'da... Geçtiğimiz haftalarda da yeni adıyla Çevre ve Şehircilik Bakanlığı bir yazıyla bisiklet yolu yapan tüm belediyelere çevre fonundan ödenek aktarıldığını açıkladı. Ödenek çıktı(!) diyelim, peki ya bu işin denetleme mekanizması, uzman kişileri, yöntemi, süreci oluşturuldu mu...? Öncelikli bir hedef olarak kondu mu...?

Yönetenlerin bisikletle ilgili öngörüsü yok çünkü. Çoğu kimse için, zaten bisiklet karnesi hediyesi... Bisiklet Federasyonumuz da var ama o da spor yönü üzerine yormaktaydı kendini, bisiklet kültürü olarak uzak kaldığımız bisiklet sporuna. Hem de antrenmanlar ve yarışlar için uluslararası düzeyde tasarlanmış parkurları ve veledromları bile yokken... Bakanlık yazıyı yazdı yazmasına ama gerisi döndü arap saçına...

Dünyanın en pahalı ulaşımından birine sahip başkentimizde bisiklet yolları yapılması konusu, başkent Ankara'nın, tüm altyapı ve

uygulamalarıyla birlikte İlevhalandırma, aydınlatma, zemin, su gider yolları, Kamu Kurumları, Metro ve Ankaray İstasyonları, AVM'ler dahil güvenli park alanları çalışmaları, raylı taşımacılığa entegrasyonu, şehrin her semtinde belirli noktalara yerleştirilmiş kartmatik ile çalışan kiralık bisiklet istasyonları, ücretsiz lastik şişirme kabinleri, v.s.) ne kadar yol yapılması, proje ve yapım aşamasının nasıl eksiksiz bir biçimde tamamlanmasıyla ilgili ön çalışmanın yapılmış ve çerçevesi belirlenmiş olması gerektiği...

İşte yeni bir sorun daha baş göstermişti bizim bisiklet yolları ve şehre uyumu ile ilgili kalifiye iş gücümüz var mıydı?

Sorunlar çözülecek elbet, bisiklet yolları yapılacak. Ama umarız göstermelik ve kullanılamaz yollara sahip olmayız ne diyelim...

Dikmen Vadisi'nde Nisan: Polis Şiddeti ve Çocuk Bayramı

“Hooop. Orada Yol Yok!”

Nisan ayında Dikmen Vadisi yine hareketli. 12 Nisan'da tam anlamıyla ablukaya alınan vadide polis şiddeti hâd safhadaydı. Ankara'da ilk kez bir toplumsal olayda plastik mermi kullanıldı. Vadide gazdan göz gözü görmüyordu. Evlerin içine gaz bombası atıldı. Kadın, erkek, yaşlı çocuk demeden herkes çok yoğun gaz ve tazyikli suya maruz kaldı. Vadide pek çok kişi yaralandı. Sonuçta sadece iki ev yıkıldı. Müdahalenin olduğu 12 Nisan'dan ve 9 gün sonra 23 Nisan'da yine vadideydik. İşte gözlemlerimiz:

12 Nisan Yıkım Günü Aydın Bodur

Mahalle halkına yukarıdaki barikatlarda direnişe katılmaları için çağında bulunuyorlar. Barınma Bürosundan. Aylar öncesi ile karşılaşıldığında dışardan desteğe gelenlerin sayısı düşmüş. Yukarıya dere yatağının yanındaki yoldan tırmanıyorum. Mahalle boşalmış, viraneleşmiş. Önceden boşaltılmış ve henüz yıkılmamış bazı evlerin yeni yerleşimcileri olmuş. Oraları boşaltanların yerlerini, çok daha yoksullar, doldurmuş.

Yukarıda hareketlenmenin olduğu yere yöneliyorum. Evlerin ve yıkıntılarının arasındaki, dik merdivenlerden soluk soluğa çıkıyorum. Yukarıdaki yola benzer patika irisine nihayet varıyorum. Afalliyorum, polislerin arkasına düşmüşümlü Polislerin arkasından TOMA'ların önüne geçmeye çalışıyorum. Sivil iyi giyimli, elleri telsizde bir adam, yanımdan şişine şişine geçiyor. Peşinde polis kıyafetli ama omzunda kalabalık sarı işaretler olan resmi üniformalılar da var.

Aceleyle fotoğraf çekiyorum. Üniformalı polislerin arasından geçerken, birilerinin kızmasından korkuyorum. Umurlarında olmadığımı görünce rahatlıyorum, polisleri geçip, mahallelinin arasına katılıyorum. Mahalleli gençleri görüyorum, sırtıyorum. Bir terslik var, hiç de dostça görünmüyorlar. Az önce polislerin arasından geldiğimin farkına varıyorum! Tanıdık birini görüyorum, el sıkışıyoruz. Az önce kuşkuyla bakan gözlerdeki ifadeleri, tavırları değişiyor, rahatlıyorum.

Polislerle tartışan kadını erkekli grubun yanına doğru yürüyorum. Omzunda sarı parlak işaretler olan üniformalı bir başka polis, hem iyi hem de kötü polisi oynamaya çalışıyor. Ayar veriyor. “Taş atmayın, çocukları öne sürmeyin” diyor, sesi buyurgan, tehditkâr. Mahallelinin, “İyi de siz de su sıkmayın, çocukları yakalayıp, sarsalamayın” diye bağışması üzerine; aynı üniformalı: “Yukarıda görüşme sürüyor, niye size kötü davranalım ki, ne olur problem çıkartmayın” diyor, şimdiki sesi pek bir müşfik.

Diğer barikata yöneliyorum. Burası meskûn mahal, mahallenin hala bilfiil oturulan evleri orada. Karşımda ellerinde taşlar, şişelerle, çocuklar ve bazılarının kucaklarında bebeleriyle, kadınlar var. Gençler, kaşkollarla, poşullarla suratlarını kapatmışlar. Barikatın öte yanında polisler, kalkanları ellerinde bekliyor. Başımı yukarı kaldırınca görüyorum: hemen hemen bütün hâkim yerlerde kalabalık polis grupları var. Sayısal

üstünlük açık ara polislerde. Resim çektiğimi görünce, çocuklar resim çektiğini istiyor. Anneler, müdahale ediyor. Çocukları savuşturuyorum. Öbür barikatın oradan ani bir gürültü kopuyor.

Tam “ne olacak böyle abey” diyen bir adama kendimce umut verirken, haber geliyor. Anlaşma falan olmamış. Polis her zamanki gibi idare etmiş. Yıkım başlamış. Mahalleli taşla sopaya sarılıyor. Lastikler yakılıyor. Birden polisler saf tutuyor, maskelerini takıyorlar. Artık ortaklık savaş alanı. Patlamalar oluyor ve her yere gazı tüten tüpler düşüyor. Çocuğunu kapmış kadının ayağı burkulup düşüyor. Neyse ki gençlerden birkaçı, yerden kaldırıp kaçırıyor kadını. Gözlerim acıyor. Herkesle birlikte kaçırıyorum.

Gözlerim yanıyor. Her yer duman. Yolda maskesiz bir polis görüyorum, o da benim gibi eli gözünde kaçıyor. Soluk soluğa karşı tepeye geçiyorum. Çatışmanın olduğu yerle en az 1 km mesafe var. Az önceki o kerli ferli sivil giyimli amir kılıklı polisin yanına düşüyorum. Bütün vadi, bütün çarpışma alanı görünüyor. Kaçtığım o gaz kümesi, buraya kadar ulaşıyor. Amir Bey, pek rahatına düşkün. Yardımcıları, amirlerine gaz maskesi ve bir evin önünden kapıp getirdikleri koltağı yetiştiriyor. Adam muzaffer bir komutan edasıyla, elinde telsiz, emirler yağdırıp duruyor. Fotoğraf çekmeye koyuluyorum. Uzaktan devam eden yıkım izliyorum. Sümbüle Hanım ve iki çocuğu, kurtarabildikleri eşyalarının başında ağlaşıyorlar. Feryatlarını duyuyorum. Öbür tarafta polis kâh su sıkıyor, kâh gaz atıyor. Mahalleli kaçıyor. Biraz cesaret toplayanlar, tekrar toplanıp ellerindeki taşı atmaya çalışıyorlar. Çaresiz ve öfkeliyim.

Tahta perdelerin ardındaki yıkılan gecekonduya ulaşmaya çalışıyorum; sokmuyor polisler ve zabıtalılar. Tahta perdenin altındaki aralıktan bakıyorum. Bir kadının ağlamaklı sesini duyuyorum. Üst üste yığılmış eşyaların bir kısmıyla, yıkılmış bir duvar parçası, bir de tekerlekli oyuncak, gözüme çarpıyor. Telefonu eğip kölemesine çekiyorum fotoğrafını. Ekranında bir çocuk arabası. Emirler yağdıran amir kılıklının yanından kaçma nedenim olan öfkeme yeniliyorum: “ah, ulan niye denkleştirmedim o taşı, adamların suratına?” diyen sesimi duyuyorum. Koşmaya yakın adımlarla, o viran mahalleden ayrılıyorum.

23 Nisan Çocuk Bayramı M. Onur Yılmaz

Motorumla Oran sitesi tarafından yavaşça mahalleye iniyorum. Yol kenarındaki bir tabelada “satılık süper lüks daireler” yazıyor. Az ilerde yıkılmış koca bir mahalle var. Vadinin tabanına doğru indikçe polisin dokuz gün önce attığı ve ağaçların yapraklarına kadar sinmiş gazın kesif kokusu hissediliyor. Barınma Hakkı Bürosu'na gitmeden önce sağa doğru dönüyorum. Niyetim: önceden tanıştığım atık kağıt işçisi Mehmet'le ailesini ziyaret. İlerde yanılış sapağa gittiğimi düşünen biri kız üç çocuk durduruyor beni. “Hooop. Orada yol yok!”

Aradığım ailenin bir ay önce göçtüğünü.

tek duvarı yıkık evlerine başkalarının yerleştiğini öğreniyorum. Yeni arkadaşlarım ile sohbeti kolaylaştırıyorum. Çocuklar ile sohbeti başlamanın en kolay aracı, fotoğraf makinası. İzin aldığım için adlarını verebileceğim Memo 10 yaşında. Üsulen soyadını soruyorum. Söylemek istemediğinden değil gerçekten bilmiyor, soyadını. Lafı yapıyor Abdullah: “onun nüfus kağıdı yok”, Memo'nun üzülüyor. Belli ki içerliyor...

Abdullah 9, Pinar 12 yaşında. Memo'nun nüfus kağıdı yok, hiç okula gitmemiş. Abdullah ve Pinar ise okula gittiklerini söylüyorlar. İsrarla. Hangi okula? Okul, Antep'te; Abdullah ve Pinar bir yıldır Ankara'da. Akılları okulda, kendileri Dikmen'de ekmek peşinde. Atık toplamaya çıkarmıyor aileleri onları. Onların görevi, toplanan malzemeyi ayırtmaktır.

Peki 23 Nisan? Bugünün Çocuk Bayramı

olduğunu bilmiyorlar. Yüzlerine bakamıyorum; bir an utanıyorum. 1 km uzakta TBMM'deki 23 Nisan kutlamaları'na öfkeleniyorum. Abdullah, fotoğraflarını çekersen affedebileceğini söyler gibi ablasının koluna girip poz veriyor. Memo da yanlarına geçiyor. Pinar bir koşu, pembe yeşilini giyiyor. İşil işil çıkıyorlar fotoğraflarda.

Sohbetin ardından fotoğraflarını ve gazeteyi iki haftaya kadar getireceğime söz verip ayrılıyorum. Abdullah arkamdan sesleniyor: “İstersen yarın da getirebilirsin.”

Büroya yöneliyorum. Orada tanıştığım Davut Abi, beni müdahalenin yaşadığı evlerin arasına götürürken; müdahale sırasında engelli iki kızı Saray ve Nazife'yi nasıl

kaçırdığını anlatıyor, gazların arasından. Karşılaştığımız herkes dertli. Göğsüne isabet eden gaz bombasının açtığı yarayı anlatıyor birisi; diğeri, o gün bugündür 2,5 yaşındaki çocuğunun geceleri uyumadığını. Mahallede karşılaştığımız çocukların çoğunun gözleri hala kızanık. Sığındığı evin içine gaz bombası atılan 6 aylık bir bebek ölümden dönmüş. Her evin yöresinde boş gaz bombası kovanları var. Bir o kadarını da meclise göndermişler.

Mahallede her karşılaştığımız, uzun uzun derdini anlatıyor. Çözüm öneriyor. Dikmen Vadisi yorgun, ama hala dirençli... Artık dillerinde tek bir talep var: **Yerinde islah**. 30 yılı aşkındır yaşadıkları mahallelerinde kendilerine ev verilmesini istiyorlar. Çözüm için çok aşamalar geçilmiş. Sadece yeni verilecek evlerin fiyatının sabit olmaması, yani belirli olmayan bir borcun altına imza atmalarının istenmesini kabul etmiyorlar. Çözümün önündeki tek engel, Melih

Gökçek'in inadi gibi görünüyor. Yoksa Vadi'deki direniş yüzünden “110 milyon TL kaybettiğini (?)” söyleyen Gökçek, bu parayı yerinde islah için kullansa bu iş çoktan çözülmüştü!

Vadiden ayrılmak üzere motoruma yöneldiğimde Tanık Abiye cevabını bildiğim soruyu soruyorum: “Abi size “yasadışı örgüt” diyor Melih Gökçek. Ne diyorsunuz bu işe?”

Tanık Abi'nin cevabı hazır: “Örgüt olduğumuz doğru. Buradayız ve evlerimizi, bannma hakkımızı korumak üzere örgütlüüz. Ama yasadışı değiliz. Bize bu yasadışı yaftasını yapıştırmak istiyorlar çünkü toplum bizim haklılığımızı görüyor.”

Nato Yolu Dönüşürken: Modern Gettolar Devrimci Örgütlere Karşı

Eren Aksoyoğlu

Tuzluca'yı, polis de rahatlıkla giremediği bir bölge, Türkiye solu, devrim özleminin çok uzatıldığı mücadelede çabalarken bu bölgeden alınacak çok ders var. Sistem, Nato Yolu Caddesi'ni reklam tabelaları ile donatmaya çalışırken devrimci örgütler direniyor. Kapitalizm ise modern gettolarda örgütleniyor.

Mehmet Çekiç İlköğretim Okulu'nun duvarındaki "Sahtekar Gürsel Tekin" yazısı silinmiş. O yazının tam üzerinde "1 Mayıs'ta Alanlara" yazıyor. Duvarın bir hafta önceki sahibi Halkevleri'ydi. Şimdi aynı duvar Partizan'a ait. Geçtiğimiz ay Çiçek İş Merkezi'nin içinde açılacak olan Cumhuriyet Halk Evleri (CHE) Mamak Şubesi, 'sahici' Halkevi üyeleri tarafından engellendi. Birinci slogan o eyleme aitti.

Tuzluca'yı Meydan'ından Nato Yolu'nun başına kadar olan bölümde her şey uzun süredir aynı. Abidin Aktaş Sokağı'nda devrimci örgütler ve sloganları var. ÖDP, Halkevi, Dev-Lis, Partizan ve Kaldıraç'ın yazılmaları sokağın her köşesinde. Solcuların kahvehaneleri halen çok canlı. Bilmeyenler için belirtelim: Sokak, küçük bir Gazî Mahallesi. Tuzluca'yı, devrimcilerin nefes alabildiği ender bölgelerden.

Nato Yolu Caddesi dönüşüyor. Tuzluca'yı Meydan'ından Ege Lisesi'ne kadar olan bölümde yol boyunca boş kalan alanlara yeni binalar konuluyor. Farklı olan şey ise şu - eskiden yoklardı - binaların altında banka şubeleri belirmeye başladı. Bu dönüşümü daha iyi anlamak için yukarıya doğru tırmanmak gerekiyor. Ege Lisesi'nden sonraki bölümde daha yüksek binalar var. Bugün, günlerden pazar. Ama bir tatil gününde dahi inşaatlarda çalışmalar devam ediyor. Bu devasa yapılar bir cepheleriyle Çankaya'nın modern evleriyle yarışıyor. Diğer cephesiyle ise Mamak'ın devrimci örgütleriyle... Nato Yolu Caddesi'nin bu bölgesinde yapılaşma sadece caddede üzerinde değil, içe doğru da ciddi bir kentsel dönüşüm var. Gecekondu, koca bloklar arasında sıkışıp kalmış. Caddenin sonunda ise bir tane de değil, birkaç tane alışveriş merkezi beliyor. Bir İsveç devci: IKEA birkaç yıl önce buraya konuldu. Metro Grossmarket ve diğer alışveriş merkezleri ise hemen çevresine. Yol üzerinde inşaatların bu kadar büyük bir hızla yükselişinin arkasında bu alışveriş merkezleri yatıyor. Büyük bir ihtimalle buradaki arsalar birkaç kat değer kazandı. Bölgeye dair söylentiler de var. Bir

bilgiye göre daha önce Batıkent'e lüks siteler yapan bir grup müteahhit buraya da çöreklenmiş. Başkanın adamları olarak biliniyorlar. Hangi başkan olduğu da sır değil. Başka bir bilgiye göre de Nato Yolu Caddesi'nin dev yapılarının olduğu hat Çankaya'ya bağlanacaktı. Burada, Çankaya'yı 'almak' için seçmen hesabı yapıldığı konuşuluyor. Bütün bunlar bir kenara Tuzluca'yı, Nato Yolu Caddesi ve çevresinde bir toplumsal dönüşüm de yaşanıyor.

Bu bölge, devrimci örgütlerin yanı sıra CHP'nin de örgütlendiği bir yer. CHP-SHP çizgisi, geçtiğimiz bütün dönemlerde Mamak içerisinde en çok oyunu bu bölgeden aldı. Bütün bunlar düşünüldüğünde seçmen eğiliminin özellikle devletin merkezi yönetimi tarafından çözülmeye çalışıldığını anlamak gerekiyor. AKP-CHP eksenindeki kırmızı çizgiler halen çok kuvvetli. Ayrıca CHP-Sosyalist gruplar eksenindeki kırmızı çizgilerin halen yumuşak olduğunu da belirtmekte fayda var. Bütün bunlara rağmen tüketici davranışlarının değiştiğini gözlemleyebiliyoruz. Tüketici davranışlarının değişmesinden kısa süre sonra seçmen davranışlarının da değişeceğini söylemek için henüz çok erken. Ama Good Bye Lenin filminde de gözlemlediğimiz Doğu-Batı birleşmesinde Doğu'nun yurttaşlarındaki harcama ve tercih değiştirme eğiliminin bir benzerini Nato Yolu'nda görmemek için hiçbir neden yok. Çünkü sistemin kendi elleriyle yarattığı bu beton yığınları modern gettolara dönüştükçe devrimci örgütlere ve onların siyasetine karşı bir tutum alacağı benziyor.

Abidin Aktaş Sokağı'ndaki siyasi eğilimleri şüphesiz daha önceleri de Nato Yolu Caddesi sakinlerinde görebiliyorduk. Ama derin bir etkilenme söz konusuydu. Şimdi o etkilenmenin yavaş yavaş çatladığını söyleyebiliriz. Bunu kanıtlamak için

gecekondu sahiplerine bakmak da yeterli olabilir. 90'larda, siyasetin sıkıştığı dönemlerde verilen sözler karşılığı gecekondularına tapu alabilen irice bir kitle, bugün arazilerinde yükselen binalardan 2,5-3 daire alabilmek için sıkı pazarlıklara oturabiliyor. Bu, bölgenin ülkede görülen kapitalistleşme sürecine eşlik ettiğini gösteriyor. Böyle bir ortamda herhangi bir devrimci örgütün sürece müdahale edemeyeceği de açıkça görülüyor.

Nato Yolu Caddesi üzerindeki cami inşaatları da dikkat çekiyor. Özellikle muhafazakar nüfusun yoğun olduğu bazı bölgelerde bu inşaatların tarikatlar veya cami yaptırma dernekleri tarafından yaptırıldığını biliyoruz. Ama bu bölgede yüklenici kuruluş Diyanet İşleri Başkanlığı olmuş. Camilerin binalardan daha yüksek olmamasına da dikkat ediliyor.

Bölgedeki kentsel dönüşümle ilgili Halkevi'nde görüştüğümüz Mamak Belediye Meclisi Üyesi Yusuf Sağlık, Gazete Solfasol'a şunları söyledi: "IKEA gibi bir yerin açılması bölgede yaşayan küçük esnafı öldürdü. Büyük iş merkezleri uygulaması sermayenin bizzat çıkarlarına hizmet eden bir uygulama. Önceden evinden çıkan birisi bakkalına, manavına gidip sohbet ediyor, alışverişini yapıyordu. Her türlü ihtiyacını küçük esnaftan karşılıyordu insanlar. Ama şimdi herkes IKEA gibi bir iş merkezine gidiyor. Bir de bu yapılaşmaların aslında bir şekilde, altyapısının ve yeşil alanının hazır olmadığı, bir inşaat yığınına döndüğü anlaşılıyor. Bulduğumuz bölgelerde toplumsal bir değişim (Abidin Aktaş Sokağı ve çevresi) görünmüyor ancak tabii yukarılarda (Nato Yolu Caddesi üzeri) çok ciddi bir değişim-dönüşüm var. Modern gettolar yaratılıyor yani. Bütün bunlar da sermayenin istediği bir biçimde oldu. Tekelleri kuran, mallarını-hizmetlerini insanlara sunan bir sistem."

Akıllı Şehirler: Hepimiz Birer Şehir Plancısıyız

Özsel Belek

Solfasol'un ilk sayısından itibaren yapıştırdığımız bir güneş ışığı, şehir yaşamını karşılaştığımız sorunları çözmek için geliştirilen teknolojiye dayalı olarak. Ürünleri Aktaş Şehirleri konularını sızlarla paylaşmaya çalıştım. Gelecekteki yıllarda bu konuyu biraz geliştirilecek insan ve insan ilişkileri merkezine koyan bir sosyal uygulamaları bu köşeden aktaracağım. Her zaman olduğu gibi görüşleriniz ve kritikleriniz için yazdığım uygulamaları ilgilendiren her türlü sorunuza adresim özselbelek@gmail.com.

Uzun süredir aynı şehir planları geliştirilen sistemlerle merkezde insan ve insan ilişkileri olan kentsel uygulamalar açısından ilk önce Viki Şehirler'den bahsedeyim. Viki Şehirler'in bir doğumunun hayatına katkıları ile başladığını biliyorum. Birkaç hafta önceki yazıya bildiğim insanın üç-üç yıl önceki hazırladığı bir kentsel dönüşüm yerleşim planıyla karşılaştığımız çok iyi bilen insanların yazdığı kaynakları bilgi sağlamlarına odaklıdır. Özellikle

değişim geleneği bir ayrıştırmadır. Viki Şehirler konusunu da benzer şekilde birkaç hafta önceki yazıya bildiğim insanın üç-üç yıl önceki hazırladığı bir kentsel dönüşüm yerleşim planıyla karşılaştığımız çok iyi bilen insanların yazdığı kaynakları bilgi sağlamlarına odaklıdır. Özellikle

30'ün üzerinde hazırladığım ve Viki Şehirler konusunu da benzer şekilde birkaç hafta önceki yazıya bildiğim insanın üç-üç yıl önceki hazırladığı bir kentsel dönüşüm yerleşim planıyla karşılaştığımız çok iyi bilen insanların yazdığı kaynakları bilgi sağlamlarına odaklıdır. Özellikle

bu planları kendilerinin önem verdiği kentsel dönüşüm çözümleri için tartışıyorlar. İlk haftamızı konuşmaya başladığımız yerli şehirciler, ortaya çıkan sonuçları benzerce değerlendirip birbirlerinin görüşleriyle ilgili fikirleri planlarına yapıyorlar. Community Planit bu şekilde oyuncuların da birbirleriyle tartışmalarına öncülük yapıyor. Böylece yapılaşmaların birleşmesiyle ilgili olan insanların bir araya gelmesinde de aracı oluyor. Community Planit'in amaçları, vatandaşların ve geliştirilen yapıların kentsel dönüşüm ve geleceğiyle ilgili konularını konuşmalarını teşvik eden bir yöntem olarak potansiyel büyük.

Viki Şehirler konularını yazımdan itibaren bir diğer çalışma ise New York merkezli DoTank'ın 48x adlı çalışması. Teknoloji ile ilgili planlara yönelik olarak katılmış planlamaya bilereye getiren bir çalışma. Yıllarca NICDR yayımlanan satılık kâğıt ortamında planlamaya atıldıkları her şeyi hiç düşünmeden aynı anda doğrudan bir yığışım yapıyor. İlk saat 18-20 saatlik zaman aralığında yapılan

değişimlerin ve yerleşim alanları ile ilgili tartışmaları üzerinden 48 yıllık bir planlama çalışması. Bu süreçte önceki yazıya aldığımız iyileştirme çalışmaları bir grup kentsel alanlardaki sonuçları üzerinden 48 saat içinde yapılabilecek değişiklikleri tespit ediyorlar. 48 saat içinde yüzlerce kişi kendi fikirlerini bu değişiklikleri hayata geçiriyor ve ardından bu değişiklikleri etkileyen her türlü tartışmaları daha büyük çaplı 48 hafta içinde yapılabilecek değişiklikleri tespit ediyorlar. 48 hafta boyunca yine yoğun çalışmalar sonucu yapılan bir diğer değişiklikleri etkileyen bir bir süre tartışmaları kapsamında 48 yıllık bir yazıya olan bir planlama tartışmaları çalışması. Bu süreçte ilk aşamada bir grup pazar ve malzemelerin müesseselerin ve diğerleri ile ilgili olan bir grup tartışmaları. Özgür bir şekilde tartışmaları diğer

Viki Şehirler bir diğer çalışma ise bir grup insanların de yapılabilecekleri the Enabling City kitabı ile Forum'un Sivilin Yazdı. Müdahaleci bir yaklaşım için önerilen bir yazıdır. Bir sonraki yazıda konuşmamı yapıyorum.

10 Nisan'da Polis Bayramını Kutlayan Polisler, 1 Mayıs İşçi Bayramında Yaptıklarından Utanıyordu...

Polis Memuru M. anlatıyor: "... bir önceki günün sabahından beri ayaktayız. Sabaha kadar bize ne çay verdiler, ne bir su, ne bir parça ekmek... Ertesi sabah 05:00'te işe gitmek için kendi evimde uyandım. Ne zaman eve geldim, önceki gün ne oldu, ne bitti hatırlamıyorum... Beyinlerimiz bir yerden sonra kitlenmiş, hatırlamıyorum. Gittik bir pastanede kahvaltı yapalım dedik. Pastanede açık olan televizyonda kendimi gördüm: yerde yatan bir kadını tekmeliyorum. Ben böyle bir şey yaptığımı hatırlamıyorum bile.

Polis Memuru M. devam ediyor: "Bütün arkadaşlarım o gün TV'deydi. Biri birinin sırtında capu parçaladı; biri bir kadını saçlarından sürüklüyor, birkaç yere düşürdükleri birilerini dövüyor. Hiçbirimiz bu olayları hatırlamıyoruz bile. Kaldı ki ben insanın devlet için değil, devletlerin insanlar için olduğuna inanan birisiyim, hiçbir şekilde kötü muameleyi, kaba kuvveti savunmam ve yalnut uygulamam. Nereden baksanız 30-31 saat görevde kaldım demektir. Beynim bir yerde kapanmış ve resmen bir hayvan gibi sağa sola saldırmıştım. **Sizce böyle olacağını amirler veya vali bilmiyor mu?** Ben aylık 240 saat çalışıyorum. Üstelik bu süreye ek görevler de dahil değil. Her hafta mutlaka ya sınav olur ya maç. İstirahatlı saatimden en az 5-6 saat de böyle gider... Daha önce doğu görevindeydim 12/12 çalışıyordum orada. 9 ay boyunca 1 gün izin yapmadan çalıştım. Bu aşırı çalışma sürelerini ayda 250 lira ile kanuni göstermeye çalışıyorlar..."

Polis R. anlatıyor: "Beni uyutmadan, dinlendirmeden miting yapanların konser verenlerin basın açıklamaları yapanların karşısına dikiyorlar. Sonra da İçişleri Bakanlığı, bir açıklama yapar ve derki 'Aşırı güç kullananları tespit edip işlem yapacağız.' Bugüne kadar siz hiç işlem yaptılar gördünüz mü? **O tip açıklamaları sadece kamuoyunun ateşini almak için. Başka bir amacı yok.**

10 Nisan Polis Bayramında Polisler :

10 Nisan Polis Bayramı ile ilgili ayda iki bin küsur liraya 300 saatten fazla çalışan, kendi deyişleriyle sadece karşı karşıya kaldığı "eylemci"den değil, "amirinden de psikolojik şiddete" maruz kalan; lojmanmış, yemek hakkıymış, özlük hakları hayal olan polislerin anlattıklarını Enis Tayman, Radikal'de böyle haberleştiriyordu.

Anlatan polisler, 10 Nisanı hiç de coşkuyla kutlamıyorlardı, polisliklerinden utanıyorlardı...

(Enis Tayman'ın Radikal Gazetesi'ndeki 16 Nisan 2012 tarihli haberinden derlenmiştir)

29 Yaşında, Üniversite Öğrencisi ve Parasızsanız Haydi Erkekler Askere

Aralık ayında çıkan bedelli askerlik kanunu ardından, Savunma Bakanlığı'nın aklına 1927 yılından bu yana yürürlükte olan ancak yıllardır uygulanmayan 1111 sayılı Askerlik Kanunu'nun 35/C maddesi geliyordu. Yasanın ilgili maddesine göre 29 yaşını tamamlayan üniversite öğrencileri askere gitmeden eğitime devam edemiyorlar. 30.000 TL parası olanlar peşinatı yatırıp kayıt yaptırabiliyorlar. Ancak parasız olmayanlar bedelli askerlik için başvuramadığı için geriyeye tek çare kalıyor: Eğitimlerine ara vererek 15 ay askere gitmek.

Bedelli Askerlik Zorlaması mı?

Yıllardır uygulanmayan bu yasa maddesinin bu yıl aniden tekrar bir Savunma Bakanlığı talimatıyla YÖK'e bildirilmesi ile üniversitelerin öğrenci işlerinde işler karıştı. Yasadan haberdar olmayan ancak kapsam içinde kalan öğrencileri güz dönemi başlangıcında tatsız bir sürpriz bekliyor.

Bedelli askerlik yasağını çıkmasından sadece bir ay sonra 18 Ocak 2012'de Savunma Bakanlığı YÖK'e, YÖK de üniversitelerin öğrenci işlerine ilgili yasa maddesinin uygulanmasını hatırlatan bir yazı yazıyor. Yasa maddesinin bu şekilde hortlatılması, uygulama ile bedelli askerlik için öğrencileri "teşvik" etmenin

amaçlandığını düşündürüyor. Ama parası olmayanlara bu zorlama teşviğin de kar etmeyeceği açık.

Sadece ODTÜ'de En Az 250 Kişi

Konu ile ilgili Solfasol'a açıklama yapan ODTÜ Sosyoloji Bölümü öğrencisi İ.K. 1982 doğumlu olduğunu sadece ODTÜ'de kendisi gibi en az 250 kişi bulunduğunu ve çoğunun konudan haberi dahi olmadığını düşündüğünü belirtti. / Solfasol

Ապրիլեան անձրեւուն օր մը YAĞMURLU BİR NİSAN GÜNÜ - A RAINY DAY IN APRIL Dönüşü Olmayan Bir Yola Sürüldüler

"Henüz Ankara'nın başkent olmadığı yıllarmış. O zamanlar şehir, Ulus ve civarıymış. Ankara'da 35.000 nüfusları varmış. Bugün Bentderesi ile Samanpazarı arasındaki bölgede yaşarlarmış. Önce aralarında öğretmen, ayakkabı ustası, tüccar, mebus, öğrenci, asker 250 aydın insanı toplamış, gelenler. Ardından hepsini alıp gitmişler. Kan akmış ırmaklar, okullar, kiliseler harabeye dönmüş. Mal mülk el değiştirmiş. "Onlar" yurdunu, Ankara sesini kaybetmiş, yasaklı fısıltılar kalmış geriye."

Baskın Oran, 24 Nisan'da Ankara'da Ermenilerin dönüşü olmayan yola çıkarıldıkları o günü anlattı. "O gün"ün anısına, "Bu Acı Hepimizin"

pankartı altında toplandı, o büyük acıya sahip çıkanlar, ilk kez Sakarya Meydanında. Meşaleler yakıldı, Duduk dinlendi.

Aralarında Şerife Gül Arman, Mithat Sancar, Temel Demirel, Ayhan Bilgen, Halil Aksoy, Atilla Dirim ve Koray Doğan'ın da olduğu aydınlar, 97 yıl önce yataklarından kaldınıp yollara sürülen o aydınların isimlerini andılar. 97 yıl sonra, bu yüzleşmeden bir umut doğar mı bilinmez ama, Ankara'da o pankartın altında toplananlar, ilk kez bir meydanda paylaştılar acılarını; "her türlü ayrımcılığa, ırkçılığa, milliyetçiliğe karşı dur" dediler.

Festivaller Bir Kentin Nesi Olur?

Akın Atauz

Festivaller, kentin olağan ve rutin yaşamının dışına çıktığı zamanlar-kesitler-yaratıcılıklar oluşturmak anlamına gelir. Kentin, dışarıya açıldığı, dışarıdan gelenleri, kendi nitelikleri/kapasitesi ötesinde olanları çağırdığı, başka dünyalarda, başka açılardan neler yapıldığını, yapılabildiğini ve yapılabileceğini görmek istediği fırsatlardır. Kent için dışarıya açılmanın, dışarıdan gelenleri davet etmenin fırsatları olarak düşünülmalıdır.

Festival bir isim sadece; her türlü kültürel etkinliği kapsamıyor. Tiyatro için, sinema için, müzik için, dans için, opera vb için, festival diyoruz da, edebiyat için yapılan bu tür etkinliklere edebiyat günleri/ haftaları, resim ve heykel ve diğer görsel sanatlar ve "hapening"ler vb için yapılanlara, nedense (iki yılda bir yapıldıkları için) "bienal" diyoruz. Bazen festivallerin, kentin kültürel ve entelektüel yaşamına yıldırım hızıyla ve son derece yoğun biçimde çarpan bu etkinliklerin; konferanslar, atölyeler, seminerler/ sempozyumlar vb gibi düşünsel/ bilimsel etkinliklerle, ya da daha popüler

başka eylemlerle/ etkinliklerle beslendiği/ desteklendiği de oluyor.

Kent neden, kendisinde olmayanları, başka kentlerde olduğu halde kendisinde olmayanları görmek ister? Neden kendisi gibi düşüneni/ olanı değil de, başka yerlerde neler olduğunu öğrenmeyi ister?

Değişebilmek ve sadece kendi gibi olmak yerine, başka kentler-kültürler-üreticiler-teknolojiler vb'den esinlenerek yenilenmek ve başkalaşmak istediği için; kentler festivaller, şenlikler ve fuarlar düzenler. Hem başkalarına "yerel" olanı gösterebilmek ve onların -başka olanların- kendi özelliklerini daha çok tanımalarını, dolayısıyla onunla olan tanışıklığını-dostluğunu artırmak için ister bunu, hem de, kendisi, başka olanları, farklı olanları görebilmek, anlayabilmek ve böylece dünyasını genişleterek farklılaştırmak istediği için yapar festivallerini.

Elbette sadece festivallerin sayısı ve çeşitlenmesi değil, nitelikleri de, kentin

kültürel ve entelektüel özellikleri hakkında bir şeyler söyler. Festivaller, ne kadar dünyanın dört bir ucundan ve kendi içinde bulunduğu kültür ve sanat paradigmasının dışındaki özelliklere sahip olanlardan çağırabiliyorsa, o kentin dünya ile bütünleşmesi ve kendisini sürekli yenileme arayışı, o kadar güçlüdür diyebiliriz. Kentin entelektüel kapasitesi neyi organize etmeye yetiyor, mali kaynakları nereye kadar varıyor, o kentin insanları neleri hangi açıklık ve istekle görmeye-izlemeye hazırlanıyorsa, bu tür etkinliklerle kent, kendi kimliğini de, ona göre geliştiriyor/ pekiştiriyor.

Bir kent, ancak kendi taşrasını toplayabilen festivaller de yapabilir, dünyanın her köşesinden en ilginç sanat olaylarını derleyen festivaller de... Ya da bir yıl içinde, bunların bir karışımı sayılabilecek takvimler de... Bu tür etkinliklerin her birinin kendine göre farklı bir anlamı, kent yaşamına farklı bir katkısı vardır.

Gerçi "festivaller, bir kent topluluğunun ne kadarını ilgilendirir?" diyebilirsiniz. Büyük çoğunluğu evinden çıkmayan, ekran başından ayrılmayan toplumların uygarlığında/ kentlerinde yaşıyoruz. Sadece küçük bir avuç "krem" tabakasını topluluğunu ilgilendirir festivaller, diyebilirsiniz. Doğru olmakla birlikte, kente kimliğinin bir bölümünü/ rengini veren, o kenti ilginç yapan, yaşanılır kılan ve onlar olmasa, o büyük çoğunluğun da sığıktan ve

sıradanlıktan/ birbirine benzemekten sıkıntıdan patlayacağı bir yer olurdu kentler...

Festivallerin başladığı bu bahar aylarında, Ankara'nın bu bakımlardan pek zengin bir kent sayılamayacağını söylemeliyiz. Bir ya da iki yıl içinde yapabildiği bütün bu tür etkinlikleri gözünüzün önüne getirdiğinizde, çoğu, öğrenci topluluklarının, ya da amatör toplulukların tiyatrolandır, ya da bir-kaç film festivali (Uçan Süpürge'nin 15 yıldır inatla sürdürdüğü kadın konusunda uzmanlaşmış film festivalleri hariç) ve Sevda-Cenap And Vakfı'nın yirmi yıldan uzun süredir canını dişine takarak sürdürdüğü ve giderek yoksullaşmakta olduğunu çaresizce izlediğimiz müzik festivali dışında, elimizde pek fazla bir şey kalmaz. Bazen, hiç umulmadık biçimde ilginç bir müzik ya da film festivali olur, ama çoğu kez, sürdürülemez. Resim ve heykel sergileri/ bienaller, Ankara'ya hiç uğramaz. Kitap fuarları bile artık kurulmuyor.

Evet, ama zaten Ankara'da ("sanatın içine tüküren" belediyesi başta olmak üzere) sanat ve kültürel etkinliklerle ilgilenen ne kadar kurum var? Bu tür etkinlikler olduğunda salonlar ne kadar doluyor? Festivaller bittikten sonra, ne kadar tartışıyoruz ve özelemlerimizle örtüşmesi bakımından ne kadar eleştiri yapıyoruz? Ankara işte... Ne kadar festival, o kadar kent... Olanlara razı mı olmalıyız?

Ölürüm Her Gece Yoluna

Ali Akın Akyol

"... O tanı beni değiştirdi, öyle ki kollarım bir kuşunkine benzedi. Bana doğru bakarak, beni Karanlık Ülkesi'ne, İrkalla'nın oturduğu yere gönderdi, içine giren hiç kimsenin çıkamadığı eve, dönüşü olmayan yolun üzerindeki, içinde oturanların ışık yüzü görmedikleri eve, kendilerine düşen payın taz ve yiyeceklerinin çamur olduğu yere. Kanatlan olan gömlekleriyle, kuşlar gibi gıyıldırımlı ve karanlıkta oturanlara, ışığın yüzü esirgermişti..." (Gılgamış Destanı'ndan, Enkidu'nun düğünde Nergal tarafından hayaletle dönüştürülmesi, S.H. Hooke, Ortadoğu Mitolojisi, s. 54)

Ölümlü olmak, yüzyıllar boyunca da ölümsüzlüğü aramak: ölüm, ölümler, hayaletler... Bildiğimiz tüm kahraman öykülerinin kaynağını; üçte ikisi tanı üçte birisi de ölümlü (vücudunun neresi ölümlü neresi ölümsüz maalesef bilemiyoruz) kral listelerinde 126 yıl yaşadığı belirtilen Gılgamış'a bağlamak gerektir. En geç M.Ö. 2700'li yıllarda yaşadığı kabul edilen Uruk kralı Gılgamış'ın maceralarını M.Ö. 1300'lerde Babil'de yaşayan Sin-lege-unninni (ilk editör, ilk otobiyografi yazarı, kütüphaneci ya da ilk paparazzi gazeteci?) tarafından 12 tablete aktarılan edebi metinlerden 1845'de Ninova'da yürütülen kazılarda ele geçen) öğreniriz. Bu öykülerin en ilginçini de ölümsüzlüğü ararken ölen arkadaşı (kimine göre de sevgilisi) Enkidu'nun peşinden ölümler ülkesine gidişinin öyküsüdür.

Ölüm, ölümler, ölü evleri, hayaletler... Uzaklardan rüzgârın uğultusunda duyulan belli belirsiz sesler, fonda yayıllar, gıcırdayan ve kendi kendine açılan kapılar, karanlık

odaları olan evler ve nedense karanlığın içinde yalnız kadınlar... artık korku filmlerinin klişeleşmiş temaları bunlar. Yakın dönemde nerdeyse popüler dizilerin çoğu fantastik hale geldi desek yalan olmaz. Hatta aynı dizide kahramanları vampir, kurt adam ve hayalet olan dahi var (Being Human). Şöyle yakın geçmişte düşününce hayalet kahramanları olan (Patrick Swayze, Demi Moore ve Whoopi Goldberg) kült filmlerden ilki 1990 yılına ait ölümün ayıramadığı bir aşk öyküsünü işleyen Hayalet/Ghost (Yönetmen: Jerry Zucker) filmiydi, onun unutulmaz şarkısı hala akıllarda (Unchained Melody-Righteous Brothers). Sonra 1999 yapımı (Yönetmen: M. Night Shyamalan) Bruce Willis'in başrolünü oynadığı Altıncı His/Sixth Sense çevrildi ve küçük kahraman Haley Joel Osment'in repliği (I see dead people/ölü insanlar görüyorum) aklımıza kazındı. Sonra benzer temalı Nicole Kidman'ın başrolünü oynadığı 2001 yapımı (Yönetmen: Alejandro Amenábar) bir başka hayalet filmi, Diğerleri/The Others var.

Antik dünyada da hayalet öyküleri günümüzdeki kadar ilgi çekiyordu. Yaşlı Plinius Doğa Tarihi (Historia Naturalis) adlı eserinin birkaç yerinde çilli kişilere (çilliler bir kez daha düşünsün) ruhların yaklaşmadığını, çillerin ruhları kaçırdığını söyler. Lukianos'a göre birbirine çarpılınca bronz ya da demirin çıkardığı sesler de hayaletleri ürkütmektedir. Genç Plinius bir hayaletin zincirlerini çingirdattığından söz eder. Yol kavşakları da hayaletlerin en çok ziyaret ettiği yerlerdendir. Theokritos, Hekate (üç yüzlü yer altı tanrıçası) kavşağa

yaklaşınca köpekler havlarlar. Hayvanların (köpeklerin) ruhları sezebildiğine, ölümün kokusunu alabildiğine dair inanç Odyseia'ya kadar uzanır. Platon bir yandan çocukları korkutmaya yönelik hayalet hikâyelerini kınarken diğer taraftan da bu tür hikâyelerde olayların gece geçtiğini belirtir. Plinius ve Lukianos'un perili ev öykülerinde de hayaletler gecenin ortasında aniden ortaya çıkarlar. Antik dünyaya ait hikâyelerin çoğunda bedensiz ölünün yaşayanlar arasına dönüp, onları rahatsız etmesindeki neden düzgün bir şekilde gömülme istekleridir. Patroklos'un (İlyada'da) hayaleti, vücudu için cenaze ritüelleri uygulandıktan sonra bir daha yaşayanları rahatsız etmeyeceğini ima eder "Siz ateş payımı verdikten sonra / bir daha Hades'ten bana dönüş yok" (Eski Yunan ve Roma'da Tekinsizlik Antik Edebiyatta Hayalet Hikâyeleri, D. Felton, s. 10-19).

Alın size yüzyıllar öncesinden (Yunan mitolojisinden) bir başka aşk baharatlı yer altı dünyasına gidiş/dönüş öyküsü, Orpheus ile Eurydike'nin ölüsüz aşkı (Derman Bayladı, Mitoloji Tanrıların Öyküsü; s. 235). Bakın bakalım bu acıklı öyküde günümüz edebi eserlerinde gördüğümüz (esinlenilmiş desek de yanlış olmaz) tanıdık temalar var mı? Trakya kralı Olgros ile esin tanrıçası Müzeler'den Kalliope (müzik tanrıçası)'nin oğlu Orpheus, gelmiş geçmiş ölümlüler arasında müziği ile en başlarda anılır. Lirinden çıkan ezgiler yırtıcı hayvanları ehilleştirir, öten kuşları susturur, akan nehirleri durdururdu. Günün birinde Eurydike'ye sevdalanır Orpheus, aşkı karşılıksız kalmaz evlenirler. Mutluluk dolu günler bir yılın Eurydike'yi sokmasına kadar sürer. Thanatos (ölüm)'ün isteğine boyun eğmek istemez her ölümlü gibi, ama onun sevgisinin bir farkı olacak, ölümler ülkesi Tartaros'a gitmeyi göze alacaktır. Yer altı tanrı Hades'i belki de tannsal ezgileri ile yumuşatabilir sevgili karısına kavuşabilirdi. Gerçekten de yeraltı dünyasının üç bölgesi Asphodel, Elysium ve Tartaros'daki (sırasıyla iyiler, ne iyi ne de kötüler ve kötüler bölgesi)

tüm ruhları etkilenmişti bu acıklı ezgilerden; Başta tanı Hades ve kış mevsimi dışında günlerini yeryüzünde ekinlerle geçiren karısı Persephone olmak üzere, üç başlı Kerberos susmuş, İksion'un aievli çarkı durmuş, Sisypheos yuvarladığı kayanın üzerine oturmuş, Tityos'un ciğerlerini gagalayan akbabalar işlerine ara vermişlerdi. Sonunda acıyıp Eurydike'yi verdiler Orpheus'a. Ama bir de koşul koydular. Hades'in yeryüzüne açılan kapısına kadar Orpheus önde Eurydike arkada gidecekler, kapıdan çıkıncaya kadar Orpheus ardındaki karısına bir kez olsun bakmayacaktır. Orpheus Hades'in kapısına kadar gider, ama içini öyle bir özlem kaplamıştır ki dayanamaz ve bir anda geriye dönüp bakar karısına. Bakmasıyla karısını kaybetmesi aynı anda gerçekleşir. Tanrılar ikinci kez aynı şans vermezler ona, bunu bilmektedir. Bakmaz bir daha Trakyalı kadınların hiçbirinin yüzüne, ilgi duymaz hiçbirisine. Trakyalı kadınlar bu ilgisizliğin ödünü (neyse dertleri) alırlar ve onun vücudunu parça parça ederler. Derler ki Orpheus'un kesik kafası Ege'nin dalgaları üzerinde şarkı söyleye söyleye dolaşırken (görüntü iğrenç bundan daha film yapmadılar) dalgalar onu Lesbos (Midilli) adasına götürmüş ve ona orada bir tapınak inşa ettirilmiş. Herhalde Sapho da yüzyıllar sonra Midilli'de aynı tapınağın merdivenlerinde oturup aynı tanrıçadan esin aldıktan sonra "...ay battı... yalnızım yatağımda..." demiş olmalıdır (kesinlikle).

Gılgamışla başladık, onunla bitirelim ölümsüz olmak sevdası da simyacılar kalsın.

Gılgamış almış başını böyle nereye gidiyorsun?
Ardına düştüğün sonsuz yaşamı bulamayacaksın biliyorsun.
Tanrılar önce insanı yarattılar,
Sonsuz yaşamı kendilerine ayırdı,
Sonra ölümlü yanı başına bıraktılar..."

(Gılgamış Destanı'ndan, Siduri'nin Gılgamış'a öğütü)

Çocuklarını Okullarda Kaybeden Aileler Ankara'daydı Devletten Özür, Milli Eğitimden Önlem Bekliyorlar

Tuğba Koyuncu / Gündem: Çocuk!

Devletin okullarına sapsağlam emanet ettiği çocuklarını fiziksel güvenlik eksiklikleri ve ihmaller sebebiyle okul çatısı altında kaybetmiş aileler, 11-12 Nisan 2012 tarihinde Gündem: Çocuk/Çocuk Hakları Merkezi ile birlikte Ankara'da hem TBMM'de hem de basın mensuplarıyla bir araya gelerek yetkililere taleplerini dile getirdiler.

Aileler şimdiye kadar yalnız başlarına sürdürdükleri mücadelelerinde artık hep birlikte hareket edeceklerini belirttiler. Bu onların verdikleri mücadelede ne kadar güçlü ve kararlı olduklarının bir göstergesiydi. Ailelerin bir çoğu bu zamana kadar değil Ankara, kendi yaşadıkları yerleşim birimlerinden hiç dışarı çıkmamışlardı, ama onlar ölen çocukları için ve başka çocuklar ölmesin, kimse onların yaşadıkları acıyı yaşamayın diye Ankara'ya, Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne çıkarma yaptılar.

Aileler her partiden milletvekilleri ve basın mensupları ile görüştüler. Görüşmelerde isteklerini şöyle sıraladılar:

- Çocuklarımızın yaşamını yitirmesinden sorumlu okul idarecileri ve öğretmenler biran önce görevden alınsın.
- Çocuklarımızın yaşamını yitirmesinden sorumlu olanlar için cezai yaptırım caydırıcı olacak şekilde ve ailelerin adalet taleplerini karşılayacak biçimde artırılsın.
- Başka çocukların da okulda yaşamını yitirmemesi için bir an önce etkin ve denetim mekanizması da olan "okullarda fiziksel güvenlik sistemi" kurulsun.
- Okulda çocuğunu yitiren ailelere hukuki, psikolojik ve sosyal destek verilsin.

Özetle dile getirdikleri bu taleplerini kendisine doğrudan iletmek istedikleri Milli Eğitim Bakanı Ömer Çelik ailelere randevu vermedi. Ne kadar acı bir şey değil mi? Devlet bu ailelerin ayağına geleceği, özür dileyip harekete geçeceği yerde, bu aileler devletin ayağına geliyor, sorumluların yargılanması ve okullardaki fiziksel güvensizliğin ele alınması için yakarıyor. Ama devlet ne yapıyor onlara bir özü çok görüp bu da yetmezmiş gibi isteklerini dile getirmek istedikleri Milli Eğitim Bakanı ailelere bir randevu bile vermiyor.

Gündem: Çocuk! olarak bu ailelerin yanlarında olmaya devam edeceğiz. Umarız, bu canla başla mücadele eden ailelerin yaptıkları mücadeleler boşa gitmez, adalet yerini bulur ve gelecekte bu ailelerin yaşadıkları acıyı hiçbir aile yaşamaz. Her ne kadar buna şu an kendim bile inanmasam da umudumuzu kaybetmeden, okullar çocuklar için güvenli oluncaya kadar mücadeleye devam!

Ayrıntılar için: gundemcocuk.org

Umut'un babası Ercan Balık Ankara'daydı ve adalet istiyor.

UMUT BALIK (9 yaşında): 23 Mart 2010 - Uşak Eşme'de okuduğu yatılı okulun bahçesindeki düştüğü foseptik çukurunda boğularak yaşamını yitirdi. Okul bahçesindeki rogar kapağının tehlike arz ettiğine ilişkin 3 defa dilekçe verildi. Dilekçeler kurumdan kuruma dolaşırken okul mutfağındaki kokuyu engellemek için okul müdürü çukurun

kapağını açtırdı. Açık kapak ile ilgili hiç bir önlem alınmadı. Okul bahçesinde kaymakamlık tarafından düzenlenen neyruz kutlamalarına katılmaya gelen Umut kutlamaların ardından ateş çevresinde akşam saatlerinde görülüyor ve ardından kayboluyor. Umut kaybolduktan sonra müdür sessiz sedasız kapağı kapatıyor. Kimseye haber vermiyor. Umut'un cansız bedeni kazadan dokuz gün sonra o çukurda bulundu. Davası devam ediyor. Sorumlular halen görevde.

Fadime'nin babası Ali Yalçın psikolojik tedavi görmeye başladı. Bugün buraya bile gelemedi. Fadime'nin dedesi Yaşar Yalçın Ankara'daydı ve adalet istiyor.

FADİME YALÇIN (9 yaşında): 24 Mart 2010 - Manisa Demirciler'deki okulunda dersi mesaisinden bir saat önce erken bırakan öğretmen okulu terk etti. Okulun anahtarlarını 8 yaşında üç çocuğa bıraktı. Fadime okulda unuttuğu çantasını almak için okula girdi. Öğretmenin anahtar bıraktığı arkadaşları çıkışta okulun kapısını açmayı başaramadılar. Fadime pencereden çıkmaya çalışırken demir ızgaraya kafası sıkıştı ve boğularak yaşamını yitirdi. Alelacele hazırlanan olay yeri tutanağı eksikler ve yanlışlıklar ile dolu. Savcılık olayla ilgili takipsizlik kararı verdi. Dava açılmadı. Kimse yargılanmadı.

Efe'nin annesi Nurdan Boz ve babası Kemal Boz Ankara'daydı ve adalet istiyorlar.

EFE BOZ (6 yaşında): 12 Mayıs 2010 - 6 Yaşındaki Efe, İstanbul Maltepe'deki anaokulunda, tuvalete gitmek istedi. Öğretmeni onu tuvalete yalnız gönderdi. Gittiği tuvalette ayağı kayan Efe tutunduğu lavabonun kırılan parçasının boynunu kesmesi ile yaşamını yitirdi. Tuvalete yalnız gönderilen Efe'nin dönmemesinden kimse şüphelenmedi. Efe'yi, oynamak için sınıfa dönen bir arkadaşı 24 dakika sonra buldu. Hemen okulun yanında bulunan hastaneye götürülmesi yarım saati buldu. Efe'nin gittiği tuvalet okul projesine müdürün inisiyatifli ile izinsiz eklenmişti. Hiç bir standarta uymuyordu. Efe'nin ölümünden sorumlu olanlarla ilgili aylarca işlem yapılmadı. Davanın açılabilmesi ancak Efe'nin ailesinin yürüttüğü kampanyanın ardından mümkün oldu. Sorumlular halen görevde.

Anıl'nın annesi Ayşe Erdem ve babası Doğan Erdem Ankara'daydı ve adalet istiyorlar.

ANIL ERDEM (17 yaşında): 3 Haziran 2010 - Anıl ve arkadaşları, İzmir Bornova'daki okullarından çıkarken yaya kapısı kilitli olduğundan araç çıkış kapısına yöneldiler. 6 ton/cm2 basınçlı kapı Anıl geçerken kapandı. Güvenlik ve sıkışma otomati olmayan kapıda arada kalan Anıl yaşamını yitirdi. Okul yönetimi asli kusurlu olarak belirlenmesine rağmen müdür ancak 3 yıl ceza aldı. 2 yıl 6 aya indirilen ceza 18.250 TL para cezasına çevrildi ve 24 ay taksitle bölündü. Sorumlu müdür bu cezayı fazla bularak temyize gitti. Sorumlular halen görevde.

Mehmet Ali'nin babası Şevket Yavuz Ankara'daydı ve adalet istiyor.

MEHMET ALİ YAVUZ (4 yaşında): 19 Nisan 2011 - İzmir Menemen'deki Asarlık 75. Yıl İlköğretim Okulu'nda 23 Nisan provalarını izlemek üzere okul çevresinde toplanan çocuklardan birisi de Mehmet Ali Yavuz'du. 2

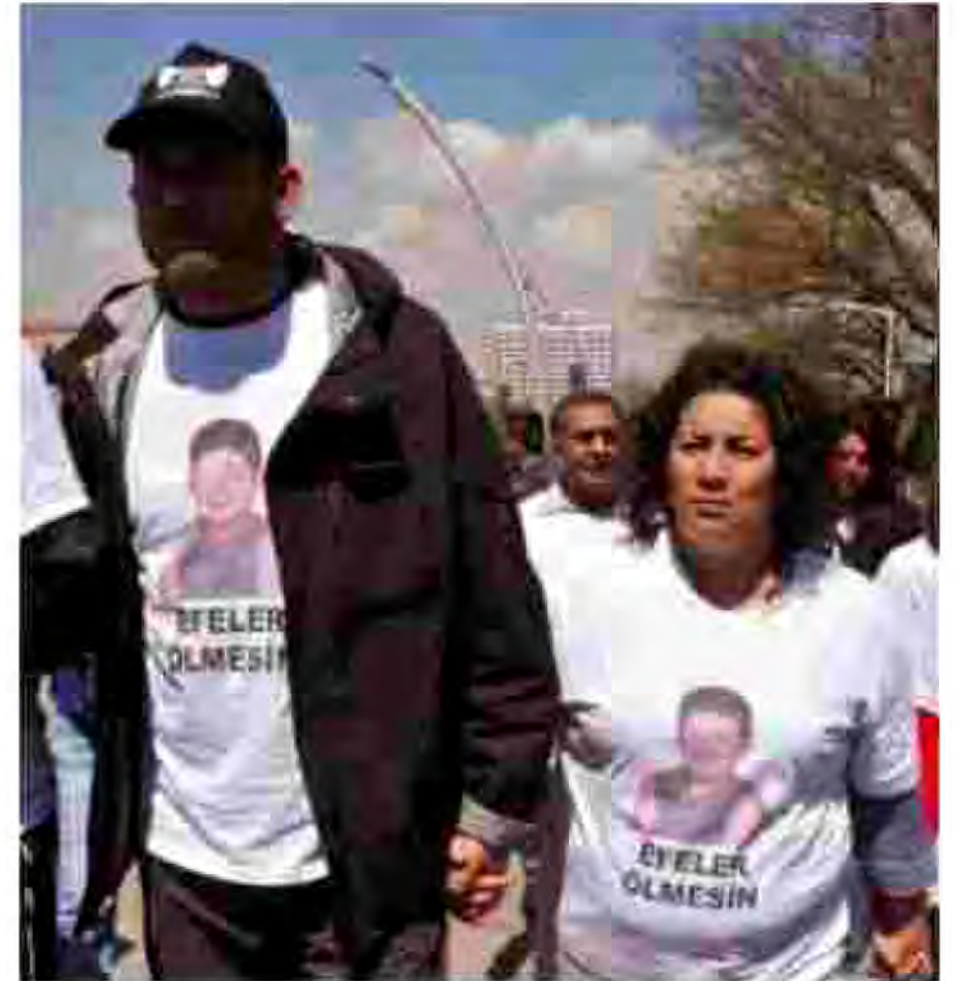

senedir bozuk olan okulun demir kapısı okul bahçesi önünde tören provalarını izleyen Mehmet Ali Yavuz'un üzerine düştü. Yaralı olarak hastaneye kaldırılan Mehmet Ali hastanede yaşamını yitirdi. Davası sürüyor. Annesi ağır psikolojik sorunlar yaşıyor. Sorumlular halen görevde. Ve Mehmet Ali'nin ölümüne sebep olan kapı halen tamir edilmedi.

Onur'un annesi Melek Akgün, küçük kardeşi Öznur Akgün ve abisi Özgür Akgün Ankara'daydı ve adalet istiyorlar.

ONUR AKGÜN (17 yaşında): 28 Kasım 2011 - Bitlis'in Ahlat İlçesi'nde okulda itfaiyenin

çağırılmadığı yangın tatbikatının sonuna doğru ateşin önünde fotoğraf çekilmek isteyen öğretmenleri bir arkadaşını depodaki tineri almaya gönderdi. Öğretmen öğrencisinden tineri ateşe dökmesini istedi. Ters esen rüzgarla telaşlanan öğrencinin elindeki bidonda bulunan tiner ateşin etkisi ile parladı. En ağır yaralanan Onur dört dakika boyunca kendini söndürmeye çalıştı. Öğretmenleri o arada Onur'la hastaneye giden olmamak için birbirleri ile tartışıyor. Onur 5 ay boyunca tedavi gördüğü hastanede 14 Mart 2012 tarihinde yaşamını yitirdi. Yargılama henüz başlamadı. Sorumlular halen görevde.

Bay Mühendis Cemil ile Bayan Muazzez'in Evi

Söyleşi: Canberk Gürer

Konur Sokak'tan Selanik Caddesi'ne kadar, Yüksel Caddesi boyunca bir bahçe uzanır Kızılay'da. Bahçe içerisinde de biri Konur Sokak'a diğeri Selanik Caddesi'ne bakan iki eski apartman bulunur. Ankaralılar için bu bahçe içi apartmanları tarif etmenin daha kısa bir yolu vardır tabii ki: Mülkiyeliler Birliği. Kuruluşu itibari ile bir mezunlar dayanışma örgütü olan Mülkiyeliler Birliği, zaman içerisinde kuruluş anlamına başka anlamlar katar. Kimileri için bir mücadele odağı, bir demokratik kitle örgütüdür. Kimileri için ise dostlarla hoş sohbetlerin edildiği bir lokal, bir restorandır. Bu anlamlar kimi zaman iç içe geçer, kimi zaman ise tekilliklerini korur. Fakat önünde sonunda çoğu Ankaralı için Mülkiyeliler Birliği binaları mekansal bir önem taşır.

Yaklaşık 80 yıldır Yüksel Caddesi'ndeki varlıklarını sürdüren binalar özellikle son 5 yılda önemli bir tartışmanın odağında bulunmakta. Bahsettiğimiz bu tartışma, binaların yıkılması/yıkılmaması, yenilenmesi/yenilenmemesi çevresinde şekillenen ve zaman geçtikçe büyüyen bir anlaşmazlık. Binaların akıbeti üzerine süren bu anlaşmazlık çevresinde Mülkiyeliler Birliği 3 genel kurul tüketti. Özellikle 2010 yılındaki genel kurul öylesine bu tartışmaya hapsoldü ki politik aidiyetler unutuldu ve neredeyse yalnızca binaların yıkılıp yıkılmaması oylandı. Mülkiyeliler Birliği'nin mekansal önemi gereği konu örgütsel bir anlaşmazlık olmaktan çıktı ve Ankara'da da ufak çaplı bir gündem oluşturdu. Nihayetinde 2,5 yıl önce Selanik Caddesi cephesindeki binanın boşaltılması ile Mülkiyeliler Birliği'nin mekan sorunu tüm Ankaralıların önünde kanlı canlı durur oldu. Biz de Ankara'nın kalbinde, özellikle Ankara muhalefetine kalbinin attığı yerde, 2,5 yıldır mahsun gözlerle Ankaralıları bakan bu binanın derdine ortak olduk. Öncelikle binaların tarihini, Mülkiyeliler Birliği'nin bu binaları kendine mekan edişini ve binaları bugün içinde bulunduğu duruma getiren süreci 2004-2010 dönemi Mülkiyeliler Birliği Genel Başkanı Ali Çolak ile konuştuk. Ardından, Siyasal Bilgiler Fakültesi öğrencisi iken, otel olarak kullanılan Selanik Caddesi cephesindeki bina boşaltılana kadar orada çalışan Mülkiyeliler Birliği üyesi İlker Akçasoy ile sohbet ettik. Son olarak da, yıkılma/yıkılmanın tartışmasını Mülkiyeliler Birliği'nin odak noktası olmaktan çıkararak, Mart ayında büyük bir desteği arkasına alıp Genel Başkanlığa seçilen Sevilay Çelenk'ten bundan sonraki süreçte dair öngörülerini aldık.

Ali Çolak

Ali Çolak

Mülkiyeliler Birliği'nin Yüksel Caddesi'ne gelişinin hikayesiyle başlayalım...

Mülkiyeliler Birliği 1946 yılında 1943 mezunları tarafından kurulmuş bir örgüt. Bir mezunlar dayanışma örgütü. Kurulduğu günden itibaren bir kurumsallaşma çabası olmuş. Kurumsallaşma çabasının önemli aşamalarından biri de mekan sorununun çözülmesi. Önce Ulus'ta eski bir binada kiracı olarak kalınmış, sonra Sıhhiye civarına gelinmiş, Adakale Sokakta bir yerleri olmuş. Ardından bugün Kızılay'da Mado'nun kullandığı yer Mülkiyeliler Birliği binası olarak kullanılmış. Buralarda hep kiracı olarak bulunmuşlar. 1964 yılına gelindiğinde dönemin ikinci başkanı Ayhan Açıkalın'ın çabalarıyla büyük bir kampanya düzenlenmiş. Piyango biletleri satılmış, çekilişler düzenlenmiş. Oradan elde edilen gelir yeterli olmayınca yönetim kurulu üyeleri kendi üzerlerine kredi çekerek bugün Konur Sokakta bulunan iki binayı almış. Daha sonra 1968 yılında da bugün İmge Kitabevi olarak kullanılan yandaki üç numaralı bina alınmış.

Bu binaların daha önce ne olarak kullanıldığına dair bir bilginiz var mı?

Binalar daha önce ev olarak kullanılmış. Hatta 1 nolu binanın belediyede kaydını bulduk. Kayıtlarda aynen şu yazıyor: Bay Mühendis Cemil ile Bayan Muazzez'in evi. Projesinde bu ifade var. Yani 3-4 kişilik bir ailenin evi olarak tasarlanmış.

Binalar bugünkü halini ne zaman aldı?

3 nolu bina iki katlı ve yarı bodrumlu bir bina olarak yapılmış, sonra çatı katı eklenmiş. 1

nolu binaya bir kat ilave edilmiş. Selanik Caddesi'ne cephesi olan binada da yine bir kat eklenmesi var. Bunlar binalar Mülkiyeliler Birliği'ne geçtikten sonra yapılan ilaveler. 1992'de Alpaslan İyikli döneminde yapılan büyük tadilat daha var. Bu döneme rantın büyüme dönemi diyebiliriz. Eskiden içinden ağaç geçirdi 1 nolu binanın. Prefabrik olan kısım, yani bugünkü restoranın ikinci parçası sonradan ilave edildi. Selanik Caddesi cephesi de bir otel binasına çevirildi. 1997 yılında yapılan bir tadilat daha var. 1997'de yapılan tadilat ise restorana ilave edilen bölümün üzerine yapılan teraslı bölüm ve onun yanında vakıfa ilave olan idari birimlerin olduğu bölümdür. Dolayısıyla bu tadilatlar yapının dokusunu da binaların taşıyıcı özelliklerini de bozmuş durumda.

Binaların yenilenmesi bir ihtiyaç ve aslında yeni bir fikir değil. Peki, yenileme çalışmalarını fikri nasıl yeniden ortaya çıktı?

2004 yılında tekrar mekansal dönüşüm gündeme geldi. Çünkü binalar giderek eskiyor, kendini tüketiyor ve ekonomik olarak ömrünü tamamlıyor. Kaynak yaratma meselesi de Mülkiyeliler Birliği'nin her dönemde önünde olan bir meseledir. Çünkü bu örgütün pek çok faaliyeti var, toplumsal alana söz söyleme çabası var, kendi ölçeğinde hem fakülte içerisindeki topluluklara hem de dışındaki toplumsal muhalefet odaklarına maddi anlamda katkıda bulunma çabası var. Bu nedenle yeni bir tartışma başlıyor. Bu yeni tartışmanın odağında da aslında şöyle bir fikriyat var: Konur Sokak'ın huzur dokusunu yitirmeye başlaması. Dolayısıyla bizim açımızdan bu dönüşüme bir dur deme ihtiyacı ortaya çıktı. Yani Mülkiyeliler Birliği kendisini bu rant döngüsünden kurtarıp bir sosyal kültürel üretim merkezine dönüşmelidir iddiasını koyduk ortaya. Tartışmaları kendi içimizde yürüttük ve bir proje elde ettik. Bu proje iki genel kurula konu oldu. Bir genel kurulda bu projenin yapılması iradesi galip çıktı, ikincisinde bu projenin yapılmaması iradesi galip çıktı. 2010'daki genel kurulda bu tartışma bir anlamda sona erdi.

Otel binasına dönersek; otel binası neden boşaltıldı?

Yenileme tartışmaları sırasında binaların durumuna dair ODTÜ'den Prof. Dr. Çetin Yılmaz imzalı rapor alındı. Otel olarak kullanılan binada, Cafe M'in bulunduğu katın duvarları kesildiği ve bina çelik askıya alındığı için binanın düşey yüklerle karşı taşıyıcı özelliğini

koruduğu ancak yatay yüklerle karşı taşıyıcı özelliğini yitirdiği anlaşıldı. Bu, binanın depreme karşı dayanıklılığı olmadığı anlamına geliyor. Yani bu bina üzerindeki insan ve eşya yükünü taşıyabilir ancak herhangi bir deprem olasılığı karşısında büyük bir risk altındadır. Bu rapor ortaya çıkınca biz Mülkiyeliler Birliği olarak kendi sorumluluğumuzu yerine getirmek için önce binayı boşalttık. Sonra kiracıya bir ihtar çektik. Bu mekanı kullanmaması gerektiğini, deprem açısından risk taşıdığını söyledik ve ekte de bu bilimsel raporunu sunduk. Aynı bilimsel raporunu Çankaya Belediyesi'ne de gönderdik ve "Burada böyle bir risk var ve biz bu binayı tahliye ettik. Ancak kiracı binayı tahliye etmemekte direniyor. Siz kiracının ruhsatını iptal edin." dedik. Çankaya Belediyesi ise bize "Gidin dava açın" cevabını verdi. Belediyeye devam etmekte olan bir dava olduğunu ve olası bir depremde ortaya çıkabilecek bütün sorumluluğun belediyeye ait olduğunu hatırlatan, belediyeyi tekrar göreve çağıran çok sert bir cevap yazdık. Ancak buna rağmen "Dava açın" cevabını verdiler. Burada Çankaya Belediyesi'nin çok büyük bir sorumluluğu var.

Sizce bundan sonraki süreç nasıl işler?

Bence otel binası ile ilgili hızlıca bir yola girmek lazım. Öncelikle oraya vermek lazım çünkü deprem riski orada daha yüksek. Diğer binalarda yapılması gereken de şudur bana göre: Bizim yürüttüğümüz süreçte hem örgüt içinde hem de Ankaralılar açısından ciddi bir mutabakat eksikliği gördük. Farklı düşünen bütün kesimler o binaların yenilenmesi gerektiğinde hemfikirler. Bu yenilenmenin içeriğinin ne olacağına dair bugüne bir referans noktası olarak, bugüne kadar ürettiğimiz bu bilgiyi de ihmal etmeden, herhangi bir ön yargı, herhangi bir peşin hüküm olmadan bir yol yürünmelidir. Bu yolun sonucunda yıkılacak mı, yeniden mi yapılacak, restore mi edilecek, güçlendirilecek mi karar bu yol yüründükten sonra verilmelidir.

İlker Akçasoy

Siyasal Bilgiler Fakültesi öğrencisi iken ne oldu da Mülkiyeliler Birliği Otel'i çalıştırdınız?

Mülkiyeliler Birliği Otel'i 2008 yılında iki kişi çalışmaya başladık. Onur Öztürk ve ben. Öğrenciydik, aynı zamanda öğrenci derneğindedik ve işe ihtiyacımız vardı.

İlker Akçasoy

Mülkiyeliler Birliği öğrencilere burs veriyordu ama biz burs almıyorduk. O dönemki Mülkiyeliler Birliği yönetimi ile görüştük ve otelde gece vardiyasında çalışmamızın uygun olup olmayacağını sordular. Biz de çalışalım ve daha fazla gelirimiz olsun diyerek kabul ettik. Bir gün Onur gitmeye başladı işe bir gün ben. Bir vardiyayı ve maaşı paylaştık fakat ikimizin de ayrı ayrı sigortalarını yatırılmaya başlandı. 1,5 seneden biraz fazla, yani otel kapanana kadar çalışmaya devam ettik.

Otele kimler gelir, kimler orada kalırdı?

Mülkiyeliler Birliği Otel'i bir otel gibi değildi. Temiz bir yerdi, güvenli bir yerdi. Kızılay'ın merkezindeydi ve konumuna göre çok ucuzdu. Sadece Mülkiyeliler Birliği'nin konaklaması gibi bir uygulama yoktu. Fakat bunun yanında hier kafasına esenin geldiği bir yer de değildi. Zaten birçok insan oranın otel olduğunu bilmiyordu. Biraz daha misafirhane gibi işliyordu. Gelenlerin profiline baktığımız zaman yelpazenin geniş olduğunu söyleyebiliriz. Tabii ki daha alt sınıftan insanların geldiği bir yer değildi. Bürokratların, sanatçıların, aydınların geldiği bir yerdi. Kardeş Türküler'den Nuri Bilge Ceylan'a, Erkan Oğur'dan Bulutsuzluk Özlemi'ne, Mazlum Çimen'e kadar bir sürü insan geldi. Bu sanatçılardan bazıları her Ankara'ya gelişlerinde Mülkiyeliler Birliği'nde kalıyorlardı.

Peki otelin fiziki durumu neydi?

Çok eski eşyaları olan, belki de farklı bir atmosferi olan bir yerdi. Mesela sadece bu atmosferden dolayı burada kaldığını söyleyenler vardı. Ne otel denilebilir, ne misafirhane denilebilir bir yer bence. Bazı insanların farklı bir aidiyet duyguları vardı.

Onların gelme sebebi biraz buydu. Fakat son zamanlara doğru çok kötü koşullar içerisindeydi otel. Sıcak su veremedi mesela bir süre. Buna rağmen inatla gelip kalmak isteyenler oldu. Sonlara doğru otelin fiziki durumu orada hizmet verilmesini ciddi anlamda zorlaştırmaya başladı. Hergün bir yerinde bir problem çıkıyordu neredeyse. Bir gün ufak bir sarsıntı olmuştu, Onur çalışıyordu o gece. Bina'nın çok fazla sallandığını söylemişti. Şunu samimiyetle söyleyebilirim ki o binanın bugün kullanılması isteniyorsa çok ciddi bir şekilde elden geçirilmesi gerekiyor.

Otel kapatılınca çalışanların durumu ne oldu?

Otel özelinde çalışan toplam 6 kişi vardı. İlk başta bir tedirginlik oldu tabii otel çalışanlarında. Fakat şunu gönül rahatlığıyla söyleyebilirim; o dönem verilebilecek tüm haklarımızı maksimum düzeyde, belki de onun da ötesinde verdiler. Otel hakkındaki kapatılma kararından sonraki süreçte en önemli konulardan biri de otel eşyalarının ne olacağıydı. Öğrenci derneği üzerinden okulda eşyaya ihtiyacı olan arkadaşlara ulaştık. Bir gece kendimiz eşyaları otele indirdik ve ihtiyacı olan arkadaşlara dağıttık. Yani eşyalar öğrencilere gitmiş oldu.

Otel binasını bir kenara bırakırsak bir Ankaralı'nın, bir öğrencinin ya da bir Mülkiyelinin o mekanla ilişkisi nedir sençe?

Bir Ankaralı için bir şey diyemem. Muhtemelen orada duran bir bina. Fakat muhtemelen, solcu bir öğrenci için Mülkiyeliler Birliği'nin bir anlamı vardır. Bir polis müdahalesi olduğunda herkes oraya sığınır. Mesela, Sokakta bir stand açıldığı zaman elektrikliğini, masasını Mülkiyeliler Birliği'nden alıyor. Dolayısıyla sokağa yansıyan, araya etki eden bir unsur. Bende daha ötesi tabii. Benim için bir ev gibi orası. Ama bu tabii o mekanı kutsallaştırdığım anlamına gelmiyor. Ben gerekirse bu mekanların dönüşebileceğini düşünüyorum tüm bu bağlarıma rağmen. Orada benim için gerçekten çok özel anılar ve anlar var ama ne olursa olsun eğer politik açıdan daha farklı bir amaca hizmet edecekse dönüşümlenebileceğini düşünüyorum. Çünkü anılara tutunmak aslında geleceğe dair pasif kalmak demektir. Herkesin oraya dair iyi ve kötü anıları olabilir. Dolayısıyla bu ikisi arasında bir hiyerarşi kuramazsınız.

Sevilay Çelenk

Mülkiyeliler Birliğinin yeni Genel Başkanı olarak sosyal tesislerin durumuna ilişkin değerlendirmeniz nedir?

Mülkiyeliler Birliği'nin hali hazırda restoran dışında bir kullanım alanı yok. Birlikte yemek ve sosyalleşmek örgütün amaçlarından yalnızca bir tanesi. Kültürel ve zihinsel üretime izin veren, demokratik bir etkileşime izin veren bir mekana ihtiyaç var. Bu ihtiyaç konusunda üyelerin birçoğu hemfikir fakat yenilenmenin içeriği konusunda farklı görüşler var ki bu da binalarımıza olan bağlılık ve ilgili gösterdiği için memnuniyet verici bir durum. Farklı görüşleri müzakere ederek, Birliğimiz için en uygun olan tercihi hep birlikte hayata geçireceğiz. Burada başlangıç noktasındayız. Bulduğumuz nokta sıfır noktasıdır. Binalar konusunu örgüt içinde müzakere etmek gerekiyor. Bu konuda yedi kişilik yönetim kurulu tek başına fikir yürütme hakkına sahip değildir. Konuyu en başından görüşmek

gerekir. Belki tek gündemli bir genel kurul yapılabilir. Bunun dışında Ankara'da ilgili çevrelerle, meslek odalarıyla, demokratik kitle örgütleriyle de etkileşim içinde bir çalışma yürüteceğiz.

Peki size göre binalar nasıl değerlendirilebilir? Mülkiyeliler Birliği binalarını nasıl görmek istersiniz?

Ben binalarımızı seviyorum. Her birimizin bu binalarla ilişkili farklı anıları, farklı yoğunlukta duygusal bağlılığı var. Binaların Konur Sokak'taki görüntüsü hoşuma gidiyor. Ancak ciddi biçimde bir restorasyona ihtiyacı olduğunu da düşünüyorum. Yönetim ofisleri eski otel binasına taşınabilir. Ancak o binanın da güçlendirilme ihtiyacı var. Yeni düzenlemede otel amaçlı kullanıma yer vermek konusu bana çok rasyonel gelmiyor. Az sayıda odamız olacak ve ihtiyaca verdiği yanıt çok sınırlı kalacak diye düşünüyorum. Orada bir okuma odası ve yönetim odalarının bulunması, Konur Sokaktaki binada ise konferans ve film gösterimleri gibi etkinlikler ve öğrenci topluluklarının çalışmaları için alan yaratmak yönündeki görüşler bana daha yakın geliyor. Fakat bu tamamıyla kişisel bir düşüncedir. Birliğimiz için en iyi yenilenme seçeneğini ortak kararımız çerçevesinde

Sevilay Çelenk

tespit edeceğiz. Otel binasındaki kiracı ile ilgili yargı süreci devam ediyor. Sürecin tamamlanması ile o bölümü de alanlarımıza dahil etme imkanı doğacak diye düşünüyorum.

Ankaralılar Mülkiyeliler Birliği binalarını bundan sonraki süreçte nasıl görecek?

Uzlaşma arayan bir dil soru işaretlerini giderecektir. Korunacak kısmı netleştirip değişiklikler için ortaklaşmak gerekir. Belki bu konuyla ilgili olarak, örgüt içi bir komite, bir ön-hazırlık çalışma grubu da kurulabilir. Önümüzdeki bir yıl içerisinde anlaşmazlıkların önemli ölçüde giderileceğini ve Birliğimizin ihtiyaçlarına cevap veren bir yeniden yapılanma için somut adımlar atılmaya başlanacağını düşünüyorum. Elbette bu aceleye getirilecek bir konu değil. Binalarımızla ilgili karar olgunlaştırılınca kadar, en çok şikayet edilen ve ilk etapta yapılabilir nitelikte olan düzenlemeler hariç, binalarımız bu biçimiyle üyelerimize ve Ankaralılara hizmet verecek.

Bu Sefer Başarmalıyız!

Mehmet Onur Yılmaz

Şehardaki sıradan bir binanın bile yenilenmesinin gerekli ve gerekliliği, yenilenmesi gerektiği kadar nasıl yenileneceği ile ilgili değerlendirmeye öncelikli ve sadece teknik bir soru üzerine tıbbi odaklanmalıdır. Bu soruların cevabı sadece mühendislik ya da ekonomi biliminin verileri ile bakarak cevap verilemez.

Paralel bazından başlayarak kentsel yenilenmelede mülkiyel bir hak olmam da ötesine geçtikçe ve bir kentsel yenilenme için ÖSYM tarafından verilen bir çekilin temel bir insan hakkı olarak gösterilen mülkiyet hakkı muan hiçbir değil yasalarla tanımlı bir ekonomik hak. Fakat sızdırma yapıldığı zaman mülkiyet hakkı hakkı hiç değildir.

Bundan 5 yıl önce Özgürler Derneği bu binaları satın aldı. Tama Caddesi üzerinde sitede olduğu. Yeni Şahinler de içinde bulunduğu dernek binasının, sız vermemiş ve tüm binaları rağmen o dönem Özgürler Derneği'nin Genel Müdürü olan Hünre Acar'ın da varlığını sürdürüyor. Ancak bu yıl Yeni Şahinler tarafından binaların "yeniledi" diye mülkiyetinin em övüldü. parçalanmış giriş kat ve 11 kat ile binanın katlarında yer alan otuparkı mülkiyete kayıtlı. Sonuçta, Ankaralılar bir Mülkiyeliler Birliği, Özgürler Derneği mülkiyetini ve Ankaralılar merdinde kurumsal mülkiyetini kaybettiler. Katarın sadece mülkiyet oldu.

Oysa o dönemin bir sosyal bilimci bile olsa, katıncı ve demokratik bir kentsel yenilenme süreci yöneten bir yahanın binalar için bir plan vardı. Özgürler Derneği bunu, yani toplu mülkiyet olarak yöneten çaba göstermişti. Çankaya Belediyesi yetkilileri hatırlamadı. Sonuçta binalar

İçin bu sınırlı bir alan olarak küçük bir mülkiyeti çok büyük bir yapıya dönüştürme yenilenmesi söz konusu bir sorundur. Mülkiyet Birliği tarafından bahsediliyor. Soru şu ki, bundan bir yıl önce kendin gündeminde, gazete manşetlerini anlamak zorlaşmış ve ilgili eden, seçilmiş kurban adları ve normal olarak başarıyla bir sonuçlanan Mülkiyeliler Birliği Binalarının yenilenmesi tartışmaları... İnciye'deki gününle bir kez daha gündemimize gelenek 2010 yılında başlatılan derneğimizin kütü anıları da kurumsal ve de kentsel olarak binaların

silinmiş değil. Ama bugün bir yıl öncesine nazaran koşulları pek çok köşede başarılı bir katıncı dönüşüm için çok daha uygun olduğunu söylemek fazla iyimserlik olmayacaktır.

Öncelikle büyük bir çoğunluk ile seçilmiş yeni bir Mülkiyeliler Birliği Yürütme ve denetim heyetinin pek çok Mülkiyeliler tarafından anıları ve güvenleri bir Mülkiyeliler Birliği Başkanı olarak bugünün en önemli şartları Dilek ile bina konusu Kurum içindeki taraftar açılarından bir seçim konusu haline gelmeden iyi bir şekilde, binanın kendilerinin tartışması olarak verildi. Ayrıca Mülkiyeliler Birliği Derneği'nin yaptığı en büyük başarı yapılmamıştıydı. Binaların yenilenmesi konusunu sadece kurumsal bir mesele olarak değil, bir binaların hayatlarında yer ve anıları kendi haklarını biliminin önemli konularını, yani topluma karşı mülkiyetli mülkiyet konusu konuşuyorlar. Yasa yetki kendilerinin değil bu yetkiyi kurulu ile ve dışı ile ilgili her türlü kısıtlama açıyorlar.

Binaların egosu kütüncüden sonra geriye iyi bir katıncı planlaması ve bu planlamaların yönetimi geliyor. Yabancı pek çok örnek olsa da, örnekte de yalan ve iyi bir yeni örnek oluşturduğu için çok kolay değil böyle bir soru yürütmek. Ama bu tartışmanın kendilerinin için önemli bir de buradaki ortaya çıkan Mülkiyeliler Birliğinin binaların yenilenmeye, Ankara'nın bir başlangıç bir kentsel yenilenme dönümüne örneğine ihtiyacı var. Kaçulur bu iyi örnek oluşturulmuş için oldukça önemli. Bu tür önemli tartışmalar sadece binalar değil binaların yer zamanında da sorulmalıdır.

İşte bu yüzden Özgürler Derneği döneminde, kuruluca nasıl olan olacak olan herkes binaların kipten, kurumsal ya da toplumsal anlamının ve değerinin ötesinde sahip olduğumuz bu sınırlı alanın kullanılmasıyla ilgili bir tartışma önemli. Unutmayalım ki bu tartışma olan bir toplumsal sorun değil olan herkesin başarısızlığı olacaktır. Diğer yandan, sol sığınat, kentsel alanların, kentsel dönüşüm adı altında binaların yenilenmesi, hak ve özgürlüklerin bastırılmasına karşı çıktığı yenilenme süreçleri ne olduğuyla ilgili olarak, otoparkı koyacağı sığınatın ile tartışma önemli ve yönetilmelidir.

Bir Avuç Düdük

Murat Dirican

Bir yılın ne kadar çabuk geçtiğine mi şaşırırım, yoksa böyle bir gazetenin, hala anlayamadığım bir biçimde, çıkıyor olmasına mı sevineyim bilemedim. Geçen yıl bu vakitler ilk sayısını elime aldığımda, gayet hevesli gözükünce bu gayretin, pek de uzun soluklu olmayacağına neredeyse inancım tamdı. Her Türk genci gibi yayıncılık yapmaya heveslenmiş, şansının da yardımıyla hala bu işlerle geçimini sağlayan biri olarak, şimdi tam bir hayal kinklığı içindeyim.

Solfasol 12 aydır kesintisiz bir biçimde hayatını sürdürüyor!

Sürekli bir yayın üretmenin ne kadar zahmetli ve sorumluluk gerektiren bir iş olduğunu bilmek ve bunun gereklerini yerine getirmek yetmiyor. Anlaşılan o ki bir de gönlünü kaptırmak gerekiyor. Demin saydım, bu gafillerin sayısı 84 olmuş ve artmaya da devam ediyor. Üstelik bir de web sayfasına girişmişler haldir haldir, şu hallerine bakmadan... Bu gafletlerinde de ısrarcı ve kararlı görünüyorlar.

Ama bunun cezasını er ya da geç çekecekler. Hatta, halî hazırda çekiyorlardır. Kapısında yumurtası eksik olmayan işler, uykusuz geceler, ustalan ayda yetişen sürpriz makinesi gibi matbaalar, hediyesi bel fitiği olan dağıtım işleri... Ama siz durun, bu daha başlangıç... Ne tezgahlara gelecekle anlar...

Evet, galiba şimdi bir itiraflar zamanıdır. Ben de onlardan biriyim! İnsan oğlu ders almıyor işte, ben de bulacağım belamı. Tecrübenin kazandırdığı öngörümün (peşin hüküm desem daha doğru olacak...) böylesine yıkılıp yerlere saçılması, hala öğrenecek, umutlanacak ve sevinecek bir şeyler olduğunu gösteriyor bana. Bu gafletli paylaşıp duyurmamaksa daha büyük gaflet olacak. İşte tam da bu nedenle, hayırma, bir avuç düdük alıp mevlüt şekeri gibi dağıtacağım bu gafletin sene-i devriyesinde, Mayısın 1'inde. Hep birlikte ve gönülden çınlatacağımız caddeler!

Şarkı Söyleyen Şehir

Funda Şenol Cantek

Adında ısrarcı bir melodi gizli bu gazetenin: Sol-fa-Sol. Nerde durduğuna işaret eden... Büyük iddialarla değil, küçük heyecanlarla yola çıkan bir ekip günden güne büyüdü, güçlendi. Bir evin salonu, bir gazetenin mutfağı oluverdi. Pek çok yazar, akademisyen, öğrenci, mimar, mühendis amatör gazetecidir Solfasol'de. Yaşadığımız şehrin hemşehrîsi olmaya çağırır bizi. Ankara'yı sevenlerin neden sevdiğini söyler. Ve ille de

güzel olanı sevmek zorunda olmadığımızı hatırlatır. Sokaklarında yürürken bu şehrin, evlerin içine, kaldırım taşlarına, duvar yazılarına bakmaya zorlar. Eski uygarlıkların, küllenmiş yangınların, neşeli bahçelerin, kapı önü sohbetlerinin sesini duyurur. Başka dinlerden, milletlerden insanların anılarını yad eder, onların da bu toprağa bastığını hatırlatır. Belediye başkanlarına kafa tutarken, mahalle bakkalını göklere çıkarır. Kalabalık olmaya, güçlü olmaya, işbirliği yapmaya teşvik eder. 8 Martları, 1 Mayısları, 13 Ağustosları es geçmez. Ankara'ya bakmaz sadece, Ankara'dan tüm dünyaya bakar. İyi ki doğdun Solfasol, hep birlikte nice yıllara...

Solfasol Ankaralı'nın baharıdır...

Kübra Ceviz

Ankara, eş zamanlı bir baş dönmesi yaratır insanda; sen balkonunda çayını yudumlarken başka bir evin terasında beş on kişi bir araya toplanmış çıkacak bir gazetenin telaşındadır.

Bir son bahar telefonumun çalmasıyla Solfasol'a uyandırm ben. Aslında hep aklım(ız)da olan bir şeyin ciddi anlamda matbaaya girmesiyle söz konusu olan. Telefondaki ses yabancıydı, internetten Ankara ile ilgili yazdığım yazıdan bulmuşlardı beni önce, sonra da Tanıl Bora'dan ulaşmışlardı bana. Hatırlıyorum da hayatımda en çok heyecanlandığım anlardandı. Mülkiyeliler'de buluştuk, yabancı olan ses birden tanıdık oldu, sonra yanındaki zaten tanıdık, sonra yanındaki... Derken bahar geldi, bizim için önemli bir günde nihayet 1 Mayıs günü gazete elimizdeydi, güzel keçimizle. O zaman anlamıştım, bu keçi bize uğurlu gelecek.

Peki Solfasol nedir? Eş zamanlı baş dönmemizin ilacı. Ankara'nın bütün anlatılara giren griliğine inat bir renktir bizim için. Bu şehrin baş dönmesini bilen bilir, kendini sokaklara atarsın ve büyük olan şehri yürüyerek küçültürsün. Bu yürüyüşlerin en güzel betimlemesini Barış Bıçakçı "Bizim Büyük Çaresizliğimiz'de" anlatır. Çankaya'dan Ulus'a uzanan uzun yürüyüşlerle Ankara ile dost olabilirsiniz ancak, çünkü dostluk derinleşmektir. İşte bu nedenle Ankara'da başı dönüp kendini sokağa atmayanlar için gri bir şehirdir. Solfasol, sokağa çıkmak demektir, Ankara ile derinleşmek demektir, yürüyerek çoğalmak demektir. Bir yaşına basan Solfasol'da spor sayfası editörlüğü yapmaya çalıştım, eksiklikleri ile. Çok şey tecrübe ettim. Solfasol baharı ile. İşte tam da bu nedenle ne zaman gidesim gelse, kalanlara bahar gelir de ben kışa giderim diye üzülürüm.

Solfasol ve Ebabil Hiç durmadan uçmak!

Emrah Kırımsoy

Solfasol'un yaşamışlıkları arasında, mutfağına bir Ebabil'in konuk olması da var. Hem de henüz emeklemeye başlamışken. Yine yeni tesadüfler zinciri, karşılaşmalar derken o da -belki de birçoğumuz gibi- dahil oluvermişti heyecana. Var olana daha ve bambaşka bir heyecan vererek hem de...

Solfasol mutfağı bir mucize bulmuş gibi sahiplendi yavru kuşu. Kim olduğunu, ne yediğini, nasıl büyüyeceğini, ne zaman uçacağını araştırdı. Mutfaktakilerin her biri ayrı ayrı Ebabil uzmanı oldu. Ebabil'in bir Ebabil olduğu da sonradan anlaşıldı tabii. İlk önce sadece yuvasından Ankara sokaklarındaki bin bir tehlike arasına düşmüş, küçük bir kuş yavrusuydu. Öğrendik ki uykusunda bile hiç durmadan uçan, uçarken sevilen, sabahları ve akşamları tiz bir "sril" sesi çıkartıp yakalamacılık oynarcasına birbirini kovalayan Ebabililerdenmiş.

Ankara'nın baharda çoğalmaya gelp yaz sonunda yine sıcak ülkelere göç etmek için yola giden küçük misafirlere ev sahipliği yaptığını bilir miydiniz? İşte biz böyle öğrendik.

Solfasol mutfağındaki hummalı çalışmaya tanıklık etti, yoldaş oldu Ebabil. Mutfaktakiler oradan buradan öğrendikleriyle annesi gibi beslemeye çalıştı onu. Onun olmasıyla denemeleri yaptık. Bulutlara yakın olmak, "bulutların üzerinde havanın hep açık olduğunu" görmek için belki de...

Meraklı bakışları önce tebessüm ve dokunuş getirdi bize. Bize duyduğu güven... Sonra hiç durmadan uçmaya ve özgürlüğe olan isteğine tanıklık ve umut etmek. Yeri geldi "o" olduk, benzeştik. Dahası yok işte, başkaca mutlu olduk...

Kanatları henüz güçlü değildi, bekledik. Ama zaman yetmedi. Neden, nasılına gerek yok, uçamadı Ebabil. Solfasol'un yaşamışlıkları var. Yaşamışlıklar öğretiyor. Yakınlığı, yakınlaşmayı, güveni, sevgiyi... Bir o kadar da sahip çıkmak, kollamak gerektiğini ve hepsinin değerini...

Yine yeni bir bahar geldi. Ebabil bin bir şekilde önümüze, önünüze çıkacak. Sahip çıksak, kollasak; hiç durmadan uçmak, özgürleşmek, özgürleştirmek için...

Ebabililer için bilgi için bakınız:

http://www.trakus.org/kods_bird/uye/7fcs=2f5d117%40d&ur=Ebabil

Alman Usulü 1 Mayıs

Şehnaz Rastgeldi Azcan

Wikipedia'da tarama yaptığınız ülke Almanya olup, 1 Mayıs anahtar kelimelerini verdiğinizde; İşçi Bayramı, Bahar Bayramı ve İşçi Hareketi Kavga Günü olarak tanımlanmış bu resmi tatil günü ile ilgili haliyle yerel tanımlamalar ile karşılaşacaksınız. Berlin'i pek tanımıyor, Almanca da bilmiyorsanız; verilen bilgilerin içinde geçen ayrı bir başlığı öne çıkarmak; günün anlam ve önemi dahilinde, sizlere aktarmak isterim: 'Kreuzberg'te 1 Mayıs'.

Kreuzberg, başkent Berlin'in küçük İstanbul'u. Türkiye'den veya Almanya'dan üst düzey politikacılar döner keserken fotoğraflanmak ya da esnafa tokalaşmak için mutlaka Kreuzberg'e gitmekte. Şehirde 300 bine yaklaşan Türk nüfusunu sadece en yoğun yaşadığı semt olmakla kalmıyor, Kreuzberg Türk mahallesi karakteristiğini turistik bir cazibe merkezi

olarak da taşıyor. İşte bu Kreuzberg, ilk kez 1987 yılında yaşanmış anarşist 1 Mayıs kutlamaları nedeniyle bir de anarşist kimlik kazanmış...idi. Ta ki 2003 yılında Berlin polisinin belirlediği strateji ile Kreuzberg 1 Mayıs'ta MyFest olarak adlandırılan etkinliklerle bir düzene girene kadar. Radikal solcuların 1 Mayıs gösterilerinin

yapıldığı bir merkez olan Kreuzberg'te 1987 yılında (resmi yaklaşıma göre) alkol duvarının aşılması ve grupların alandan ayrılması nedeniyle şiddet olayları yaşanır ve bariyerler yakılır. Pek çok kişinin yaralanıp, 47 kişinin gözaltına alınmasının ardından, sonraki yıllarda olaylar şiddet dozu artarak adeta gelenekselleşir. Ben 2000 yılında ilk 1 Mayıs 'ablukasını' yaşadığımda eminim o meydandakilerin bazılarının neden yakıldığını, dükkanların camlarını niye indirdiklerini çoktan unutmuşlardı. 1 Mayıs bir şiddet ve vandalizm bayramı gibi kutlanmaktaydı. Herkes 30 Nisan akşamından itibaren Kreuzberg'e gitmemesi gerektiğini, o çevrede araç park etmemeleri gerektiğini bilmekteydi. Öğrencilerinin otomobilini tanıyıp, etrafında koruma çemberi oluşturup, kaldırıp başka yere taşıdıklarını gülerek anlatan öğretmenlerle tanışmışlığım var, düşünün.

1987-1991 arasında en şiddetli dönemini yaşayan 1 Mayıs Kreuzberg gösterilerinden bir küçük bilanço verelim; alanda görevlendirilmiş 1600 polis memuru, olaylar sonucunda 346 yaralı polis, 1,5 milyon Alman markı maddi zarar, 154 zarar görmüş otomobil. Ertesi günün Berliner Zeitung gazete manşeti: 'Beyrut mu? Hayır burası Berlin!'

Peki adeta tek oryantasyonu zarar vermek ve sermayeye, zenginliğe nefret kusmaya dönüşen bu gösteriler nasıl sona ermiş dersenez ki gerçekten sona erdi son yıllarda, tamamen belediye ve polis stratejisi ile. Artık 1 Mayıs Kreuzberg'te bir sokak festivali

olarak kutlanmakta. Haftalar öncesinden başlayan tanıtımlar ve pozitif mesajlar ile ailelerin alana gelmesi sağlanmakta. Polisin kurduğu tanıtım ekipleri medyaya konuk olmakta, çağrı yapmakta. Tabii ki yine radikal solcuların gösterileri ve özellikle kapitalizmi, sermayeyi hedef alan gösteriler yaşanmakta. Ama solun kapitalizmi sloganlarla yargıladığı ve Devrim çağrısının şiddet çağrısına dönüşmeden, amacından sapmadan dile getirildiği protesto yürüyüşleri yaşanmakta.

Şehrin yöneticilerinin ve kolluk kuvvetlerinin, sadece olaylara müdahil ve baskın olma amacı taşıması açısından değerlendirilmesi gereken bir örnektr Kreuzberg'deki dönüşüm. Her yıl bir

öncekinden daha fazla sayıda polis yollayarak, daha ağır önlemler daha yakıcı gazlarla müdahale etmekten daha zordur orda yaşananları dönüştürmeyi başarmak. Şehrin radikal olmayan diğer sakinlerini de düşünmeyi gerektirir. Yapıcı yaklaşımdır. Gösteri hakkını elden almak gibi kestirme bir yol varken, demokrasiyi işletebilmektir.

Ne Yapmalı, Nasıl Yapmalı, Gazdan Nasıl Kaçmalı, Cebimizde Limon mu Taşınmalı!

Aydın Bodur

Güvenlik güçleri artık, göstericilere copla, sopayla, yumrukla daha az müdahale ediyor! Geçmişte "1 Mayıslar'da, "8 Mart"larda işçilere, kadınlara yapılan coplu, yumruklu müdahalelerin yerine, kimyasal gaz ve tazyikli su ile müdahale yöntemlerine geçildi! Böylece birkaç yıl önce televizyonlarda, gazetelerde sıklıkla rastlanılan, "polisin orantısız güç kullanımı" dolayısıyla ulu orta, ağzı burnu kan revan içinde kıyasıya dövülen kadınlı, erkekli görüntülerden kurtuldu. Türkiye(?) Peki ama polis şiddetli saldırgan tutumu son mu buldu, "orantısız güç kullanımı" durdu mu, gerçekten? Geçen ay gerek Newruz kutlamalarında birçok şehirde, eğitimde 4+4+4 uygulamasına karşı Ankara sokaklarında yapılan protestolar ile yine Dikmen Vadisinde geçekundu yıkımında, sokaktaki, hastanedeki, hatta evinin bahçesindeki insanlar, yine polis şiddetli saldırgan tutumuna maruz kaldı. Newruz kutlamasına giden Hacı Zengin kafasına isabet eden gaz bombası ile öldü. 4+4+4 protestolarında protestolara katılan göstericiler, yedikleri

gaz bombalarıyla hastanelik oldular. Dikmen'de kucağında bebeği ile kadın, evinin kapısında yediği gazla bayıldı, bebek yaralandı. Gecekondularını yıktırmamak için direnen mahalleliler, tüm vadiye yayılan aşırı kullanılan gazın etkisi ile Tomaların sığıdığı tazyikli sular ve kullanıldığı iddia edilen plastik mermiler ile hastanelik oldu. Bu ve benzeri gösterilerde polis ve jandarma güçlerinin saldırgan tutumları ve aşırı kimyasal gaz kullanması dolayısıyla, BDP'li vekil Altan Tan'ın soru önermesine, İşçileri Bakanı İdris Naim Şahin'den beklenen açıklama geldi. Şahin, "göz yaşartıcı gazların, özel ders alan personele talimatlara uygun olarak kullanıldığını... Türkiye'nin 1997'de taraf olduğu Kimyasal Silahlar Sözleşmesi hükümleri çerçevesinde 'göz yaşartıcı gaz' mühimmatının insan sağlığı üzerinde kalıcı bir etki bırakmama' şartı arandığını... ve yapılan laboratuvar testleri sonucunda insan sağlığı üzerinde kalıcı etki bırakmayan gaz mühimmatının kullanıldığını" anlattı.

Tepkiler gecikmedi. Türk Tabipler Birliği yaptığı açıklama ile, kullanılan biber gazının sağlığa zararlı olduğunu, ciddi göz hastalıkları, astım ve akciğer ödemi, hipertansiyon ve kalp yetmezliği, beyin kanamasına neden olduğunu; daha da önemlisi biber gazının insan vücudunda kalp ve solunum yetmezliğine neden olacak mekanizmaları tetiklediğini ve dolayısıyla ölümlere neden olduğunu ve biber gazının aslında öldürme amacıyla da kullanılan bir silah olduğunu duyurdu. Biber gazına maruz kaldıkları için ölen Şırnak'lı Hatice İdin, İbrahim Sevindik, Ömerli'de yürüyen Musa Dağ, 18 aylık bebek Mehmet Uytun, Newruz'u kutlamak isteyen Hacı Zengin, Bismil'de Kazım Şeker, Hopa'da emekli öğretmen Metin Lokumcu'nun kalıcı olarak öldüğünü hatırlattı. Kimya Mühendisleri Odası ve Türkiye İnsan Hakları Vakfı da, kullanılan gazların (OC ve CS) kimyasal bir çeşit zehir olduğunu, her türlü kullanımın insan sağlığına zarar verdiğini, kontrolsüz ve aşırı dozda kullanımının ise kalıcı

ölümlere yol açtığını bildirdiler. TIHV'nın bildirisinde Nisan 2012'ye kadar polis aşırı dozda gaz kullanımı ile 11 kişinin öldüğünün tespit edildiğini; karşılaştıkları ve inceledikleri 64 vakada kullanılan kimyasallardan dolayı insanların zarar gördüğünün belgelendiğini bildirdiler. Kullanılan kimyasalların Cenevre Sözleşmesi ile savaşta bile kullanımının yasaklandığını, bu kimyasalların Türkiye'de sivil hayatta kullanılmasının kabul edilemez olduğunu ve kesinlikle yasaklanması gerektiğini ifade ettiler. Dolayısıyla İçişleri Bakanı Şahin'in bu yanıtıcı söylemiyle kamu görevini kötüye kullandığının sabit olduğunu, ölüm dahil insan sağlığına zarar verici bu uygulamalarda bulunanlar hakkında acilen soruşturma açılması gerektiğini de belirttiler. Sonuç olarak çok puanlı ödüllü sorumuza gelince: Cenevre Sözleşmesi ile savaşlarda bile kullanılmaması gereken kimyasalların aşırı ölçüde sokaktaki insanlar üzerinde kullanımına izin verenlerin Bakan olduğu bu ülkede, bu kimyasallara maruz kalanlar, ne yapmalı, cebinde limon mu taşınmalı?

Solfasol'un Fa'sı

Necati Koçak

Zavallı fal iki sol'un arasına sıkışıp kaldın, çok yazık.

Ben bu gazetenin daha hayal bile edilemeyen günlerine tanışım dostlar. "Hayal bile edilemeyen" diyorum özellikle. Çünkü bu hayali kuramayanların eline kaldı şimdi.

Hayal deyip geçmemek lazım. Her şey orada başladı çünkü. Anadolu Bulvarı'nda girdik biz o yola. Birlikte kurulacak bir hayalden bahsettik. Birlikte çıkılacak bir yoldan, bu yolda yaşanacak maceralardan, yolda verilecek molalardan, bu molalardaki ağaç gölgesinden, ağaç gölgesindeki esintiden. Bu yoldan, moladan, gölgeden ve esintiden "birlikte paylaşılacak keyfinden" bahsettik hatırladığım kadarıyla...

Yol bu. Yoldaşlık bu. Kimi daha yola çıkmadan, kimi de ilk molada zayı oldu yazık. Kimi yolda su koyverdi, kimi azığını sakladı elletmedi. Ama hatırladığım çok konuşuldu. Çok söz söylendi, çok atıldı,

tutuldu. Her biri yoldaş oldu kolaycacak.

Mahallenin delikanlısı kavganın adamıydı ya, arkadan dolanıverdi birden. Katkılar küçümsendi zamanla. Gerçekliğini yitirdi bir o kadar. Yüzyüze gelemeyen hesaplaşmalara döndü sonunda, ne mertlik kaldı ne yoldaşlık. Anlaşıldı ki, ağaç gölgesiymiş mesele, esintisi hikaye...

Ozan Hatayi der ki, **Dil ile dervişlik olmaz / Hali gerek yol ehlinin.**

Halimiz bu dostlar. Yola çıkmak gerek. Gerek ki, dostluğu, düşmanlığı, gerçekliği, korkaklığı yol gösterebilir. Göstersin ki, herkes anlasın artık iki solun ortasına sıkışan Fa'nın zavallı halini. Hepimizi de korusun artık dil ile dervişlik edenlerden, bu yolda yoldaşız diyenlerden.

Bir Mayıs'ta kutlanacak ya O'nun günü. Gün gelecek Fa'nın kurduğu hayal gerçek olacak.

Gerçekten gerçek olacak bence, bu kenti O'ndan koruyacak.

Sol Sol SolfaSol

Aydın Bodur

1 MAYIS, emeğin bayramı; emeğin sömürülmediği başka bir dünyanın özlemini çekenlerin bayramı. 1 MAYIS, farklılıklarına rağmen eşit ve özgür olmayı seçenlerin, adaleti özleyenlerin bayramı. SolfaSol, 1 Mayıs'ta, bu bayram gününde doğdu. 1 MAYIS, SolfaSol'un, SolfaSol'cuların bayramı.

SolfaSol, 1 Mayıs 2011'de Ankara'da 1 MAYIS kutlamalarında tanıştı bizimle. Aralarında mimardan, mühendisine, memurundan, işçisine, üniversitede öğrencisine, yazıyla Ankara'yı anlatan bir Ankara gazetesi SolfaSol'u dağıtıyordu. Hepsini içine doğdukları "sistemin öğüten çarkları"ndan hoşnutsuz, hepsi muhalif. Birçoğu, "mevcut sistemi" değiştirmek, dönüştürmek kaygısıyla harcanan çabaların içinden, bir sürü farklı badireler atılarak gelmişler. Hepsinin farklı hikayeleri var. Farklılıklarını koruyarak bir arada olmayı seçmişler. Tüm kararlarını birlikte alıyorlar, bireysel yaratılarını öne çıkartıyorlar, bir gazeteyle dönüştürüyorlar.

Solfasol, geçen bir yılda 'kadim uygarlıkların izini silme pahasına inşa edilen Ulus Çarşısına, Hamamönü'ne, Ostim'de patlayan kâr hevesinin katlettiği canlara, taşlara mahkum edilmiş Hacıbayram'a, çok katlılara peşkeş çekilen Dikmen Vadisi'ne ve mahalle sakinlerine, boşalmış çarşılar, yeni açılan AVM'lere, festivallerine, şenliklerine, CSO'da çalınan Şastokoviç'ine, Necatibey Caddesinde tomurcuklanan ağaçlara, saksıganlara, bir türlü açılmayan metrosuna, boş bırakılan perili köşklere, Ulus Baker'e, Hrant Dink'e, kentsel dönüşümün mağdurlarına, bisiklet sevdalarına, lige veda eden Ankaragücü'ne, Cemevlerini isteyen Alevilerine, Van'dan Ankara'yı sallayan depremin çocuk, genç, yaşlı en alttakilerine ve daha daha her yere, herkese, her şeye' dokunmaya çalışıyor. Dokunduğu alanlarla, dokunduğu insanlarla, birbirlerine kenetlenen kenetlenen daha da çoğalıyor, SolfaSol.

Doğrudan demokrasiyi hedefleyen iki kez SOL, SolfaSol:

Benim de Solfasol'un kenarında köşesinde yer almam henüz iki aylık bir hikaye. Doğumundan beri el verenlerin bazıları ile tanışıyorum. Kâh Hrant'ın anmalarında, kâh Arap Baharının yansımalarında, orada burada, çoğu ile yollarımız kesişmişti. Şimdi yine birlikteyiz, daha çoğuz, çoğalıyoruz.

Solfasol ve çevresini niye sevdi? Ankara'da farklı seslerin, solukların bir arada durup, çok sıkılmayacağı gelişmeye, genişlemeye açık bir ortam sunması mıydı bizi kendine çeken? Hani azınlıkta bile kalsak, hatta tek kişi kalıp "zıppıktı" gibi yırtınsak, çok bastırılmadığımız; birazdan daha fazla solda, ama herşeyi şu "meşum tarihten (devrimden)" sonraya erteleyenler gibi de olmayan bir sol'u da içinde barındırması mıydı yoksa? İçinde ağır abilerin, eril bir dilin olmadığı bir amaç birliği, bir birarada

oluş, bunlarınkisi. Herkes, herkes kadar eşit ve herkes, herkes kadar özgür. Adalet, tam da bu.

Bu birliktelik, bu kentte olmasını istediklerimizden, belki de olmasını istemediklerimizden, özlemlerimizden, düş kırıklıklarımızdan söz ederken; yanındaki ya da yöresindeki değiştirmeye çabalayan, gittikçe genişleyen dayanışmacı bir ruha da sahip, aslında. Bir taraftan da birbirinin karşı ucunda duranların birlikteliğini özlemek gibi: hani kimi zaman, kurucu ideolojinin aydınlanmacılığına en gözü kara karşı çıkışlarını yapıp da, kimi zaman cumhuriyetin kimi aydınlık mirasını, taleplerini dert edenlerin de yanında olmayı seçenlerle birlikte olmak gibi. Belki de aralarında nükleere karşı olanların da olduğu; ama anti-nükleerci olmayı şimdi çok dert etmeyenlerin de olabildiği, ama hep ekolojik sistemi dert edenlerin birlikteliği gibi mi desek, yoksa?

Bıktırıcı bir birliktelik de değil üstelik, hani ağır yükleri hep taşıyacak gönüllü omuzların, gönüllü hamalların olduğu bir birliktelik bu. Böyle bir birliktelikte hamallık etmek, aslında biraz da mutluluk mu desek!

Bu grubun en etkileyici yönü: çoğunluk içinde bir kişi bile kalsak, o cemaat baskısının olabildiğince törpülenmiş olması mı acaba! O geçmiştin alıştığımız abi, cemaat baskıları hani, burada hissedilemeyecek kadar az. Gönüllü editörlerimiz, bir editörün görev tanımı içindeki yazı düzeltmelerindeki en tabii değişiklik yapma haklarını bir hak olarak görmüyor ve nasıl yapılması gerektiği konusunda her katılımdan fikir alıyor mesela! Toplantıyla karar alınıyor, toplantılara herkes katılabiliyor, herkes görüşünü açıkça dilemlendirebiliyor. Kafasına yatmayan o işi yapmıyor. Gönüllülük esas.

Yani SolfaSol'un ruhu, tam da bu: hani doğrudan demokrasiye en yakın duran. Yazılı kuralları, sınırları yok. Sürekli bir arayış hali, SolfaSol. Hal böyle olunca birilerine, daha çok iş düşüyor belki, birileri biraz daha inisiyatif kullanıyor belki. Haliyle daha önde, inisiyatif kullanan; ama aynı inisiyatifli kullanan, her zaman hesap vermeye hazır ve daha çok çabalıyor, daha çok hamallık ediyor. Onlar kadar diğerleri de bundan gocunmuyorlar. Eğer bir itiraz yükselirse, bu demokratik yapı, azınlıkta kalsa bile kişileri üzmeden, çatışmacı olmayan ikna yollarını bulmaya çalışıyor, kafasını gözünü yarsa da, o çözümü mutlaka arıyor.

Eğer bu yapı sürdürülebilirse, eğer bu yapı çoğaltılırsa yer yerinden oynar, başka bir dünyaya yelken açılır... Belki umutsuz bir özlem bizimkisi, ama aslında umudun belki de taa kendisi.

YAŞASIN 1 MAYIS, YAŞASIN SOLFASOL...

Kim Bu Kentli?

Mehmet Öz

Bu dereler ve tepeler kentinin bir yerinde, bir zaman diliminde, çocukluğunun koşuşturduğu, gecekonduların omuz omuza verdiği, sarmaşıklı dar sokaklarında buldu kendini. Bulamadı kentini...

Çok katlı gündüzkonduklar anılarının üstüne konmuştu çoktan. Kim bu kentli? Bu kentte doğanlar mı? Bu topraklarda doğmak yeter miydi evet demek için... Yıllar sonrası anılarda yaşamak, yaşamak için küçük bir sahil kasabasında olma düşü kurmak...

Kim bu kentli?

Betonlaşmaktan kokusunu yitiren toprak... Nefes alamayan ağaç... Çiçeklenemeyen dal... Göç etmeye hazırlanan serçe... Sokaklarında yürümekten, namusunu kaptırmaktan korkan köpek... mi...? Kim bu kentli...?

Geçmiş yüzyılın başlarında Hisar'a sığınan Boşnak çaycı Hasan mı? Yıllarca at arabasıyla semt semt, ev ev kömür taşıyan Kürt Ahmet mi? Sakalar sakinlerinden Arnavut taksici Beyazıt mı? Bakırcı İhsan mı? Bakkal Kamber mi? Ovacıklı yoğurtçu Hatice mi? Mahallenin tek doktoru Ermeni Noyan mı? Fırıncı Laz Mustafa mı? Kim bu kentli?

Yoksa bu kentli, bazarından fişne alıp sıfıra goyanlar mı? Angaralı mı? Cipe binenler mi?

Kim bu kentli? Şehrin merkezine adını veren Kızılay binasını yıkıp, rant tesislerine dönüştürenler mi? Başbakan yardımcısı

olmak uğruna belediye başkanlığını bırakan yalçınkayalar mı? Böyle sanatın içine tükürenler mi? Kuşulu parkta sevgililer anıtına saldıranlar mı? GMK Bulvarındaki Macaristan elçiliğini hambuyurgelci yaptırılanlar mı?

Kim bu kentli? Tarihi eserlerinin ancak çok azını sergileyebilen, kocaman müze yapma protokollerini şimdilerde imzalayan, uzun yıllardır eski hal binasının yerinde bir konser salonu yapmayanlar mı? Temel kazılarında Roma döneminden kalıtların çıktığı eski şehir çarşısının üstüne inşaat izni veren, sonra da Ulus'a "meydan" kazandırmak için binaları yıkmaya karar alanlar mı?

Kim bu kentli? Korsan kitapçılara olgunca yer gösterenler mi? Kültür sokağını fal kafe çiğirtkanlarına bırakanlar mı? Yoksa kırk kişiyi sokaklarında salınan eski zaman belediye başkanları mı?

Kim bu kentli? 20 yılı aşkın bir süredir bir metre metroyu kullanıma açmayan (açamayan değil) bilbordlarda "benim yapamadığımı yaptığınız için size minnettarım"larla donatanlar mı? İnsanlarından sonra kentin en büyük bulvarındaki binaları tek tip glydirerek kişiliksizleştirme kararına ortak olan zihni illet il meclis üyeleri mi? Bunları yeniden yeniden seçenler mi?

Yoksa bu kentli, bu soruyu soran, söyleyecek sözü olanlar mı?

Neden çoğalamıyoruz?

S. Erdem Türközü

Başlıkta yer alan sorudan da önce sorulması gereken soru "biz kimiz?" sorusudur. Biz, kişinin içine doğduğu ya da hazır bulunduğu ilişkiler ağını, bir başka şekilde ifade edecek olursak status quo'yu, kabul etmeyen ve daha eşitlikçi, özgürlükçü ilişkiler ağı kurmak ve geliştirmek için mücadele edenleriz. Hâlihazırda var olan ve sorgulamaksızın kabul etmemiz beklenen toplumsal ilişkiler, (aile, devlet, din, millet, üretim ve tüketim ilişkileri) sanıldığı kadar aksine, ne doğal, ne de tanınan; daha da önemlisi uzun bir tarihsel evrimin ürünüdür ve en fazla 7.000 yıllık bir geçmişe sahiptir. Bu uzun bir zaman dilimiymiş gibi görünebilir ama Homo Sapiens Sapiens'in bir milyon yıllık geçmişiyle karşılaştırıldığında oldukça kısadır.

Verili ilişkiler bütünü sadece devletin baskı aygıtının koruması altında olsaydı sorun bu kadar çetrefil olmazdı. Sistem toplumun büyük bir kısmının rızasıyla ayakta durmaktadır ve çoğunluğun, kendi aleyhlerine işleyen sisteme, rıza göstermesinin birçok nedeni vardır kuşkusuz. Rızalar çünkü alternatifin olabileceğini bile akıllarına getirmiyorlar; daha kötüsünün olduğunu biliyorlar; başkaldırıların başlarına ne geldiğini biliyorlar; toplumsalın dışına düşmek istemiyorlar; çocuklarının mürüvvetini görmek istiyorlar; zengin olmak, daha fazla tüketmek ve kendileri gibi olmayanların burnunun sürtüldüğünü görmek istiyorlar.

Bu "çünkü"ler üzerinden "biz kimiz," soruna yeni yanıtlar verebiliriz. "Biz" alternatifin olduğunu biliyoruz; başımıza kötü şeyler gelebilir ama öyle yaşamaktansa ibret-i âlem için cezalandırılmak daha ahlâkidir; başkaldırıların başına gelenler, daha da başkaldırmamız için sadece bir başka nedendir; "verili" toplumsalı zaten yıkmak istiyoruz, o nedenle dışında olmak bizim için onurdur; çocuklarımızın mürüvvetini görmek istiyoruz ama sistem bu şekilde devam ederse yakın gelecekte ne sistem

kalacak ne çocuklarımız. ... Dünya biyolojik varlık olarak insanı üzerinden silkip atacak; evrendeki yolculuğuna bizsiz devam edecek.

İçinde bulunduğumuz tarihsel ve toplumsal koşullar içinde çoğalamadığımızı saptamamız sorunun tanımlanması açısından yerinde bir çıkış noktası olacaktır. Sorunun "neden yenildik" olmadığını bir kez daha vurgulamak isterim. Yenmek/yenilmek bir çatışmanın varlığını ima eder ki böyle bir çatışma yok. Olan ise "biz"im açımızdan var kalma mücadelesidir.

Hiçbir metin, içinde bulunduğumuz aşamayı, bir yaşını dolduran Solfasol'un epigrafında da yer alan Cemal Süreya'nın şiirinden daha iyi betimleyemez (şiirin yazar tarafından tahrif edilmemiş hali için ilk sayfaya bakınız): Evet, "yanyana gelirken", "çoğalsak", ve "birağızdan tutturursak" hürlüğün havasını, o zaman, "biz", "şimdi" olduğu gibi, sessizce birleşip sessizce ayrılmak ve gündelik hayatımızı itaatkâr yurttaşlarımız gibi sürdürmek zorunda kalmayacağız.

Evet bir bildiğimiz var, "bu, böyle gidecek demek değil bu işler": Sistemin alternatifinin olduğunu biliyoruz ama "yanyana geleceğimizi", "çoğalamıyoruz", ve hürlüğün türküsünü "birağızdan tutturamıyoruz".

Peki neden çoğalamıyoruz? Çünkü bizi kuşatan nesnel koşulların dolaylı bir sonucu olarak içimize döndük. Sadece ötekilerden değil, birbirimizden de çekinir olduk ve çevremizdeki insan sayısını arttırmak yerine, var olanı korumak için ideolojik saflık arayışına girdik -ki bu toplumsal dönüşümü hedefleyen bir siyasî hareket için bu intiharla eşdeğerdir.

Ötekinden çekinmek, sistemin uyguladığı baskı politikalarının dolaysız sonucu ancak salt bununla da sınırlı değil; iktidar partisi ve ona oy verenler kendilerinden o kadar hoşnutlar ki attıkları her adım pişkinlikle

faşizmin bir başka harmanlanmış hali. 12 Eylül öncesi faşistlerini bile kışkırtacak bu kendine güven, her fırsatta gerçekliği tersyüz etmeye teşne. Kendilerini "usta" ve iktidar dönemlerini de "leri demokrasi" diye adlandırmak megalomani değil de nedir? Onlara göre, Sivas'ta yakanlar değil neredeyse yananlar suçlu: "Aziz Nesin onca uyanılara rağmen neden Sivas'a gitti"? Hrant Dink de zaten Türklere hakaret ederek onları kışkırtmamış mıydı? Ahmet Şık ve Nedim Şener Ergenekoncu ve Büşra Ersanlı da KCK'lı değil mi? Bütün bunları söyleyebilen ve hatta bu söylediklerine inanabilen bir insanla ne konuşabiliriz?

Bu çekingenlik vermeyi tercih ettiğimiz armağanlara da yansdı: Önceki kuşaklar her fırsatta kitap, albüm gibi "değer yüklü" nesnelere armağan etmeyi ve bu armağanın üstüne kendilerini hatırlatacak sözleri not düşmeyi iş edinmişken; en yakın arkadaşlarımız bile, bize, "nötr" nesnelere vermeyi tercih ediyor. Gündelik hayatımızda itildiğimiz muhafazakâr konum, "ötekinin inancına saygı"yla meşrulaştırılır oldu. Alternatif bir dünya yaratmak gibi bir kaygımız varsa neden inanca ya da düşünceye saygı duyalım?

Çekingenlik saht ötekiyle sınırlı kalsa iyiydi. ... Birbirimizden de çekinir olduk. Çoğalamadığımız gibi gün geçtikçe azaldığımız farkına vardığımız ölçüde geride kalanları bir arada tutmak için ideolojik saflık arayışına sürüklendik. Kimileri Türk ve Kürt milliyetçiliklerinden feyz aldı; her şeyi "emperyalistlerin, dış güçlerin oyunu"yla açıklamak nereye kadar mümkün? İdeolojik saflık arayışının bir tezahürü olarak kimilerimiz de geçmişe ve icat ettikleri geleneğe saplanıp kaldı. Bu arada küçük ama benim olan krallıklar daha önce görülmedik ölçüde yaygınlaştı ve verili iktidar ilişkilerinden bile daha otoriter ve hiyerarşik "alternatifler" yarattı. Bu hiyerarşik ilişkilerin varlığı, yaygınlığı ve gücü, darbecilerin "yargılanacağı" ilk gün, 4 Nisan 2012'de, Ankara Adliyesi'nin önünde iki

farklı "78'li" grubunun, aynı otobüslerin üstünde aynı anda nutuk atması gibi bir garabete yol açtı.

Oysa bizim bir gücümüz varsa bu bizim dünya ve toplumla kurduğumuz eleştirel, ahlâki ilişkidir. Bu yöntem sistemin şu ya da bu dışısının değiştirilmesiyle sistemin daha verimli işlenmesini sağlamaya yönelik değildir; aksine sorunun bir bütün olarak sistemsel bir sorun olduğunu ve sadece bir topyekün çözümü anlamının olduğunu ileri sürmesi anlamında sekterdir. Kısa bir süre için CHP'ye iktisadi alanda danışmanlık yapmış Vefa Tarhan'ın Ezgi Başaran'la yapmış olduğu söyleşi bu konuda önemli bir ipucu sunmaktadır. Tarhan "benim politik felsefem" diye nitelediği "sosyal demokrat" felsefeyi şu şekilde tanımlamaktadır: "Yani sırf iktidarın, gücün yanında olmak için felsefemi yok sayamazdım. Ben size ekonomik olarak sosyal demokrasi nasıl olur anlatayım: Pazar ekonomisi dünyanın en randımanlı ekonomisidir. Yani devletin ekonomiye karışmamasını isterim. Fakat sistemin mağdur ettiği insanlar için devletin bir emniyet bağı oluşturması gerektiğini de düşünürüm. Devlet ekonomiye müdahale etmeyecek ama mağdurlara destek olacak. Benim felsefem bu" (Radikal Gazetesi, 23 Nisan 2012). Vefa Tarhan da "pazar ekonomisi" diyerek bir sistemden bahsettiğinin ve bu sistemin mağdur ettiklerine devlet yardımı yapılmasının sistemin işleyişine müdahale olacağını ve sistemin "randıman"ını düşüreceğinin farkındadır ama neylersin, bir felsefesi vardır. Bu sosyal demokrasi neo-liberal ahlâkın da gerisine düşmüştür. Sadece sistemin dışına ittiklerini yaşamla ölüm sınırında tutmaya katkıda bulunur. Ve bize neyin yapılmaması gerektiğini gösterir.

Var kalmak, çoğalmak ve ahlâki bir hayat yaşamak istiyorsak yapmamız gereken öncelikle dışa dönük olmak, ötekiyle diyaloga girmek ve her şeye rağmen direnmektir.

Yazarımız olun kenti birlikte tartışalım

Solfasol, her ayın bir konuyu seçer ve bu konuyu tartışma ortamını sunar. Bu "denetim" bir bilginin, hem de bilgiye değer ve insanın birliğinin çoğaltılması ve geliştirilmesi anlamına gelir.

Doğrudan eleştiriler, tartışmalar, yazışmalar, yerel obahatlar gibi, görsel olarak düzenlemek de mümkündür.

Doğrudan tartışma amaçlı, her hafta Ankara'ya ilişkin bir konuyu, bir sorunu veya bir durumu, yeni başlayan bir tartışma ya da tartışma konularına ilişkin tartışmalar, bir tartışma ya da tartışma ortamını oluşturur.

"Görünür" anlamında bir tartışma ortamını oluşturur. Genellikle ilk etapta tartışma ile yerel olarak yapılır. Bu tartışma "ya da tartışma" ortamını oluşturur ya da tartışma ortamını oluşturur. Her tartışma ortamını oluşturur ya da tartışma ortamını oluşturur. Her tartışma ortamını oluşturur ya da tartışma ortamını oluşturur.

Ortadaki tartışma ortamını oluşturur. Her tartışma ortamını oluşturur ya da tartışma ortamını oluşturur. Her tartışma ortamını oluşturur ya da tartışma ortamını oluşturur.

Ortadaki tartışma ortamını oluşturur. Her tartışma ortamını oluşturur ya da tartışma ortamını oluşturur. Her tartışma ortamını oluşturur ya da tartışma ortamını oluşturur.

Farklı açılardan tartışma ve farklı ölçüler kullanılarak, aynı ölçüde farklı bulgular, farklı fikirler, farklı düşünceler ve farklı öneriler geliştirilebilir. Biz de bunu biliyoruz zaten.

Uzun süreli tartışma, özellikle doğrudan tartışma ortamında tartışma ortamını oluşturur.

ve bu konuda tartışma ortamını oluşturur ya da tartışma ortamını oluşturur.

Yazarımız olun, kenti birlikte tartışalım.

Ortadaki tartışma ortamını oluşturur. Her tartışma ortamını oluşturur ya da tartışma ortamını oluşturur. Her tartışma ortamını oluşturur ya da tartışma ortamını oluşturur.

Haziran 2012: Ark Kaya, İyilik ve Good Kocaman

Temmuz 2012: Homofobi

Ağustos 2012: Şehrin Görünmeyen Emekçileri

bilgi@sol-fasol.com

www.gazete-solfasol.com

Ankara ve Futbolunun Türk Futbolundaki Yeri

Mehmet Ali Çetinkaya

Ankara futbolu, Gençlerbirliği'nin 2002-03 sezonunda şampiyonluk mücadelesine girişmesi ve bir sonraki sezon UEFA Kupası'nda ilk 16'ya girme başarısı göstermesinin ardından ilk kez futbol gündemini işgal ediyor. Hem de bugüne kadar kendi yağında kavrulmaya çalışan iki büyük takımıyla birden.

Bu takımlardan biri 54 yıllık 1. Lig tarihinde 49. kez Ankara'yı temsil eden, 102 yaşındaki Ankaragücü. Bir diğeri ise 40. kez 1. Lig'de yer alan, 89 yaşındaki Gençlerbirliği.

2002-04 döneminin ardından geçen 8 yıl içinde sürekli kan kaybeden ve 3 kez küme düşme tehlikesi geçiren Gençlerbirliği'nin, bu sezon dar ve tecrübesiz kadrosuna rağmen play-of mücadelesi vermesi, futbolseverlerin ilgisini çekiyor. Kırmızı-Siyahlıların topladıkları puanlar dışında, ortaya koydukları takım oyunu ve başarılarında bulunan Fuat Çapa'nın sezon başından bu yana Türk futbolunun alışık olmadığı iklere imzasını atmasının da bunda etkisi var elbette.

Özellikle Çapa'nın bir yandan teknik direktör – tarafarasındaki mesafeyi kısaltan pozitif adımları, bir yandan da genç futbolcu yetiştiren ve bunu bir sistem içinde yapan Arsenal modelinin Gençlerbirliği'ne kurulmasına yönelik açıklamaları da futbol camiasında büyük ilgi görüyor.

Madalyonun diğer yüzünde yer alan Ankaragücü ise tezat oluşturacak bir şekilde gündemde yer alıyor. Uzun yıllardır Cemal Aydın tarafından yönetilen kulübün, 100. yılında şampiyonluk vaadiyle Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek'in oğlu Ahmet Gökçek'in eline geçmesinin ardından yaşanan kısa dönemde Sarı-Lacivertliler çok büyük çalkantılar yaşadı. Önce genel kurul iptal edildi, ardından yeni bir başkan seçildi, o da gitti derken kulübün 100 milyon avro borcu olduğu açıklandı. Bunun üzerine futbolcular birer birer takımdan ayrılmaya başladılar. Federasyon da "futbolculara alacaklarını ödemiyor" diye kulübe transfer yasağı getirdi. A2 takımıyla maçlar acıkan Ankaragücü Spor Kulübü, 21 yıl aradan sonra küme düşmeyi neredeyse garantiledi.

Bu konunun iki ilginç tarafı var. Birincisi; kendi yağında kavrulan bir takımın (örneğin Gençlerbirliği'nin 2011-12 sezonunda futbolculara, teknik adama, kulüp çalışanlarına ve yol masrafına. Kısaca tüm giderlerine "sadece" 7 milyon avro ayırmışken) nasıl 100 milyon avro borçlandığının kimse tarafından bilinmiyor olması. Ve 102 yıllık kulübün bu duruma gelmesinde sorumlu kimsenin ortalarda gözükmemesi!

“ İkincisi ise; Türk futbolunun her aşamasında yaşanan en büyük iki sorundan biri olan denetimsizliğin, Federasyon tarafından bir kere daha gözler önüne serilmesi. Ankaragücü 100 milyon avro borçlanırken, futbolcuların alacaklarını ve kulüplerin geleceklerini "koruması" gereken Türkiye Futbol Federasyonu'nun hiçbir denetim yapmaması çok büyük bir soru işareti! ”

Benzer rakamlarda borçları olduğu medyada tarafından sürekli yazılıp çizilen "büyük kulüplerin" ise benzer bir sona gitmemesinin en büyük nedeni de kuralların standart olarak uygulanmaması. Bu da Türk futbolunun en büyük ikinci sorunu.

Ankara'nın Türk Futbolundaki Yeri

Ankara futboluna dönmeden önce, Türk milli takımının Ankara ziyaretlerine bakmanın Ankara'nın Türk futbolundaki yerini belli etmesi açısından çok önemli bir nokta olduğunu düşünüyorum. Çünkü Ankara'da yapılan ilk milli maç şehrin başkent olmasından iki yıl sonrasına rastlar. 15 Mayıs 1925'de SSCB ile yapılan ve 2-1 kaybedilen bu maç Türk futbolunun başkent Ankara'ya bir göz kırpmasıdır. Zira Ankara, bir sonraki milli maç için tam 24 yıl bekleyecektir.

1925'den bugüne kadar 28 milli maçın yapıldığı Ankara'da en göze çarpan dönem 1960'lardır. 14 maçın yapıldığı bu dönemde Mithatpaşa'nın zeminin çok kötü iken Ankara 19 Mayıs stadının zemininin çim olmasının bunda büyük etkisi vardır. Tabii bir de (hakkında somut bir bilgi olmasa da) 27 Mayıs Darbesi'nin Ankara'yı ön plana çıkartmak için Türk futboluna bir göz kırpması da olabilir.

Yoğun geçen 1960'lardan sonra milli takım başkentini yolunu unuttur. Çünkü Kırmızı-Beyazlılar son 42 yılda 9 ve son 19 yılda sadece bir kez başkente uğrayacaklardır...

Ankara Futbolu

1910'lardan beri futbolun oynandığı kabul edilen Ankara, tek tük başarılar dışında hiçbir zaman Türk futbolunda ön planda yer almadı. Tanıl Bora'nın Cumhuriyet'in ütopyası: Ankara kitabında yer alacak

olan Ankara Futbolu: Bazen Karakter Oyuncusu, Bazen Figüran başlıklı yazısında yaptığı tanımlama, sanırım Ankara futbolunu en iyi şekilde özetliyor; "Ankara, Türkiye'nin futbol sahnesinde hemen her zaman var oldu. Ama hiçbir zaman başrolde değil. Jönlerin İstanbullu olduğu bir filmde bazen saygın bir karakter oyuncusuydu, bazen bir yan rol, bazen sadece figüran."

Başkent olmasının Ankara futbolundaki en büyük etkisi hiç şüphesiz ki İstanbul ve İzmir'le birlikte kurulan futbol liglerinde temsil hakkını elde etmesiydi. Özellikle profesyonelliğin kabullenilmeye başlandığı yıllarda kurulan Milli Lig'de Ankara, 4 takımla birden temsil edildi. Sonraları bu rakam 6'ya kadar çıksa da bunlar sportif başarılarla dönüşmeyeceklerdi.

Ankara futbolu ciddi anlamda ilk kez 1965-66 sezonunda gündeme geldi. Ankara'nın en köklü kulüplerinden olan Gençlerbirliği, Milli Lig'i 3. olarak tamamlayarak üç büyük İstanbul takımının adeta parsellediği alana giren ilk futbol takımı oldu.

Ankara futbolunun adını duyuran ikinci olay, Ankaragücü'nün 1962'den beri düzenlenen Türkiye Kupası'nı 1971-72 sezonunda Ankara'ya getirmesiydi. Ankaragücü bir sezon sonra Türkiye Kupası'nda bir final daha oynayacak ama Galatasaray'a kaybedecekti. Aynı yıllarda Gençlerbirliği futbolun iyice endüstriyellemeye başlayan yeni haline ayak uyduramayacak ve 1970'den itibaren 13 sezon boyunca "uzakta var olmaya" çalışacaktı.

Gençler'den sonra Ankaragücü'nün de 2. Lig'e düştüğü ve Ankara'nın temsil edilmediği 70'lerin sonu Ankara futbolunun en buhranlı dönemiydi. Bu dönemde Ankara futbolu için hala konuşulan bir başarı ve akabinde siyasi hamle yaşanacaktı. 1980-81 sezonunda Ankaragücü 2. Lig'deyken Türkiye Kupası'nı kazandı. 80 darbesi ardından iktidara gelen Kenan Evren, Ankaragücü'nün futbol camiasındaki rüzgânını da kullanmak için, 1. Lig'de Ankara'nın da temsil edilmesi gerektiğini söyleyerek, Ankaragücü'nü 1. Lig'e taşıdı.

1983-84 sezonunda Gençlerbirliği de 1. Lig'e döndü. Böylece Ankara yeniden en üst ligde iki takım ile temsil edilmeye başladı. Kırmızı-Siyahlıların 1986-87 sezonunda Türkiye Kupası'nı kazanmaları, Ankara futbolunu bir kere daha gözler önüne serdi.

Ankaragücü, 1970 ve 1980'lerin özellikle ilk yarısında Ankara futbolunu daha iyi temsil etse de, 1990'larla birlikte Gençlerbirliği hem tesisleşmede hem de sportif anlamda Ankaragücü'nün önüne geçiyordu. Özellikle üç büyük İstanbul takımına karşı alınan şaşı galibiyetler, Kırmızı-Siyahlıların ön planda olmasını sağlıyordu. Ama bu başarılar aynı zamanda gündeliklikti. Kısacası Ankara futbolu, yarışın içinde olmadığı bir

oyunda sadece şampiyonluk yarışındakilere çelme takarak kendini gösteriyordu.

Ankara futbolunun (ve Gençlerbirliği'nin) uzun soluklu olarak futbol gündeminde olduğu dönem 2000'lerin ilk bölümüydü. 2000-01 sezonunda Gençlerbirliği, uzun yıllar Türkiye Kupası'na hasret olan Fenerbahçe'yi finalde yenerek Türkiye Kupası'nı dördüncü kez Ankara'ya getiriyordu. 2002-03 sezonunda 37 yıllık aradan sonra, yeniden şampiyonluk mücadelesi veriyorlar ama o dönemin "tabularını" bir türlü yıkamıyorlardı. Aynı sezon Türkiye Kupasında finalde Trabzonspor'a kaptırıyorlardı.

2003-04 sezonunda Gençlerbirliği, UEFA Kupası'nda ardı ardına Blackburn Rovers, Sporting Lisbon ve Parma'yı eliyor ve ilk 16'ya adını yazdırıyordu. 4. turda rakip o sezon hem La Liga, hem de UEFA Kupası'nı kazanacak olan Valencia idi. Ankara'da İspanyolları 1-0 yenen Gençlerbirliği aynı zamanda rakibine UEFA Kupası'ndaki ilk ve tek mağlubiyetini tattırıyordu. Gençlerbirlikliler rövanş maçın uzatma anlarında yenen golle kupadan eleniyor ama Ankara futbolunu ilk kez Avrupa'ya duyuyorlardı. Aynı sezon bir kere daha Türkiye Kupası'nda final oynanıyor ama Kupa bir kere daha Trabzonspor'a kaptırılıyordu.

1990'lar ve 2000'lerin ilk yarısında futbolcu satarak ayakta duran Gençlerbirliği, 2000'lerin ikinci yarısıyla birlikte düşüşe geçmeye başladı. Çünkü yönetim hala futbolcu satma peşindeyken oyunda piyonların yerleri değişmişti. Yayın geliri ve puana-para gibi uygulamalarla artık sportif başarılar ödüllendirilmekteydi. Bu değişikliği bir türlü kabullenmeyen Gençlerbirliği yönetiminin yanlış hamleleri Gençlerbirliklilere her geçen gün kan kaybettiriyordu. Ankaragücü'nde ise 1990'lardan beri ufak tefek anlık başarılar dışında değişen bir şey yoktu. Kulüp zaman zaman küme düşme potasında zaman zaman ise ligi orta sıralarda tamamlıyordu. 2000lerin ikinci yarısında iki Ankara takımı birden her sezon küme düşme çizgisinin yakınlarında dolaşıyor. Gençlerbirliği üç kez ciddi ciddi küme düşme tehlikesi atlattı. Ankaragücü ise neredeyse her sezon düşmekten son anda kurtuluyordu.

100. yılında şampiyonluk parolasıyla Ankaragücü'nün başına Ahmet Gökçek geldi. Bu değişikliğin ardından ilk aylarda yaşanan şaşalı transferler, daha önce Ankaraspor'a tahsis edilen devasa tesislerin Ankaragücü'ne sunulması gibi hamleler göz kamaştırırsa da sonraları Ankaragücü kendisini tarihi boyunca yaşamadığı bir girdabın içinde bulacaktı...

Taraftarlar

Ankara futbolu deyince Ankaragücü ve Gençlerbirliği'nin taraftar profillerine dair birkaç cümle yazmak gerekir. Çünkü her iki takımın taraftar kitleleri başından beri birbirine zıt özelliklere sahiptir. Ankaragüçlüler, (nerdeyse Türkiye'deki tüm takım taraftarları gibi) haşın ve agresifken, Gençlerbirlikliler tribünde ve her platformda rakibine ve taraftarlarına

saygı duyan, küfür bile etmeyen bir çizgide dururlar. Herhalde bu farkı en iyi Ankara'ya deplasman yapan rakip takım taraftarları fark ederler...

Sorunlar

Ankara futbolunun sorunlarına dönmeden önce Türk futbolunun en büyük sorununa göz atmakta fayda var;

“100 yıldır futbolun çekirdeğini üç büyük İstanbul takımı oluşturmakta. Bu çekirdek, her platformda kısa vadeye oynamayı seven Türk insanı (siyasiler, basın, taraftar vs.) tarafından beslenerek büyütülmüştür.”

Futbolun çatısını oluşturan ve herkese "standart / eşit" davranması gereken Türk Futbol Federasyonu'nu da sürekli ve "sadece" çekirdeği koruyan hamleler yaparak, çekirdek ile diğerleri arasındaki uçurumun artmasını sağlamıştır.

Kısacası, 3 büyük İstanbul takımı dışında kalan tüm takımlar ve şehirler "ortak ve benzer" bir şekilde futbolun dışında tutulmuşlardır.

Zaman zaman diğerleri sportif başarılar elde etse bile, bu başarıları üç büyük İstanbul takımının her yeni sezon vitrinlerini janjanlı "ürünlerle" yenilemesinin ya da kural değişikliklerinin gölgesinde kalmış ve her şey yeniden başa dönmüştür.

Ankara Futbolunun Sahipsizliği

Milli Ligin kurulduğu yıllarda Ankara takımı olmak ayrıcalıklı, günümüzde ibre tersine dönmüş durumda. Çünkü bu işin çatısı olan Türk Futbol Federasyonu'nun Milli Lig'in kurulduğu yıllardan sonra, futbolu tüm ülkeye yaymak gibi uzun vadeli ve planlı bir çalışması hiçbir zaman olmadı. Onlar da kısa vadeye oynamayı tercih ettiler. Bu yüzden belediyeler (bir yandan oyları da düşünerek) şehrin futboluna yatırım yapıyorlar. Hatta son zamanlarda stadyumlar inşa ediliyor. Fakat bu destekler sadece tek takımı olan şehirlerde gerçekleşiyor.

Ankara'da 1994'den bu yana Büyükşehir Belediye Başkanlığı yapan Melih Gökçek'in döneminde bile hala 1936'da yapılan Ankara 19 Mayıs stadi, şehrin tüm futbolunu sırtlamaya çalışıyor. 76 yıllık stadin merkezi bir yerde olması dışında hiçbir albenisi kalmamış durumda. Giriş çıkışta yaşanan sıkıntılar, gece maçlarında dış ışıklandırmanın doğru dürüst çalışmaması, tuvalet ve kafeteryanın bakımsız ve kullanışsız olması gibi nedenlerle birçok futbolsever maçlara dahi gitmek istemiyor. Sırf bu yüzden son 19 yılda Milli Takım bile başkente 1 kere uçuşuyor. Her sezon ve seçim öncesinde yeni stadyum lafını dillendiriliyor ama bir adım dahi atılmıyor.

“Ankara'da balık baştan kokuyor. Federasyon ne ise belediye de o oluyor. Şehre futbolu yaymak yerine kendi "yarattığı" belediye takımına tüm kaynakları ayırıyor. Devasa çalışma tesisleri inşa edip sadece ona sunuyor. Şehrin iki büyük takımı en üst ligde yer alırken yanlarına kendininkini sokmaya çalışıyor. Baktı olmadı büyük takımlarından birini almaya çalışıyor...”

Kısacası "kendini ön plana çıkartma" oyunları oynanıyor ve bu oyunlar Ankara futboluna her geçen gün daha fazla darbe indiriyor. Destek yerine köstek oluyor.

Bugün Ankaragücü neredeyse şimdiden küme düşmeyi garanti edilebilir. 100 milyon avruluk borç kulübün geleceğine kilit vurmaya başladı bile. Gençlerbirliği ise son yıllara tezat bir şekilde "üstekilerle" mücadele ediyor. Fakat, planlı ve uzun vadeli bir plan yapılmadıkça, doğru dürüst kaynaklar bulunmadıkça bu mücadelenin kalıcı olacağını, sıranın Gençlerbirliklilere gelmeyeceğini kim garanti edebilir ki?

Dip not: En üstteki fotoğraf için Hasan Gülmuş'e ve Engin Baba'nın fotoğrafı için kırmizisiyahkultur.blogspot.com'a teşekkürler...

Notaların Günyüzü

Söyleşi: Ezo Demir

Notalarında acının, hüznün, umudun bin bir rengini barındırır Günyüzü. Haritasız bir coğrafyada haykırırlar şarkılarını, kurak bir bozkır senfonisi gibi. Adlarını bile bilmediğimiz şarkıların nakaratlarını mırıldanmaya başlarız onlarla zamanla. Bu topraklarda yaşayan tüm insanların dilinden konuşurlar. Barış ve sevgi dilinden. Müziğin nasıl engellerin, kapalı sınırların, şiddetin, yabancı düşmanlığının, ırkçılığın, etnik ayrımcılığın üstesinden gelebileceğinin en önemli kanıtlarından biridir Günyüzü müziği. Kulak zarı yırtıldıkça gecenin, sessizliklerinin yankısından, seslerini azad etmeliler güne ve güneşe. Tüm bunları tatmak için Günyüzü turuncusuna dokunmak gerek. Dokunalım notalarına sorularla Günyüzü'nün;

Adınızın hikâyesi nedir? Neden Günyüzü?

Grup henüz emekleme döneminde iken şair fotoğraf sanatçısı Mehmet Özer tarafından konuldu isim. Bir konser için isim vermemiz gerekiyordu kendimize, Mehmet ağabey tarafından kendi yazmış olduğu şiirin ismini verelim mi demesi ile Günyüzü macerası başladı. Daha sonra ismi kendimizle daha çok özdeşleştirdik. Şarkıları günyüzüne çıkarmaya başladık elimizden geldiğince.

Günyüzü'nün yaptığı müzik tarzı nedir?

Aslında müzik tarzlarını adlandırmayı çok sevmiyoruz. Bir etiket bir klişe koymaktan yana değiliz. İlk albümümüzde geleneksel halkların şarkılarını yaptık. Şimdi ise kendi bestelerimizi yapmak istiyoruz. Gerek rock alt yapılarını gerekse bu toprakların müzikal alt yapılarını kullanıyoruz. Biz en iyi anlatabilecek işler yapmaya çalışıyoruz. O yüzden de şunu yapıyoruz demek istemiyoruz.

Grup Günyüzü'nü kısaca tanıtır mısınız bizlere?

Günyüzü yaklaşık 10 yıldan beri Ankara'da sivil toplum örgütleri, öğrenciler ve toplumun muhalif her kesimi ile bir arada yer almaya çalışan, söyleyecekleri olan bir gruptur. 2001 den bu yana, gelen- giden arkadaşlarımız oldu ancak hala Günyüzü ismi söyleyeceklerimizi söylediğimiz bir marka olmuştur. Ben şu anki grup arkadaşlarımı tanıtmak istiyorum:

Gizem Tokgöz – solo Vokal, Deniz Polat – Solo Vokal, Samet Buzalan – Bağlama, Ud, Solo Vokal, Geri vokal, Serkan Nemli – Akustik Davul, Kemal Başkaran – Bas Gitar, Sercan Erdoğan – Klarnet, Ali Turan – Klasik Gitar.

Birçok müzik yapan grubu ve kişileri dinlediğimizde duygularımızı bu kadar derinden okşayamadıklarımızı görüyoruz. Sizin grubunuzla ve kişisel yeteneklerinizle duyguları okşayabilmenizdeki sır nedir?

Sanırım yaptığımız işi samimiyetle yapmamız bunda etken. Dinleyici tarafından bu çok kolay fark ediliyor. Bir de süssüz sansasyonelsiz bir müzik yapmaya çalışıyoruz. Doğallıktan yanayız. Bu doğallık derinlere inmemizi sağlıyor sanırım.

Müzik, direkt ruha hitap eden yanı itibarıyla çok mühim. İnce duygudan derin fikre, alelade ticari zevkten yüksek gayelere, mücadelelere, hatta savaşımlara kadar her yerde, her köşe başında müziği görüyoruz. Siz ne dersiniz?

Müzik çok önemli bir bileşendir. İnsanları bir araya getirebilen barışı ve birlikteliği sağlayabilen önemli bir bileşen. Tabii kimin elinde olduğu ile ilgili olarak bazen de kötü kişilerin elinde savaşları ateşleyen bir unsur olarak kullanılabilen. Ama biz her şeye rağmen müziğin birleştirici barışçıl yanlarını kendimizle bütünleştirmiş durumdayız.

Müzik üzerine 'daha fazla' neler elde etmek istiyorsunuz? Gerçekleştireceğiniz projeleriniz veyahut şimdilik sadece zihinde şekillenmekte olan düşünceleriniz var mı? Bahseder misiniz?

Bizler müziğin sadece müzik olmadığını düşünüyoruz. Bizim yanılara bırakabileceğimiz ürünlerimizin olması gerektiğini de düşünmekteyiz. Bunun içinde üretim şart. İlk albümümüzde geleneksel halk şarkılarını yorumlamıştık. Şimdi de kendi ürünlerimizi sunabileceğimiz ve bestelerimizi günyüzüne çıkarabileceğimiz bir yapıt olmasını istiyoruz. Aynı zamanda konserler bizim için çok önemli. Dinleyici ile birlikte olabilmek o duyguyu hissedebilmek adına. Bunun içinde kendimizin organize edeceği bir Günyüzü konseri projelerimiz arasında bulunmakta. Tabii bu işi kendi olanaklarımızla yapmak oldukça zor olacak. Gerekli desteği sağlayabilirsek uygun bir zamanda konser düzenlemek istiyoruz. Bunun yanı sıra Günyüzü olarak bizim için uygun olan durumumuzla paralellik gösteren konserlerde de yer almaya çalışıyoruz. Düşleri gerçeğe dönüştürmek için çabalyoruz.

Müzik; insana birçok şey sağlayabiliyor. Bunlardan biri de: küresel biçimde sosyalleşmek. Size herhangi bir ülkeden tanımadığınız bir insanla tanışma fırsatı sağlıyor. Bu kişiyle bir şeyler paylaşma, ortak çalışmalar yapabilece olanağını da. Müziğin bu ve bunun gibi konulardaki gücü hakkında neler söyleyebilirsiniz?

Aslında müzik iletişim anlamında çok güçlü bir araçtır. Yalnız bu noktada internetin bunu kolaylaştırıcı yanları olduğunu da görmezden gelemez. Pasaportsuz ezgilerle tüm dünyayı dolaşabilmek mümkün olmaktadır. Bir sabah uyandırdığınızda çocukken dinlediğiniz bir ezgiye çok kolay bir şekilde ulaşabiliyorsunuz. Ya da çok

uzaklardaki farklı halkların müziklerine ulaşabiliyorsunuz. Bu da gerçekten küresel anlamda bizleri birbirimizle tanıştıran buluşturan çok önemli bir araç olmaktadır.

Özellikle destek verdiğiniz ya da vermek istediğiniz sosyal sorumluluk projeleri var mı?

Bizler özellikle gençlerle birlikte olmayı çok seviyoruz. Üniversite gençliği ile mümkün olduğunca kucaklaşmak istiyoruz. Elimizden geldiğince onların çalışmalarına destek veriyoruz. Ayrıca çevresel duyarlılıklardan tutun da ülkemizin politik ortamının yansımalarını gerektiren her türlü projelere elimizden geldiğince destek olmaya çalışıyoruz.

Sizce müziğin toplumların gelişimindeki önemi nedir? Sanatçı bu gelişimin neresinde durmalıdır?

Sanatçı toplumların gerektiğinde öğretmeni gerektiğinde öğrencisi olabilmelidir.

Grupla aynı ismi taşıyan 'Günyüzü' albümünüzün hazırlık aşaması ne kadar sürdü ve albümde kimlerle çalıştınız?

Albüm yaklaşık bir yıllık bir çalışmanın sonucunda ortaya çıktı. Albümde çok geniş bir müzisyen kadrosu var aslında. Maddi olarak başarabildiğimiz ölçüde işinde en iyileri seçmeye çalıştık.

İlk klip "Gelini" adlı Hemşince şarkıya çekildi, arkasından uzun bir süre yeni bir klip gelmedi. Neden bu kadar uzun süre beklediniz?

Aslında ilk klip Maden Dağı'na çekildi. Daha sonra gelini klibi çekildi. Ancak "Gelini" klibi daha geniş kitlelere ulaştı. Klip yapmanın maliyetli olması aynı zamanda güzel işler çıkarabilecek bir ekiple çalışmanın zorunluluğundan dolayı geciktirdik.

Bundan sonra yeni ürünlerimiz için klipler tasarlayacağız.

Konserleriniz ve bar programlarınız devam ediyor mu?

Konserlere elimizden geldiğince katılıyoruz tabii ki. Önümüzde bir kaç konser teklifi var netleşince dinleyicilerimizle paylaşacağız. Ayrıca düzenli program yaptığımız iki tane bar var. İsimlerini vermemde sakınca yok sanırım Çarşamba günleri Nefes Bar, Cuma ve Cumartesi günleri de Vadi Bar'da dinleyenlerle buluşuyoruz.

Ankara'da sizin özel bir dinleyici kitleniz oluştu mu?

Bizler oluştuğunu düşünüyoruz. Ama özellikle genç kitleye seslendiğimiz için okullar bitip memleketlerine dönünce kitle değişiyor. Yani durağan bir kitlemiz yok. Sürekli dinamik bir kitlemiz var.

Farklı müzik türlerini bir arada kullanmanız çok kültürlü bir toplumdaki beslenmenizden diyebilir miyiz?

Tabii ki. Çok zengin bir coğrafya çok zengin kültürler, bunun yanı sıra batının da müzikal yapıları ile birleşince çok güzel ürünler çıkıyor mutlaka

Yapılan iyi işin karşılığını bulacağına inanıyor musunuz? Bugün kangrene dönüşen müzik piyasasında emeksiz işlerle kendi sonunu hazırlamış mı oldu?

Bizler iyi işin karşılığını bulacağına kesinlikle inanıyoruz. Bazen sanatçılar yaptıkları işlerin ürünlerini göremeseler de iyi işler mutlaka değerini bulmaktadır diye düşünüyoruz.

Ezgilerin göç yollarında korkusuzca dünyayı dolaşmasına şahitlik etmemize sebep olan sayılı sesler topluluğu Günyüzü'ne çok teşekkür ederiz bu güzel söyleşi için.

Sanat yine de yaşıyor!

M. İhsan Doğan

Birileri çıplaklığı görmesin diye "Duvardan indirilse de", "Üzerine şal örtülse de", başka birileri, "İçine tükürse de", ucube diye "Yıktırsa da" put diye "Kırsa, parçalasa da" sanat yine de yaşıyor dostlar...

Kısa adı ÇAĞSAV olan Çağdaş Sanatlar Vakfı'nın, Çankaya Belediyesi Çağdaş Sanatlar Merkezi'nde 35 galeride 155 "Resim Sanatçısı", "Seramik Sanatçısı", "Heykel Sanatçısı" birbirinden güzel, birbirinden değerli yapıtlarını Ankaralı sanatseverlerin beğenisine sundu.

ÇAĞSAV, on ikincisini bu yıl düzenlediği etkinliğe; "Ankara / 2012-Ankara Sanat Buluşması" adını vermiş. Çoğunluk Ankaralı sanatçılarda ama yurdumuzun çeşitli

kentlerinden hatta yurtdışından sanatçılar da yapıtlarını sergiledi.

Yapıtlar iyi miydi, kötü müydü? Galerilerin duvarlarını süsleyen tablolar, sehpaların üzerinde boy gösteren heykeller, seramikler sanat değeri taşıyor muydu? Bilmiyorum. Bu soruların yanıtları benim boyumu aşiyor, sanat eleştirmenlerinin işi o, benim değil. Ben, şu tablodaki kırmızıya vurulum, şu heykeldeki figürden gözümü alamam. O da bana yeter.

155 sanatçıdan söz ediyoruz. Hepsinin yapıtları birbirinden güzel, birbirinden değerli. Tüm katılımcıların ve dahi izleyicilerin başışlaması dileği ile ben kendime göre bir seçki sunacağım sizlere.

Kürşat Yılmaz'la başlamak isterim izinizle. Kursart Sanat Galerisi'nde çalışmalarını sürdüren sanatçı, Kars doğumlu olmasına karşın kendini "Kızılderili" sayıyor olsa gerek, soyut ve sürrealist çalışmalarından sonra Kızılderililere yönelmiş çalışmalarını. Yapıtlarını izlerken Amerikan Western filmlerine kayıyor beyniniz. Duvarlarda "Oturan Boğa", "Koşan Ay", "Uçan Kartal" size bakıyor ciddi ciddi. Ama öyle bir renk cümbüşü, o denli özenle işlenmiş yapıtlar ki, bir bakan bir daha bakıyor. Neredeyse, bir barış çubuğu tuttürecek, totemlerin gölgesinde tamamların eşliğinde bir barış dansı yapacaksınız. Kızılderililerin arasından yavaşça sıyrılıp, Ankaralı sanatçıların galerilerine yöneliyoruz.

Feza Ünsal, baharı getirmiş bile duvarlara. Yemyeşil tarlaların arasından kırmızı damlı evler göz kırıyor size ya da yeşil yamaçlardan kıvrıla büküle akan dereye su içmeye iniyor koyunlar, içiniz açılıyor. Çok yönlü bir sanatçı Feza Ünsal. Yağlı boya, sulu boya çalışmalarının

yanı sıra linol baskı ve ebru sergileri de açmış. Mevlevi Semazenleri, Balgat'ın yıkılan gecekonduları Feza Ünsal'ın tuvallerinde yeniden hayat bulmuş. Dahası; tuvalini bırakmış, makinasını almış eline, fotoğraf çekmiş. Çektiği fotoğrafları da sergilemiş bir güzelce.

Benli Resimlerin Ressamı Nergis Yiğit, "Resim yapmak, doğuştan gelen bir yetenek ve Tanrı vergisidir" diyor. Doğru ve yerinde bir saptama. Nergis Yiğit'in bölümünde ince, zarif, uzun kadın bedenleri süslüyor duvarları. Modigliani, uzaktan bir görünüp, kayboluyor gözünüzün önünden. Nergis Yiğit'in yapıtlarında çok hoş, cıvı cıvı kadınlar var. Ama hepsinde ortak bir özellik var: İlle de bir "Ben" var. Hayır, birinci tekil şahıs zamiri değil, bildiğimiz, Benli Belkıs'taki gibi bir "Ben". O ince, o zarif kadınlar ille de "Benli" olacak. Sanatçı seçkisi bu ne demeli? Ama eğri oturup, doğru konuşalım: Yakışıyor o yapıtlara "Ben", bir başka gizem, bir başka güzellik katıyor o zarif kadınlara. İnanın bu benim kişisel görüşüm değil, izleyenlerin ortak kanısı.

Ankaralı iki kardeş sanatçı ile aynı bölümü paylaşıyor Nergis Yiğit: Gülay Tınaztepe ile Filiz Eren. Lise yıllarında başladığı resmin yanına Türk Süsleme, Çini, Mozaik ve İpek Pentur dallarını da eklemiş. Ebru Sanatında ise Kültür Bakanlığı Sanatçısı unvanına sahip. Yapıtlarını; elinizi uzatıp tutuvereceğiniz geliyor bakır ibriğin ya da bakracın. O kadar güzel, o kadar gerçek. Ablasının etkisiyle resme başlayan Filiz Eren ise çok yönlü bir sanatçı. Filiz Eren de, Gülay Tınaztepe gibi resimden çiniye, mozaikten ebruya salınıyor da bütün bunların yanında taşta hayat veriyor. Filiz Eren'in Taş Bebekleri, büyüklerin olduğu kadar, hatta

daha da fazla çocukların ilgisini çekiyor. Ve kapılar; el emeği, göz nuru yapıtlar. O kadar gerçek, o kadar albenili ki, insanın kapıyı açıp, içeri giriveresi geliyor. Filiz Eren yalnız görsel sanatla değil müzikle de ilgileniyor. Onu, sahnede o güzel türkülerimizi seslendiren koroda da dinleyebilirsiniz anlayacağınız.

Ankara / 2012 Ankara Sanat Buluşması'nın düzenleyicisi ÇAĞSAV, her yıl olduğu gibi bu yıl da kişisel ve kurumsal dallarda onur ödülleri verdi. Kişisel dalda ödül görsel sanatlara adanmış bir ömre; Cumhuriyetimizle yaşıt bir sanat eğitimcisi Nevide Gökaydın'a verildi. Kurumsal dalda ise Başkent Ankara'da uluslararası çapta büyük sergilerin açılabilmesine olanak sağlayan, görsel sanatların yanı sıra müzik ve benzeri etkinliklere de kapılarını açan CerModern ödüle layık görüldü.

Sanatçılar ve sanatseverler, Ankara / 2013 Ankara Sanat Buluşması'nda daha kalabalık bir sanatçı ve sanatsever topluluğu ile bir arada olmak dileğiyle Çağdaş Sanatlar Merkezi'nden ayrıldı.

Uçan Süpürge Kadın Filmleri Festivali Başlıyor

Sinemada kadın emeğinin görünür olmasına katkıda bulunmak ve kadınların bu alandaki üretimlerini desteklemek için çıktığı yolculukta 15. yaşına ulaşan Uçan Süpürge Kadın Filmleri Festivali 10-17 Mayıs tarihleri arasında gerçekleştirilecek.

Festival, bu sene Fas'tan Filistin'e, Şili'den Estonya'ya, Norveç'ten ABD'ye 41 ülkeden 100 yönetmenin 115 filmi sinemaseverlerle buluşturacak. Festival bu yıl Kızıllık Sineması ve Goethe Institut'un yanı sıra, Ankara Üniversitesi, Hacettepe Üniversitesi ve Ortadoğu Teknik Üniversitesi'nde de özel gösterimler ve söyleşiler düzenleyecek.

Uçan Süpürge'nin sinemada kadın emeğini görünür kılmak amacıyla verdiği ödüllerden Onur Ödülü'nün bu seneki sahibi, Hale Soygazi. Bilge Olgaç Başarı Ödülleri ise Füsün Demirel ve Serra Yılmaz'a gidecek.

Jüri festival boyunca, 13 filmin yer aldığı Her Biri Ayrı Renk seçkisini izleyip değerlendirecek ve içlerinden birine, festivalin kapanış töreninde FIPRESCI Ödülü verecek. Ödül için yarışan filmler şöyle: Historias, Twilight Portrait, America, I'm Scare I'll Forget, In The Name of The

Devil, Ivan's Woman, Nana, One Love, Geriye Kalan, Land of Oblivion, Swirl, Habibi, Expiration Date.

1980'lerde yükselişe geçen Finlandiya sinemasının en dikkate değer yönetmenlerinden Saara Cantel, Nordik filmlere merakı giderek artan sinemaseverler için Ankara'ya geliyor.

Finlandiya Büyükelçiliği'nin katkısıyla hazırlanan Kuzey Işıkları: Saara Cantel Seçkisinde kısa filmlerin yanı sıra gösterilecek uzun metraj filmler şöyle: Gökteki Yıldızlar, Kalbin Tik Takları, Güzel Bir Kış Günü, Paramparça, Büyük Yolculuk. Ödül, Dönüş, Büyükkanneler, festivalin barış temalı filmlerinden.

Kadınların çektiği filmler ve kadınları konu alan filmler hakkında bir uluslararası ağ olan Women Make Movies (WMM) bu yıl bir kez daha festival seyircisini memnun edecek filmleri sırtlayıp Ankara'nın yolunu tuttu. Bu seçkiyle festival haftasında yer yerinden oynayacak çünkü Trinh Minh-Ha Ankara'da olacak! Vietnamlı yönetmen Trinh Minh-Ha'nın sinemanın kurallarını ters yüz eden filmleri hafta boyunca

festival seyircisinin karşısına çıkacak. Bu filmler; Dördüncü Boyut, Gece Dersleri, Soyadı Viet, Adı Nam ve Bir Aşk Hikayesi. WMM seçkisinin diğer filmleri ise ABD'li yönetmenlerin çektiği belgeseller. Filmleri Yapan Kadınlar, Yedi Kadın Yedi Günah, Tutkuyu Filme Almak, Kadın Gazeteciye İş Yok, Ekran Kardeşliği bu seçkide yer alan filmler arasında.

Bu sene de yine 'çocuk gelinler' meselesine odaklanan filmler ağırlıkta. Lal Gece, Evcilik, Çocuk Gelinler, Yuva, Limonlu Kahve, Aşkın Kışı, Bir Bebeğin Yaşamı, Nöbet bu filmlerden.

Festivalin son yıllardaki vazgeçilmez bölümlerinden olan Pembesiz Mavisiz'de Aşk Hakkında Her Şey, Aynalarla Yüzleşmek, Jan Açılıyor ve Sakallı Adam seyirciyle buluşacak.

Festival biletleri 28 Nisan Cumartesi günü satışa çıktı. Sinemaseverler, biletlerini Kızıllık Sinemasında açılacak gişelerden ve mybilet.com'dan satın alabilecekler. Bilet fiyatları gündüz seansları için 2 TL, akşam seansları için ise öğrenci 7 TL, tam 10 TL olarak belirlendi.

Şenlik Vaaar! ODTÜ'de Tiyatro Şenliği Var!

Söyleşi: Akın Atauz

Var ama nasıl bir şenlik var? Programını yanda göreceksiniz zaten. Onu söylemeyeceğim. Benim için önemli olan şenlik değil. Kent de değil. Ama ikisinin arasındaki ilişki. Gerçekte var mı böyle bir ilişki? Elbette var, ama onu nasıl algılayabiliriz, görünür, anlaşılır kılarız?

Zor bir soru. Kendi başımıza yanıtlamayınca soruyu, bari şenliği düzenleyenlere soralım dedik. Ama anladık ki, onlar da bilmiyorlar bu sorunun yanıtını. "Kent'in ne olduğu, baktığımız bir açı değil. Dar bir çevreye hapsolmuş gibiyiz" dediler. "Kente yapabildiğimiz bu: Ücretsiz bilet. Şehir adına bırakıyoruz biletlerimizi ve ücretsiz gelmek

isteyenler gelebiliyor."

Mimarlık amfisinin önünde, baharla coşmaya hazırlanan, çiçeklenmeye başlamış erik ağacının yakınında ve üzeri gölgelendirilmiş giriş yolunun yanında kıpırtılanan duru suyun yanında, bulutlu ve serin bir bahar akşamı üzerinde, sakin sakin konuşuyoruz, ODTÜ oyuncularıyla.

Neredeyse 50 yıldır tiyatro şenliği yapan ODTÜ oyuncular, Ankara'yı, bunca yıldır nasıl etkiledi acaba? Kente ne verdi? Verdikleri bu kentin özgün kültürünün katmanlaşmasında nasıl birikti ve çöktü? ODTÜ oyuncularının bu kentte neredeyse

50 yıldır tiyatro şenliği yapıyor olması, Ankara'yı Ankara yapan öğelerden biri midir? Daha da genel sorabiliriz: tiyatrolar, Ankara'ya nasıl değiyorlar, dokunuyorlar ve amatör tiyatrolar nasıl dokunuyorlar kente? Kentin kültürü her gün yeniden biçimlenirken, tiyatrolar, şenlikler, onu nereden alıp nerelere götürdü, götürüyor acaba bunca yıldır?

"Bir santurcu gördüm" diyor Ziya, "belediye müdahale ediyordu adama. Sokağı insanlara kapatmış durumdadır. Bırakın sanatı, sokakta oturmayı bile yok etmek istiyorlar." Böyle bir kentte, sokağa, Ankaralıları tiyatroyu nasıl götürsünler? Can da, böyle bir gösteri için okul yönetiminin izin verilebilmesinin güçlüklerinden söz ediyor.

Yine de o kadar umutsuz değil durum. Öğrenciler var. Bu şenlik daha çok onlar için. Amatör oyunlar, Tanju'nun dediğine göre, öğrencilere özgürlüğü ve kırmızı çizgisizliği gösterebiliyor. Ziya: "Kendi yaptığımız tiyatrolarda öğrencilerle etkileşimde sıkıntı yaşamıyoruz. Ama biz kendimiz gibi olanların dışındakilerle etkileşmeyi amaçlamıyoruz. Öğrencilerle etkileşim çok kolay. Yeni bir söz, ya da tiyatroyla sözü yeni bir tarzda söylemek arayışı, ancak amatör gruplarla olabilir" diye ekliyor. "Sadece ODTÜ öğrencisine değil; bu ortamın içinde

olanlara merak ettikleri bir ortam yaratıyoruz. Ama bu şenlik, ODTÜ kampüsünü değiştiriyor. Kızılay'da da afişimiz oluyor; biletler ücretsiz ve İmge Kitabevinde."

Tiyatroyu kent olmadan düşünmek zor, ancak kentlerin tiyatroya davranışını, pek de tekin bulmuyor ODTÜ'lüler. "Bir oyunun etkisi çok kısa oluyor. Tiyatronun etkisi ertesi gün bitiyordur bile. Nereye Payidar şarkısını, bir şapkayı bir tiyatro oyununun moda etmesi ne kadar mümkün? Bazı oyunlardan sonra yapılan tartışmaların/ söyleşilerin, etkileşimde çok yaran oluyor. Her oyundan sonra yapıyoruz, ama söyleşilerde de bir gerileme var."

ODTÜ oyuncularına göre, "Ankara'da gerileyen bir tiyatroya var. İstanbul ile Ankara seyircisi arasında da bir fark var. İstanbul seyircisi biraz daha gülmeğe istiyor. Ankaralı birisi biraz daha mesafeli izliyor. Bir adım öteden konuşuyor söyleşide de. Bir adım öte olmak: uzak durmak değil, bir şaka yapıldığında hemen gülmek, ilişkilerde biraz daha ihtiyatlı olmak gibi bir şey. İstanbul daha çok esnaf seyircisi."

Şenlikte olması gerek Ankaralıların. Yeni bir şey, yeni bir soluk, yeni bir düşünceye dair bir kıpırtı, belki...

ORTA DÜĞÜ TEKNİK ÜNİ
VERSİTESİ ÖĞRENCİSİ
DURUMU. TIYATRO KULÜBÜ
BİRİNE ŞENLİK ZARFI-SERKİ.

1964 Şenlik 107

27 Nisan Cuma

20:30 ODTÜ Oyuncuları
"Özgürlüğün Bedeli"
Emmanuel Robles

28 Nisan C.tesi

13:00 Boğaziçi Üniversitesi
Oyuncuları "Sezuan'ın İyi
İnsanı" Bertolt Brecht
17:30 Tiyatro BeReZe
"Hikayeden Memurlar"
Gogol'den Uyarlama
20:30 İstanbul Tıp Fakültesi
Tiyatro Topluluğu
"Güneş Avı"
Peter Schaffer

29 Nisan Pazar

12:30 Çıkmaz Oyuncuları
"Ders"
Eugene Ionesco
16:00 Uludağ Üniversitesi
Oyuncuları
"Kadınlar Savaşı"
Aristophanes
20:30 Ege Üniversitesi Tiyatro
Topluluğu
"Bir Çeşit Masal"
Nazım Hikmet'in "Ferhat ile Şahin"
Oyunundan Uyarlama

30 Nisan P.tesi

13:30 Tiyatro Poetika
"Ödenmeyecek
Ödemiyoruz"
Dario Fo
20:30 Tiyatro Ayakbağı
"Nihayet Bitti"
Peter Turmini

1 Mayıs Salı

16:30 Hacettepe Üniversitesi
Tiyatro Topluluğu
"Siyah Beyaz Yazar ya da
Gri Oyun"
Büşra Özsoy ve Kübra
Bayramoğlu

18:00 Atölye

Hakan Salıncık
"Clown Oyunculuk
Teknikleri"
20:30 Çağışım Tiyatrosu
"BİLDİRİM - İnsan Ayyığı"
Vaclav Havel

2 Mayıs Çarşamba

20:30 ODTÜ Oyuncuları
"Özgürlüğün Bedeli"
Emmanuel Robles

3 Mayıs Perşembe

15:00 Vahand Art Group
"Comedy Of Olfaction"
Omid Tahery (İRAN)
20:30 Tiyatro 1112 Garaj
"Kutular"
Susan Yankowitz

4 Mayıs Cuma

10:00 Eğlen Bilim
"Maddenin Üç Hali,
Dünyanın Binbir Hali Var"
Çocuk Oyunu
13:30 Galatasaray Üniversitesi
Tiyatro Topluluğu
"İçerdeki"
Melih Cevdet Anday
16:30 Söyleşi
Çetin Sankartal
"Seyirci ile Oyuncu Arasında
Dramatik Bir İlişki Mümkün
Mü?"
20:00 TIYATROTEM "Hakiki Gala"
Ayşe Bayramoğlu

5 Mayıs C.tesi

12:30 Muğla Üniversitesi Tiyatro
Topluluğu
"Arturo Ui'nin Önlenebilir
Yükselişi" Bertolt Brecht
15:30 Tiyatro Öteyüz
"Bohçacı"
Sokak Oyunu
16:30 Sarıyer Belediye Tiyatrosu
"Çirçir Sefası"
Ortaoyunu
(Derleyen: Gökhan Bulut)

20:30 ÖKM Sahnesi

"Kuraldışı ve Kural"
Bertolt Brecht
23:30 Tiyatro Akademi
"Açık Denizde"
Slawomir Mrozek

6 Mayıs Pazar

12:30 Mersin Üniversitesi Tiyatro
Topluluğu
"Kapıların Dışında"
Wolfgang Borchert
15:30 Mimar Sinan GSÜ
Pantomim Kulübü
"Bir Varmış Bir Yokmuş"
20:30 İTÜ TİMİS Oyuncuları
"Mülksüzler"
Ursula K. Le Guin

Program

7 Mayıs P.tesi

13:30 Marmara Üniversitesi
Tiyatro Kulübü
"Gergedanlar"
Eugene Ionesco
20:00 OMD Oyuncuları
"MOCKINPOTT,
Aclarımdan Kurtulacak
mı?" Peter Weiss

*Tüm oyunlar ücretsiz biletlidir.

**Biletleri oyunlardan iki gün önce
Mimarlık Amfisi önünden ve Kızılay
İmge Kitabevinden temin
edebilirsiniz.

Vincit Omnia Veritas *hakikat herşeyin üstesinden gelir*

Enver Arcak

Zeki Demirkubuz'la bir kaç ay önce yeraltında (metroda) tanıştım, filmleriyle tanışıklığımsa Yeraltı'ndan öncesine dayanıyor. İzlediklerim arasında anlatım, görüntü ve ses kullanımı açısından en bana göresi, kendisinin ustalık işi üretimi olmuş bu film. Anlatımının sadeleşerek anlaşılabilirliği, arka plan mekân kullanımındaki estetik, görüntülerin oyunculuklarla harmanlanması, müzik kullanmadan detaylardaki seslerin öne çıkarılıp anlık akışlardaki uyumuyla izleyiciyi içine çeken etkisi ve film sonrası tüm bunların kalıcılığı yaptığı farklı kılan özellikler.

"...herşeyi fazlasıyla anlamak bir hastalıktır; gerçek tam manasıyla bir hastalık" (Yeraltından Notlar, Dostoyevski)

Dostoyevski'nin Yeraltından Notları'ndan esinlenip serbest uyarılma tarzında, kitaptaki tanımıyla "soyut ve inatçı" şehir St.Petersburg, filmde Ankara'ya dönüşmüş. Yönetmenin şehirleri birbirine benzetmesi kadar şu sözleri de mekân seçiminin çeşitlendirilmiş gerekçelere dayandığını gösteriyor:

"Abartıyorum sanmayım ama kent inanılmaz bir sinematografiye sahip. Sinemacılar ve kısa

filmciler bunu nasıl keşfetmiyor bilmiyorum..."

Filmdeki ödüllü kitap "Ankara Sıkıntısı", film için düşünülen admış. Yeraltı adıyla; farklı mekânlara can sıkıntısıyla dalan, eve de çözemediği sıkıntılarıyla vâp kapıdan gelmesini dilediği sürprizi bekleyerek geçiren, kendisinin gerçekleştirme cesaretini aşacak çapta eylemleri başkalarına salık veren "şahsiyetli" korkak saldırgan, Engin Günaydın'ın deyişiyle; "bir şey olmak isteyen ama olamayan adam" başkarakterî Muharrem olan esere daha yakışmış.

"Acı çeken kimse inlemekten zevk duyar, çünkü zevk almaya inlemesini durdurabilir." (Yeraltından Notlar, Dostoyevski)

Yalnızlığın insanı küçültürken kabuklarını büyüten ve hezeyanlara sebep olan haletî ruhiyesi, Muharrem'de hem dert hem derman olarak belirmekte. Kendini insanlardan alçak görmeye üstün görme gidip-gelmelerinin yol açtığı açmazlar onu umursamazlığın arzu dolu bencilliğine çekiyor. Umursamazlığa geçiş evrelerinden ortaklık yerde ulumalar, arkadaşlarıyla seçilmiş kelimelerle gayet akli başında konuşup, bir süre sonra monoloğa geçişte ters açıdan üst seviyeye çıkıyor.

Yemek sahnesi, Muharrem'in arkadaşlarıyla ilişkisini ortaya koyduğu filmin can alıcı noktası olarak damgayı vurmuş. Konuşmanın seyri, "zavallı egoların" gerçek karşısındaki yenilgisiyle tek başına şarkı söyleyip dans etmeye, başka perdeden bastırılmış umursamazlığa dönüşüp, oteldeki bağış çağırışlarla patlamaya varıyor. Hezeyan içinde ne yapacağını bilmeden -güya- çözmek için gittiği otelde daha rezil durumlara düşmüş olabildiğini engellediği için kendisini etkisiz hale getirenlere minnet duyup, hezeyanın dışından baktığında haline kaygılanması şeklinde sonuçlanıyor. Durum, "değerli olanın farkına vardıkça neden bataklığıma daha çok gömülüyorum?" diye soran Muharrem'in iç sesi, "bu sayede iyi şeyler de olmuyor değil, çamıra batmanın bile bir anlamı olmalı" sözünde özetleniyor.

Atari salonundaki Muharrem'in aktif olmak isteyen pasif bir seyirci olduğunun vurgusu, tüm anlatılanların sonucunda Muharrem'in değişemeyeceğini fark edip geldiği yerin; "ben buyum neysem oyum" düşüncesine varış, "yalnızlık bana kalsın" diye gerçeği örten gururu, ancak kendinden aşağı gördüğü gündeliklik ve fahişede içten samimiyete dönüşebiliyor. Öte yandan onların

da üste çıkma hallerindeki karmaşayla çaresiz hissedişler beliriyor Muharrem'de.

İyi ve kötünün ötesinde insanın çelişkili yapısının barındırdığı çatışmaların yol açtığı, ne yapacağını bilmemek arasındaki kararsızlığın verdiği baş dönmeleriyle belirsiz bir varlık olduğumuzu hatırlatan Zeki Demirkubuz, karakterleri çözümlenememi değil, anlamaya çalışmamızı istiyor. Tekrar izleme gerektiren detaylardaki vurgulardan, "akıllı bir adam kendine karşı acımasız değilse gururlu da olamaz" sözlerine dayanıp gerçeğin gerçekliğine inmeyi seven yönetmen, "gerçeği sen dokunup tutamazsan, bir gün gelir çok acı şekilde sana dokunur ve tutar" diyor.

Yeraltında karşılaştığım Zeki Demirkubuz'dan Yeraltı filmi Ankara'da çektiğini duyduğumda, "...ne güzel Ankara bir filme daha mekan olacak, Düttürü Dünya vardır, en güzel Ankara filmlerinden..." derken Demirkubuz'un o filmde asistanlık yaptığını duydum! Son zamanlarda sinematografik öğeleri keşfedilmekte olan Ankara'nın daha çok filmde oynaması ve bu şehirde yaşayan filmcilerin kıpırdaması dileğiyle Yeraltı'na ermeği geçen tüm ekibe tebrikler gönderiyorum!

Savaşa Karşı Aşk Grevi

Murat Tangal

Kadınların İsyanı, Ankara Deneme Sahnesi tarafından sahneleniyor. Nazım Hikmet ve V.Kommissorjevski'nin 1961 yılında Rusça olarak kaleme aldığı oyunu Türkçeye Ataç Behramoğlu çevirmiş. Oyunun yönetmeni Hüseyin Baylan.

Ankara Deneme Sahnesi'nin çalışmalarını ayrıca ve kapsamlı bir yazı konusu, ama kısaca değinmeden geçemeyeceğim. Ankara'nın en eski amatör tiyatro topluluğu olan Ankara Deneme Sahnesi 1957 yılından bu yana çalışmalarına devam ediyor. Yarı elli beş yıldır ayakta duran koca bir ağaç. Amatör heyecanını kaybetmeden, insan olmanın erdemini ve insan sevgisini ön planda tutan, alternatif, muhalif aynı zamanda buram buram Anadolu Tiyatrosu.

Deneme Sahnesinde usta çirak ilişkisi ile tecrübeler kuşaktan kuşağa aktarılmış. Elli beş yıllık süreçte dünya tiyatrosunun seçkin oyunlarının yanında Köy Seyirlik Oyunları ve Kardeşlik Töreni - Semah ve Misafir adlı oyunlarla Prof. Dr. Nurhan Karadağ'ın gözetimi ve denetiminde ulusal tiyatrosunun gelişimine katkıda bulunmuş ve bulunmaya devam etmekte. Deneme Sahnesi, bu sezon Kadınların İsyanı adlı oyunla Ertan Gösteri Merkezi'nde seyircisiyle buluşmaya devam ediyor.

Oyun Aristophanes'in Lysistrata adlı oyundan günümüze yapılan bir uyarılma. Kadınların savaşa, ırk ve cinsiyet ayrımcılığına karşı kocalarının isteklerini yerine getirmeyi reddedip bir tür aşk grevi ve itaatsizlik silahını kullanarak örgütlenmeleri ve savaşa karşı çıkmaları anlatılıyor. Popüler kültürün içinde tipik bir burjuva tiyatro oyuncusu olan

Mükelana'dan yakında çıkacak olan savaşı meşrulaştıracak olan bir metni televizyonda okumasını isterler. Başkanla geçmişte bir gönül ilişkisi de olan Mükelana metni okumayı kabul etmez ve Aristophanes'in Lysistrata adlı oyundan bir bölüm okumaya başlar, bir anda yayın kesilir. Bundan sonra Mükelana, Lysistrata'nın gerçekten yaşayacağını söyler ve kadınları örgütleyerek savaşa engel olur.

Oyunun yönetmeni Hüseyin Baylan, Van Devlet Tiyatrosu'nda uzun yıllar görev aldıktan sonra Ankara Devlet Tiyatrosu'nda çalışmalarına devam etmekte. Baylan, Deneme Sahnesinde Misafir, Kardeşlik Töreni-Semah ve Düşün Evi Oyun Evi adlı oyunlarda görev almış. Kadınların İsyanı, Deneme Sahnesinde Hüseyin Baylan'ın yönetmen olarak ilk çalışması. Oyunu sahnelerken gereksiz ayrıntılardan kaçınarak sade anlaşılır bir üslupla ve dans, müzik ve koral düzenlemelerle oyuna katkıda bulunmuş. Oyuncuların birçoğu ilk defa sahneye çıkıyor, bu nedenle sahne tecrübeleri yok. Taşkın Ermişoğlu, Sibel Kış, Avni Kalkan amatör ama Deneme Sahnesi oyunlarında yıllardır rol alıyorlar. Kendisi de bir işçi olan Avni Kalkan Hasta İşçi rolüyle oldukça inandırıcı. Oyunun özgün bestesini Nedim Yıldız, dans düzenini Ziver Armağan Açıl yapmış.

Sürekli savaş çağrılarının ve çığırkanlığının yapıldığı günümüzde, Ankara Deneme Sahnesi Kadınların İsyanı adlı oyunuyla savaşa karşı tavrını; tanıtımlarında da belirttikleri gibi "Sessiz çoğunluk adına, yine onunla birlikte amatör heyecan ve profesyonel kaygıyla sergiliyor."

Tarihin Sayfaları Bale Adımları ile Aralanıyor

Temelde yalnızlık, yaşamda anlaşılma olmamak ve dışlanmışlık duyguları ile birlikte bunlara bağlı olarak hayatın gelişiminde kişinin benliğinde hissettiği ruhsal çelişkilere, korku ve endişelere ışık tutan ama sonunda yalın da olsa bireyin huzurlu bir şekilde kendi içindeki sevgiyle ulaştığı barışıklığı simgeleyen bir tür psikolojik gelişim yolculuğunu gözler önüne seren Sultan V.Murad balesi 3 Mayıs 2012 akşamı Opera Sahnesinde Dünya Prömiyerini gerçekleştirecek.

Müzikolog Dr. Emre Aracı'nın librettosunu yazdığı, Armağan Davran ve Volkan Ersoy'un sahneye aktardığı eserin dekor ve kostümleri ise Savaş Camgöz'e ait.

Osmanlı hanedanının ve aristokrasinin sanatla ve müzikle ne kadar yakın temasları olduklarının işlendiği eser sahne üzerinde gerçekleştirilecek özel bir dekor ve görsel efektlerle gerçeğine yakın olarak izlenebilecek.

Yanan Dolmabahçe Saray Tiyatrosu orijinal şekliyle ve yine Sultan Abdülaziz'in saltanat kayığı dev boyutlarda sahnede yerini alırken, saray eğlencelerinde gerçekleştirilen sihir gösterileri ilüzyonist Kubilay Tuncer tarafından akış içerisinde canlandırılacak. V.Murad balesi, 3,5,14,17 Mayıs tarihlerinde Ankara Devlet Opera ve Balesi Opera Sahnesi'nde izlenebilir.

Dosya Konuları

Geçmiş Sayılarda...

Solfasol Sayı 01
Mayıs 2011
Ankara'da Birikimli Yaşam Bulundu

Solfasol Sayı 02
Haziran 2011
Politik Ankara

Solfasol Sayı 03
Temmuz 2011
Bebeklerin Ankarası

Solfasol Sayı 04
Ağustos 2011
Yeni Başlayanlar İçin Ankara

Solfasol Sayı 05
Eylül 2011
Hacıbeyim

Solfasol Sayı 06
Ekim 2011
Yeni Başlayanlar İçin Ankara

Solfasol Sayı 07/08
Kasım-Aralık 2011
Kentte Beslenme

Solfasol Sayı 09
Ocak 2012
Gözetleme

Solfasol Sayı 10
Şubat 2012
Yeni Altında Bir Ankara Var: Ankara'nın Pasajları

Solfasol Sayı 11
Mart 2012
Yeni Altında Bir Ankara Var: Ankara'nın Pasajları

Solfasol Sayı 12
Nisan 2012
Ankara'nın Pasajları

Solfasol Sayı 13
Mayıs 2012
1 Mayıs ve Solfasol

Solfasol Sayı 14
Haziran 2012
Ankara'nın Pasajları

Solfasol Sayı 15
Temmuz 2012
Ankara'nın Pasajları

Solfasol Sayı 16
Ağustos 2012
Şehrin Görünmeyen Emekçileri

Solfasol Sayı 17
Eylül 2012
Ankara'nın Pasajları

Solfasol Sayı 18
Ekim 2012
Şehrin Görünmeyen Emekçileri

Solfasol Sayı 19
Kasım 2012
Şehrin Görünmeyen Emekçileri

Solfasol Sayı 20
Aralık 2012
Şehrin Görünmeyen Emekçileri

Ankara'da Bu Ay

SOLFASOL
Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi
Mayıs 2012
13. Sayı

Ayda Bir Yayımlanır.

Editörler
Mehmet Onur Yılmaz, Sibel Durak, Tanju Gündüzel

Yayına Hazırlayanlar
A. Necati Koçak, A. Şebnem Soysal, Akın Ataz, Aktan Acar, Aydan Çelik, Aydın Bodur, Ayhan Çelik, Cemre Kutluay, Deniz Enli, Doğan Mirza, Ebru Bayсал, Emrah Kırmıç, Emre Batırcı Altınok, Ermer Arcaç, Eren Aksoy, Ezgi Koman, Funda Şenol Çarlık, Güzdem Üner Tubay, Harman Saner Çakmak, Kübra Ceviz, M. İhsan Doğan, Mehmet Öz, Nermin Anıkan, Oğuz Koşan, Onur Mat, Ozan Küçükusta, Özge Altınyayla, Özgür Yalçın, Özsel Bebeli, S. Erdem Türküzü, Selda Bancı, Selda Tuncer, Şehnaz Rasıgeydi Azcan, Sümeyra Ertürk, Tolga Özçelik, Umur Koşan

Katkı Verenler
Ali Akın Akyol, Alper Şen, Asena Ayhan, Ayşe Uslu, Birol Özdemir, Burcu Öztürk, Celal Musaoğlu, Eren Atak, Mehmet Ali Çelinkaya, Mehmet Zeki, Murat Ayvaz, Murat Dinçan, Murat Sevinç, Murat Tangal, Pinar Büyükgöral, Rabia Ç. Çavdar, Rohan S. Kaya, Ruşen Özgür Özcan, Sebatı Ladikli, Selçuk Atalay, Serap Günay, Sinan Yusufoglu, Sine Çelik, Tolga Özçelik, Tuğba Koyuncu, Tuğba Solukçu Canpınar, Yaşar Seyman

Teşekkürler
Ali Colak, Dikmen Vadişi Banırma Bürosu, Enis Tayman, Grup Günyüzü, İker Akcasoy, ODTÜ Oyuncuları, Sevilay Çelenk,

Logo Tasarımı
Aydan Çelik

Tasarım ve Uygulama
Harman Saner Çakmak

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Mehmet Onur Yılmaz

Yayın İdare Merkezi
Kavaklıdere Mah. Tunahilmi Cad. No:54/806660 Kavaklıdere / ANKARA
Tel - Faks: 0 312 437 76 41
bilgi@gazetesolfasol.com
abone@gazetesolfasol.com

İstanbul Temsilcisi
Alper Şen
İstiklal Cad. 116
Danışman Geçidi
Han Çıkmaç Sok. No: 1
Beyoğlu - İstanbul
Tel: 0 537 683 94 70

Basım Yeri
Mattek Matbaacılık
Bas. Yay. Tan. San. Tic. Ltd. Şti.
Adakale Sokak No:32/27
Kızılay/Ankara
Tel: 0 312 433 23 10

Basım Tarihi
01.05.2012

ISSN: 1301-8655

Yerel Süreli Yayın
8.000 Adet Basılmıştır

VII. ULUSLARARASI İŞÇİ FİLMLERİ FESTİVALI

1-7 mayıs ULUSLARARASI İŞÇİ FİLMLERİ FESTİVALI

Büyüklü Fener Sineması, Çankaya Belediyesi Çağdaş Sanatlar Merkezi, Alman Kültür Merkezi, Ankara Nazım Hikmet Kültür Merkezi, ODTÜ Vişnelik Tesisleri, Kolektif Kültür Merkezi, Mahalle Gösterimleri

3-4 mayıs CSO Konseri

Şef M. Pijarowski, Solist E. Vahala, Keman, Kültür ve Turizm Bakanlığı Devlet Çoksesli Korosu, Program J. Corigliano, Red Vlolin, Keman Konçertosu, G. Holst, Gezegenler

4 mayıs-9 haziran Azade Köker Sergisi

Galeri Nev, Gezegen Sk, No:5 Gaziosmanpaşa

5 mayıs İklim Felaketleri Kapımızda, 350 Ankara İsmet İnönü Bulvarı, Akay Kavşağı Ağızı, 12:12, <https://www.facebook.com/events/393942153983163/>

5 mayıs Bilkent Senfoni Orkestrası

Gürer Aykal, Şef, Alexander Ghindin Piyano, Program S. Rahmaninof Piyano Konçertosu No.2, Do minör Op. 18, A. D. Sinangil | Senfoni No.4, 20:00, Bilkent Konser Salonu

5-6 mayıs Felsefeciler Derneği Post Yapısalcılık ve Sonrası Sempozyumu

Mimarlar Odası Ankara Şube 5. Kat Konur Sokak 4/3 Kızılay

5-9 mayıs Toplum ve Şizofreni Sempozyumu
Çağdaş Sanatlar Merkezi (Şizofreni Dernekleri Federasyonu)

7-8 mayıs III. Uluslararası İşçi ve İletişim Konferansı

10-11 mayıs Konser, Kültür ve Turizm Bakanlığı Devlet Çoksesli Korosu
Program, G. Rossini, Stabat Mater, CSO Konser Salonu

17 mayıs Uluslararası Homofobi Karşıtı Gün
<http://kaosglidemegi.org/anasayfa.php>

26 mayıs-3 haziran 17. TÜRKİYE KOROLAR ŞENLİĞİ

Nazım Hikmet Kültür ve Kongre Merkezi, Bağdat Caddesi Urankent Girişi, Demetevler

2 nisan-9 temmuz CERN 'Bilimi

Hızlandırıyoruz' sergisi
ODTÜ Kültür ve Kongre Merkezi arkasında, kapalı tenis kortlarında 400 m2 kapalı alanda.

28 nisan-7 mayıs 3. Ankara Üniversitesi Tiyatro Festivali

AÜ Tıp Fak. Morfoloji Binası, Abdülkadir Noyan Salonu, DTCF Farabi Salonu, Eczacılık Fakültesi 50. Yıl Salonu

Ankara Üniversitesi Rasathanesi Gökölçayları Takvimi

04 mayıs 2012 DÜNYA UZAY GÜNÜ
Asteroid 2010 KX7 Yer'e yakın geçişte (0.039 AB)

05-06 mayıs Eta Aquaridler Gökteşi Yağmuru.
Eta Aquaridler saatte en fazla 10 meteorun gözlenebildiği hafif bir yağmurdur. Yağmurun maksimumu genellikle 5-6 Mayıs tarihlerinde gerçekleşmekte fakat 4-7 Mayıs tarihleri arasında sabaha yakın saatlerde az sayıda meteorun gözlenebilmesi mümkündür.

26 mayıs ANKARA ÜNİVERSİTESİ RASATHANESİ HALK GÜNÜ ETKİNLİĞİ

CERNODERTI

(Altınsoy Caddesi, No: 3 Sıhhiye)
23 mart-20 mayıs, Salvador Dali
3 mayıs-5 ağustos, M.C. Escher ve Çağdaşları,
3 mayıs-3 haziran, Draško Dragaš & Ratko Odalović

-esklyeni

(Sakarya Cd., İnkılap Sk. 6/A)
www.esklyeni.com
8 Mayıs 2012 Salı 21.30 Light
in Babylon Project Konseri
Her Çarşamba, 21.30 Safa Bolat ile Şenlik Bandosu

NE 33

Üst geçit ayağı, Kızılay)
3 mayıs, 21.00 Hakan Vreskala Konseri
Her Cuma ve Cumartesi, Murat Meriç ile Eski45likler

PAB

(Perşembe Akşamı Bisikletçileri, Ankara)
Her Perşembe, Güvenpark, 20:00

SARKAÇ cafe

(Bayındır Sokak No:62 Kızılay)
4 mayıs, 19:30 Take Three Konseri

TAYFA kitapkafe (Selanik Caddesi 82/32 Kızılay)

www.tayfa.com.tr

12 mayıs, 19:30 GeçErken Caz Dinletisi

Mimarlar Derneği 1927

(Birlik Mah. 406. Sokak (Eski 14. Sk) No. 9/B Çankaya)

Söyleşi İhan Tekeli 19:30
"Türkiye'de Kentel Dönüşüm Neden Farklı?"

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13
Sergi Açılışı Lost Architecture
(Kayıp Mimarlık) MBM Mimarlık 19:30

7 8 9 10 11 12 13
Söyleşi Zakarya Mildanoğlu 19:30
"Anadoluda Erme ni Yapı Sanatı"

14 15 16 17 18 19 20
Sunuşu Re-ACT Projesi 19:30
Sergi Açılışı Kalede-Kuleye fotoğraf sergisi
19:30

21 22 23 24 25 26 27
Söyleşi Kamel Mingim 19:30
"Hayal Meşal Sinema"

14 15 16 17 18 19 20
Genel Kurul 19:00

21 22 23 24 25 26 27
Söyleşi Kamel Mingim 19:30
"Hayal Meşal Sinema"

28 29 30 31 MAYIS 2012

28 29 30 31 MAYIS 2012

28 29 30 31 MAYIS 2012

28 29 30 31 MAYIS 2012

28 29 30 31 MAYIS 2012

28 29 30 31 MAYIS 2012

28 29 30 31 MAYIS 2012

28 29 30 31 MAYIS 2012

...isyan, devrim, özgürlük

1 Mayıs'ta sokaktayız...

11 Ocak'ta Seçim (Kuvâyet-i Milliye)

1908'de İstanbul'da başlayan ve 1911'de sonuçlanan İhtilal, Osmanlı Devleti'nin modernleşme sürecinde önemli bir dönüm noktasıdır. İhtilal, Osmanlı Devleti'nin modernleşme sürecinde önemli bir dönüm noktasıdır. İhtilal, Osmanlı Devleti'nin modernleşme sürecinde önemli bir dönüm noktasıdır.

1908'de İstanbul'da başlayan ve 1911'de sonuçlanan İhtilal, Osmanlı Devleti'nin modernleşme sürecinde önemli bir dönüm noktasıdır. İhtilal, Osmanlı Devleti'nin modernleşme sürecinde önemli bir dönüm noktasıdır. İhtilal, Osmanlı Devleti'nin modernleşme sürecinde önemli bir dönüm noktasıdır.